
His far-flung someday girl, out there
somewhere in the world,
still a stranger to him.
ספר שני בדואט הבחירה
הבחורה
שעוד תגיע
מחברת רבי המכר של USA Today
ג'ולי ג'ונסון

The Someday Girl (The Girl Duet #2)
by
Julie Johnson

Published by arrangement with bookcase literary
Agency and The Israeli Association of Book Publishers Ltd.
The Someday Girl (The Girl Duet #2)

מו"ליות: דקלה כהן הרשקוביץ וגלית אוזן מלכה
תרגום: כנרת הדס
עריכת תרגום: אליאל ברוכים
הגהה: לימור ביבי
עימוד וכריכה: מורן מאיר שלום
המרה לדיגיטלי: מורן מאיר שלום

דאנאקוד: 57 - 1547
נדפס בישראל: 2023

דואט הבחירה

חלק שני

ג'ולי ג'ונסון

לכל בחורה שיודעת
שהיא ראויה ליותר מאשר רק יום שני.

"אהבתי דמות חזון אשר המצאתי... חליפת מחלצות נאה התקנתי, ונתאהבתי בה.
ובקרב אשלי ברכיבה לקראתי, כה יפה, ונפלֶה מן השאר, עטפתיו במחלצות והכרחתיו
ללבשן בין שהלמו לו או לאו. חפוץ לא חפצתי ראות את דמותו האמיתית
אלא הוספתי לאהוב בקשי עורף את בגדי החמודות ולא אותו עצמו."
מרגרט מיטשל, חלף עם הרוח[1]

1 מרגרט מיטשל, חלף עם הרוח, מאנגלית: חנה בן-דב, תל אביב: הוצאת מרדכי ניומן, 1949 תש"ט, עמ' 1114.

פרולוג

האם העובדה שאני שבורה כל כך פוגעת בך?

האם המילים שלי חדות מדי? הצללים שלי עמוקים מדי? הכאב שלי צורב מדי?

האם אתה רדוף על ידי האובדן שלי כשם שאני רדופה על ידי זכרו של אדם שאיני יכולה להעלות יותר את טעמו על שפתיי, שטביעות אצבעותיו נמוגו מזמן מעל עורי? האם האומללות שלי גורמת לך תחושת חוסר נוחות, כמו חתך נייר שנפתח מחדש בכל פעם שאתה מותח את אצבעותיך?

הייתי מתנצלת, אבל ממש לא אכפת לי.

ניסיתי במשך חודש. ניסיתי לנשום. ניסיתי לעבור את היום מבלי להרגיש כאב שאין לו סוף, מבלי שהדמעות שמסרבות לזלוג יצרבו לי בעיניים.

ניסיתי לחבר את עצמי בחזרה, פיסה אחר פיסה, במשך ארבעה שבועות נטולי חרטה.

אבל אין לי תקנה. לא באמת.

הניסיון לחבר מחדש את החלקים השבורים שלי ולהחזירם למקום הוא כמו ניסיון לחבר מחדש את עלי הכותרת של פרח לאחר שתלשת אותם אחד אחד ומעכת אותם בקצות אצבעותיך. משחק מימי הילדות שהתעוות בצורה נוראית.

אוהב.

לא אוהב.

אוהב.

לא אוהב.

אין לי דרך לחזור ולהיות הבחורה שהייתי. היא איננה עוד. נגמרה. נמחקה. התפוגגה כמו רוח רפאים. היא הפסיקה להתקיים והפכה למשהו שאי אפשר כלל לזהות אותו.

כי עכשיו היא אנחנו.

מעולם לא הייתי בודדה כל כך כמו בחודש האחרון. ובכל זאת, אני אף פעם לא לבד. אני כבר לא לבד. ככל שהייתי רוצה להכחיש את זה, השתניתי ברמה המולקולרית. יש פעימות לב זעירות, בלתי נראות, שפועמות מתחת לעור שלי, במקום שאיש לא יכול לראות. איני יכולה לשמוע אותן, איני יכולה להרגיש אותן, אבל אני יודעת שהן שם. ולא משנה עד כמה אני מניחה ידיים חסרות תועלת על בטני, בתקווה להתעורר מהסיוט שיצרתי במו ידיי, אני לא יכולה לשנות את המציאות שלי. אני לא יכולה להתעלם מרפרוף החיים שמתחזק בתוכי. תוף מלחמה, שרועם כמו גדוד לוחמי אויב המתקדם בהתמדה בשדה הקרב.

קתרין פיירסטון. בלגן מטורף. וגם... לא ייאמן, בלתי צפוי... אימא?

הפחד לופת אותי באחיזת חנק רק מעצם המחשבה.

אני לא מוכנה.

אין לי את התכונות הנדרשות.

שבר כלי של בחורה, שגודלה על ידי אישה מגעילה, שפעלה מתוך חישובים קרים במקום מתוך אהבה.

איך אוכל להביא ילד? איך מישהי כמוני תוכל לטפח בן אדם שיהפוך למשהו שמזכיר בכלל נורמליות או התנהגות מאוזנת בגיל ההתבגרות?

אני איכשל גם בזה, כפי שנכשלתי בכל דבר אחר בחיים שלי.

אני אהרוס את הילד הזה, בדיוק כפי שהרסתי אותו.

ככלות הכול, הרי זה הדבר היחיד שאני יודעת לעשות במידה כלשהי של דייקנות.

לרסק. להחריב. להרוס.
סירופ מייפל שפוך על רצפת השיש.
קרח בעיניים שנועדו לחום ולהומור.
אני אש.
אני כאוס.
אני כוח הרסני, עד לשד עצמותיי.
בבקשה תקשיבו לי כשאני אומרת שאני לא חסרת לב בכוונה. אני פשוט לא מכירה את הלב שלי. אני לא מזהה את הרצונות האמיתיים שלו ולא מבינה את המניעים שלו. האיבר חסר ההיגיון הזה שבחזה שלי, זר לי. אני לא יודעת באיזה מסלול הוא יוביל אותי, לפי איזו מפת כוכבים הוא ינווט אותי. לא הרשיתי לעצמי לחשוב יותר מדי לטווח רחוק עד כדי כך. לא הרשיתי לעצמי להרגיש שום דבר למעט תדהמה משתקת ואימה שגורמת לכפות ידיי להזיע.
ידיי נוגעות שוב בבטני. אני לוחצת חזק מספיק כדי שארגיש את הצלעות הנמוכות ביותר שלי שבולטות מבעד לעורי כמו סכינים קהות המגלפות אותי מבפנים. מבקעות אותי לשניים. קורעות אותי לגזרים בשל חוסר ההחלטיות.
בחורה בקונפליקט.
אני מלאה ברצונות סותרים. עולה על גדותיי בשל אינטרסים סותרים. קרועה, בכל היבט בחיי, נגררת לכיוונים שונים שאיני יכולה לבחור ביניהם.
אני לא יודעת אם אני רוצה את הילד הזה. אבל אני יודעת דבר אחד בוודאות.
הילד הזה לא ירצה אותי.

פרק 1

"את בטוחה שאת מוכנה, מותק?"

— הקוסמטיקאית שמעצבת את הגבות שלי עם רצועות שעווה חמה.

אני בוהה בלק האדום הכהה שעל הציפורניים שלי, כאשר רכב השטח מפלס לעצמו מסלול איטי באזור העסקי של לוס אנג'לס. אין אפילו חתיכה שבורה אחת שמקלקלת את פני השטח המבריקים שלהן. ברגע זה של חרדה שאי אפשר להכחיש, כשבטני מתכווצת לאגרוף והגב שלי נוקשה מרוב מתח, הנערה שהייתי לפני כמה חודשים בלתי נסבלים הייתה כוססת אותן עד שהן היו מונחות כמו עלי כותרת מדממים על מושב העור החלק.

כעת, גם אם הייתי רוצה לכסוס אותן, לא הייתי יכולה. הלק הזול, שבו השתמשתי בעבר, הוחלף בלק מקצועי, שנמשח על ידי וייטנאמית קטנטונת שבאה במיוחד אל הבית החדש שלי בפליסיידס כשהיא גוררת עגלה קטנה של בקבוקוני לק בעלי הבדלים דקים בגוונים. ימי הפדיקור באמבט פושר והמספריים הנקיים במידה מפוקפקת חלפו להם... יחד עם רוב ההיבטים האחרים שהיו פעם מזוהים כל כך עם החיים שלי.

כאן נחה קתרין פיירסטון, בעלת השיער הפרוע ומכנסי הג'ינס הגזורים, שנהגה להשאיר את המסקרה מאתמול ולשקוע בשתייה מוגזמת, שזינקה בקפיצת ראש אל החיים, עם הנגאובר ושיברון לב.

מי ייתן ותנוח על משכבה בשלום.

קתרין פיירסטון החדשה היא אדם מיושב. שערה לעולם אינו פרוע. היא אף פעם לא יוצאת מהבית עם האיפור מהערב הקודם, כי היא יודעת, מעבר לכל צל של ספק, שהעיניים החטטניות של הפפראצי אף פעם לא רחוקות. היא רגועה ואסופה. על הבגדים שלה יש תוויות של מעצבים. הנעליים שלה עולות יותר משכר הדירה החודשי של הדירה המחורבנת שבה היא גרה פעם.

היא זרה בעיניי.

אני מרגישה שמישהו מביט בי, ואני מרימה את ראשי. אני רואה את העיניים התכולות כקרח של קנט מאסטרס, המאבטח והנהג שלי, משתקפות מולי במראה האחורית. אני רואה את ידו מתהדקת במידה מזערית ממש על ההגה כשהוא סוקר את העיגולים השחורים שמתחת לעיניי, ואת המבט הרדוף שבמעמקיהן, שאני לא בדיוק יכולה להסתיר אותו, לא משנה כמה איפור יקר מצפה את העפעפיים ואת הריסים שלי.

"את מרגישה טוב היום, מיס פיירסטון?"

אני נאנחת. "מאסטרס, כמה פעמים אצטרך להתעקש על כך שתקרא לי קאט עד שתקשיב לי?"

"לפחות עוד פעם אחת."

"אתה יוצא עם החברה הכי טובה שלי," אני מציינת. "זה לא הופך אותנו לידידים דרך צד שלישי?"

"תלוי. את נותנת לכל הידידים שלך משכורת עם ביטוח בריאות?"

הגבות שלי מתרוממות בהבעת זעף.

"לא," אני ממלמלת.

"ככה חשבתי."

חיוך עולה על שפתיו כשהוא משתלב שמאלה ופונה לרחוב החד־סטרי, לעבר שדרות

הוליווד. התנועה צפופה אפילו יותר מהרגיל. עכשיו שבוע לפני חג המולד. הקונים מציפים את הרחובות כעת, במיוחד בחלק הזה, הנוצץ, של העיר. תיירים עם המון זמן פנוי זורמים אל עיר המלאכים. הם מצטופפים באוטובוסים בני קומתיים ומציצים מהחלונות כשהמצלמות צמודות אל האפים שלהם בלי הפסקה, כשהם הולכים לאורך השדרות המפורסמות עם עצי הדקלים, ומצלמים אומנות רחוב תוססת מבלי לעצור אפילו פעם אחת כדי להסתכל בה בעצמם. מחליפים חוויות ממשיות בתמורה ללייקים באינסטגרם מעוקבים שהם לעולם לא יכירו.

כשהם יגיעו אל אולפני הצילום, הם ירדו מהאוטובוס וישלמו ערמת מזומנים שהרוויחו בעבודה קשה תמורת הזכות לטיול שמרדים את המוח באולפן צילום פנוי. בדרך כלל בהדרכתה של מדריכה מעצבנת שמקרקרת בדיחות נדושות לתוך המיקרופון כשהיא מציגה בפניהם בהדגשה יתרה 'פיסה מקורית של הוליווד', ואחר כך הם יגררו רגליים בחזרה אל חייהם באיזושהי עיר קטנה ונעימה, שאף פעם לא קורה בה שום דבר שערורייתי.

איך היה באל־איי? ישאלו החברים שלהם.

היה בסדר, הם יענו. רק שאני לא מבין על מה כל המהומה.

אני בוהה מבעד לחלון המוכתם שלי כשאנחנו חולפים על פני רצועת חנויות תוססת במיוחד. שלטי הנאון והמדרכות העמוסות נראים יותר כמו משהו שיצא מתוך ציור של סלבדור דאלי מאשר כמו מטרופולין מודרנית. אם אוציא את ראשי מהחלון, אוכל לראות את הצורה של המחסנים מבצבצת מרחוק. אני בולעת את הגוש בגרוני כדי לפרק אותו. הציפורניים שלי, שצבועות באופן מושלם, חופרות בורות קטנים בצורת סהרונים בתוך פיקות הברכיים שלי.

כמעט הגענו.

אני מתמקדת מחדש במאסטרס ומנסה טקטיקה אחרת. "אתה יודע, אני משלמת את המשכורת שלך, אז אתה צריך לשמוע בקולי. זאת אומרת שאם אני רוצה, אתה צריך לקרוא לי בשמי הפרטי."

"בעצם, אני צריך להגן עלייך, לא לשמוע בקולך," הוא מתקן אותי בטון אדיש. "ואת מתחמקת מהשאלה שלי."

"אה, שאלת משהו?" אני שואלת בקול תמים.

"איך את מרגישה היום?"

"ממש טוב."

עיניו מוצאות שוב את עיניי, וננעצות בהן באופן מאתגר.

"אני בסדר, מאסטרס." אני מנסה שוב לבלוע את הגוש העבה שתקוע בגרוני כמו חמאת בוטנים, אבל הוא לא מתפוגג. "באמת. אתה והארפר חייבים להפסיק להתנהג אליי כאילו אני עשויה מזכוכית. אני לא אתפרק כשאראה את... כשאראה את —"

גרייסון.

וואייט.

יחד.

באותו חדר.

בפעם הראשונה מאז...

אני מכחכחת בגרוני חזק עד כדי כך שזה כואב. "כשאחזור אל בימת הצילומים," אני מסיימת בקול חלש.

"אה־הא." עיניו של מאסטרס מתכווצות מעט. "מה שתגידי, מיס פיירסטון."

אני מציצה מבעד לחלון המכונית ומרגישה שהלב שלי פועם בהיסוס בתוך החזה שלי כשאני מזהה את המראה המוּכּר של שערי הברזל המחושל, השערים של אולפני איי־אקס־סי.

הגענו.

מאסטרס מושיט את תג הזיהוי שלו לשומר בשער האחורי, ולפני שאני מספיקה להכין את עצמי, אנחנו חונים בחניה השמורה ליד אולפן שלוש־עשרה, שם צילמנו את החלק הראשון של לא על המפה לפני שטסנו להוואי לצלם באתר. אני בוהה בצללית המרשימה של המחסן, שמתגלה לעין במלוא עוצמתו באור השמש הבהיר של הצהריים, ומנסה נואשות לזכור את כל העצות ההגיוניות שהארפר נתנה לי במהלך החודש האחרון.

אין טעם. כל ההצעות הפרגמטיות והמעשיות שלה התפוגגו מהראש שלי כמו אדים.

"מיס פיירסטון."

קולו של מאסטרס שולף אותי מתוך קהות החושים. אני מביטה ימינה ומגלה שהוא כבר כיבה את רכב השטח, הקיף אותו והגיע לצד שלי. הוא מחזיק את הדלת שלי פתוחה, ממתין שאצא.

עיניו מתרככות כשהן פוגשות בעיניי. "פשוט תנשמי. את תהיי בסדר."

אני מהנהנת, שואפת אוויר לתוך הריאות, מיישרת את כתפיי ויוצאת. הוא סוגר את הדלת מאחוריי ועוצר לידי, הר אדם שמיתמר מעליי.

"הארפר מאפרת את השחקנים בסדרה החדשה על אנשי הזאב באולפן הסמוך, כך שהיא לא רחוקה." המרפק שלו מתחכך במרפקי בדחיפה עדינה. "ואם תצטרכי אותי, את יודעת שאני במרחק שיחת טלפון. הארפר רשמה את המספר שלי בטלפון החדש שלך בשם צעצוע מין, אבל החלפתי אותו בחזרה."

אני צוחקת. "תודה, מאסטרס."

"אני מתכוון לזה. תגידי מילה ונלך. בלי שום שאלות."

"אני לא יכולה לעזוב סתם. זה היום הראשון שלי מאז שחזרתי. יש צילומים לפוסטרים של הפרסומות, ואחר כך אנחנו נפגשים אצל סלואן כדי לעבור על מסלול הנסיעות של סבב הראיונות לתקשורת בשבועות הבאים..."

"והם צריכים אותך יותר ממה שאת צריכה אותם." מבטו יציב. "אם את לא יכולה להתמודד עם זה, זו לא בושה להודות בזה. מותר לך לבקש עזרה. את אפילו זכאית לבקש עזרה."

"אני לא מתייאשת בקלות, מאסטרס."

"אף פעם לא אמרתי את זה, מיס פיירסטון. אבל גם קשוחים צריכים לפעמים הפסקה."

"אני קשוחה, אה?"

הוא מהנהן ברצינות. "לפי הספר שלי, כן."

שפתיי מתרחבות לחיוך, אך הוא לא מגיב בחיוך. אני קולטת את קו הלסת החזק שלו, את השיפוע של אפו, את התספורת הקצוצה של שערו הבלונדיני. הוא בגובה שני מטר ועשרה, כולו שרירים, תמיד בחליפה שחורה. אם יש כאן מישהו שמתאים לתואר 'קשוח', זה מאסטרס. ובכל זאת, אחרי חודש שבו הוא משגיח עליי, מנתח את האבטחה של הבית החדש שלי בפליסיידס, מארגן את כל הסדרי הביטחון לקראת ההופעות הפומביות העתידיות שלי, מוודא שהארפר ואני מוגנות לגמרי בכל פעם שאנחנו הולכות למקום קצת יותר מרוחק מאשר החצר האחורית שלי, אני יודעת בוודאות שיש בו גם צד רך. הוא פשוט לא אוהב להראות אותו.

אף פעם.

"אתה ממש רגשן ורכרוכי, אתה יודע את זה, מאסטרס?"

הוא עדיין לא מחייך, אבל הומור אורב בעיניו. "אני לא יודע על מה את מדברת, מיס פיירסטון. ועכשיו קדימה. את כבר מאחרת."

"אולי אם לא היית נוהג בצורה גריאטרית כזו..."

"תאונות דרכים הן הסיבה הרביעית ברשימת סיבות המוות המובילות בארה"ב."

"ממש מעודד."

"מדויק סטטיסטית." הוא מקפל את זרועותיו על החזה שלו. "לוס אנג'לס דורגה בשנה שעברה במקום השישי בתאונות דרכים, מבין כל הערים הגדולות בארה"ב."

עיניי מתכווצות. "אתה מתכוון לשעמם אותי עד מוות כדי שאיכנס?"

"תלוי. זה עובד?"

"אל תכריח אותי לפגוע בך."

"זה יהיה מנוגד לאינטרסים שלי, בהתחשב בעובדה שאת משלמת לי כדי להגן עלייך," הוא אומר ביובש.

אני מגלגלת עיניים, מזדקפת והולכת לעבר הדלת הקדמית, כשאני משתדלת לא למעוד על הנעליים בעלות העקב הנמוך, לגרור את שולי השמלה או להתעסק בעצבים עם הכפתורים של הבלייזר הלבן והדק שהארפר בחרה עבורי אתמול בערב.

כשהיא בחנה את ההשתקפות שלי במראה, היא הבטיחה לי שהתלבושת סקסית באופן מרומז, מבלי להתאמץ יותר מדי. הנהנתי, הודיתי לה, והתאפקתי עם התשובה העוקצנית שעמדה לי על קצה הלשון.

שתינו יודעות את האמת. אף בחירה מתוחכמת בתלבושת לא תיצור אפילו שמץ של הבדל. לבישת בלייזר מרשים ועוצמתי לא שווה לשליטה רגשית על מישהו. גם אם את היא המישהי הזו.

הדופק שלי רועם בין אוזניי כשאני נכנסת להאנגר, מאסטרס בעקבותיי, ממש צמוד. זה מרחב עצום, לפחות תשע מאות מטרים רבועים. התקרה שלו גבוהה מאוד ומזכירה לי אוהל קרקס. חוצים אותה חוטי חשמל, ציוד תאורה, מצלמות פנורמיות ומסלולי הליכה שחורים וצרים, שם הצוותים הטכניים הולכים, מטפסים וזוחלים כמו אקרובטים בזמן הצילומים הפעילים.

היום מסלולי הדוגמנות האלה נטושים, כמו גם בימת הצילומים. אני עוברת ליד המקום שבו צילמנו את סצנות הטרמינל, חולפת במהירות על פני תא הנוסעים של המטוס שבו צילמנו את צילומי הפְּנים של ההתרסקות, ולאחר מכן מקיפה את הבריכה הרדודה שבה בילינו גרייסון ואני יומיים של הליכה במים כאשר המטוס העלה עשן, רעד ושקע אל תוך הגלים שמאחורינו לפי הוראות המומחה לאביזרים.

זה מערער לחזור לכאן. כמו לחזור לתיכון אחרי שסיימת, לראות את המסדרונות שהתרוקנו, את המורים שהזדקנו. הכול נראה איכשהו קטן יותר, פחות מפחיד מכפי שהדברים נראו לפני חודשיים, כשנכנסתי לראשונה מבעד לדלתות האלה.

אבל המרחב לא השתנה. אני זו שהשתנתה.

ובכל זאת, אני לא יכולה למנוע את ההתלקחות של גחלי ההתרגשות הזעירים כשאני הולכת לאורך המחסן. זהו הרגש הראשון שהרגשתי במשך זמן רב מלבד אימה, אשמה או חרטה. אז בהתחלה אני פשוט לא מזהה אותו. אבל ככל שאני מתקרבת יותר אל המסכים הירוקים והענקיים מצידו השני של השטח, במקום שבו מתקבצת קבוצת אנשים קטנה, כך קשה יותר להכחיש את התחושה.

נשימתי נעתקת כשאני סורקת את הקהל. מחפשת.

מחפשת ויקינג גבוה עם עיניים בצבע השמיים.

מחפשת שובר לבבות עם שיער פרוע ועיני יער.

אני לא רואה אף אחד מהם כשמבטי חולף במהירות על תריסר האנשים, פחות או יותר, שהתאספו שם, שמכוונים את המצלמות ומארגנים תפאורה לצורך הצילומים. עיניי מרפרפות לעבר דמותו המוכרת של טריי, שאפילו ממרחק קל לזהות את משקפיו השחורים והכבדים ואת עור הקרמל החלק שלו. הן חולפות על פני אנאבל, שאי אפשר לטעות בחזה השופע ובירכיים העסיסיות שלה כשהיא מאזינה לאיש שמדבר עם תנועות ידיים פראיות. דמות רזה, בגיל העמידה, עם משקפי מתכת ועוצמה שגורמת לעוזרי ההפקה שלו לרכון קדימה, מוכנים ומזומנים לכל הנחיה שהוא ייתן.

סלואן סטנהופ.

האיש שזכה שלוש פעמים באוסקר. חובב יוגה. מאסטר במיצים לניקוי רעלים. במאי אגדי.

כשאני מתקרבת, הוא מסתובב ומבחין בי.

"קאט! את כאן!" הוא מצמיד את כפות ידיו זו לזו במחווה של התרגשות, שאף אחד מעוזרי ההפקה הרציניים שלו אינו מחקה אותה. כפות ידיו נוחתות על כתפיי ועיניו נפערות בדאגה מאחורי העדשות כשהוא קולט אותי. "את חיוורת. ויותר מדי רזה. את מרגישה טוב?"

"בטח," אני משקרת בטון הכי עליז שאני מצליחה להפיק. "אני לגמרי מוכנה לחזור לעבודה."

"בחורה כלבבי!" הוא משחרר אותי ופונה להתבונן במסכים הירוקים שמתנשאים מעלינו. האביזרים מינימליים. כמה גזעי עצים שנסחפו מפוזרים על שכבה דקה של חול לבן. עץ דקל בודד ניצב משמאל, וענפיו נעים ברוח המלאכותית שנושבת ממאווררי ענק עומדים. רוב הרקע יהיה ממוחשב, כשם שרוב הגוף שלי יעבור עיבוד בפוטושופ. יהפכו אותי לרזה, לחלקה, ולסקסית יותר, לטובת מכירת כרטיסי קולנוע. כשהם יסיימו, השחקנית הראשית בפוסטרים שעל לוחות המודעות אשר יפרסמו את לא על המפה לא תיראה בכלל כפי שאני נראית במציאות.

"כיף לחזור, נכון?" שואל סלואן. "אחרי שנכניס אותך ואת דאן לתוך התלבושות, נצלם סדרת תצלומים בתנוחות שונות. עכשיו, כשהסרט גמור ומוכן להפצה, אנחנו צריכים לשלוח את התמונות האלה לצוות השיווק שלנו בהקדם האפשרי."

"אז סיימתם לערוך?" אני שואלת. "אתה ו־וואיי —" המילים שלי מגומגמות. הן גוועות ואני משתתקת. אני לא בטוחה מדוע קשה לי כל כך לומר את שמו. "אתה ו־וואייט, סיימתם עם הפוסט־פרודקשן?"

"כמעט." מחייך סלואן באושר, אינו מודע לתחושת חוסר הנוחות שלי. "זה מסתדר נהדר. יש לי חדשות מרגשות לגבי השבועות הבאים, מרגשות מאוד. נראה לי שתהיי מרוצה." הוא שולח אגרוף באוויר, כמו נהג קטר שמושך בצופר בלתי נראה. "קדימה במלוא הקיטור, פיירסטון."

"זה אומר שקבעת תאריך להקרנת הבכורה הרשמית?"

הוא מושך בכתפיו במעורפל. "נדבר על זה אחר כך בישיבה, כשכולם יהיו יחד. אני לא רוצה להסיח את דעתך לפני הצילומים. והייתי רוצה שדאן והייסטינגס יהיו כאן כשאספר לכם, הכנתי בקבוק שמפניה כדי לחגוג את ההזדמנות."

זרם חולף בכל מערכת העצבים שלי. "איפה הוא?"

"מי, הייסטינגס?" הוא שואל בגבות מורמות. "או דאן?"

שאלת השנה, לא?

אני מתחמקת מתשובה ישירה ומושכת בכתפיי בנונשלנטיות. "כל אחד מהם. שניהם."

פיו של סלואן נפתח כדי לענות לי, אבל קול אחר מגיע לאוזניי.

"אני כאן."

המילים שלו מכות בי בכוח. אגרוף לעורף, שמטלטל את עמוד השדרה שלי וחורך את קצות העצבים שלי. אני אמורה כבר להיות רגילה לזה, אבל אני לא. לא נראה לי שאתרגל אי פעם, כל עוד אני חיה, להשפעה שיש לטונים היהירים והלוהטים של גרייסון דאן על גופי.

"דאן!" קורא סלואן ומסתכל מעבר לכתפי בחיוך. "טוב לראות אותך."

"גם אותך, סלואן."

אני מרגישה אותו מאחוריי, ממתין שאסתובב כדי לברך אותו. ממתין שאתייחס לכך שהוא הגיע. אבל אני לא מסוגלת לזוז. לא מסוגלת לנשום. לא מסוגלת לעשות דבר מלבד לחוות מחדש את הזיכרון של הפעם האחרונה שראיתי אותו, בכניסה לאחוזה שלו במאליבו בשלוש לפנות בוקר, עם שיער פרוע, מבט מנומנם ואדישות מייסרת כלפי הלב שלי, שמתרסק לאיטו.

לא ייתכן שזה הבחור שהתאהבתי בו בהוואי. יום אחד אולי ארגיש אחרת. יום אחד

אולי אהיה מוכנה.

אני נושכת את השפה התחתונה, משתוקקת להסחת הדעת שגורם לי הכאב הפיזי כאשר השיחה האחרונה שלנו מתנגנת בראשי.

לא, גרייסון. 'יום אחד' זו הבטחה ריקה. 'יום אחד' זה שקר שאתה מספר לבחורות שאתה מנפנף, כדי לגרום לעצמך להרגיש קצת יותר טוב.

זה לא עוזר, אבל אני לוקחת שאיפה, בתקווה שהיא תייצב אותי.

קאט... חכי...

כפות ידיי מתכווצות לאגרופים.

אני לא יכולה לחכות לך, גרייסון. כי אז אחכה לנצח.

סלואן מסתובב כדי לנזוף בטריי ובאנאבל בגלל משהו. עכשיו נשארנו רק אני והאיש מאחוריי. האיש שבנה אותי ואז שבר אותי לחתיכות רבות עד כדי כך, שאחרי זה לא הצלחתי בכלל לזהות את עצמי.

אהבת נעורים. כוכב־שותף. אהוב קשוח לשעבר.

גרייסון דאן קורא תיגר על כל הגדרה.

"קאט."

מילה אחת.

היא מרטיטה כל שערה בעורפי עד שהן סומרות, אחר כך היא גולשת במורד עמוד השדרה שלי כמו יצור חי. שוקעת בתוך בטני.

אני מרגישה שהוא מתקרב צעד נוסף, הוא לא יכול להתקרב אליי, התפרים שלי ייפרמו ואני אתפרק.

אני מסתובבת כשידיי מושטות קדימה כמו מגן, כדי שהוא לא יתקרב יותר. אנחנו עומדים במרחק של כמטר וחצי זה מזה, קפואים במקום, ועינינו ננעלות מייד. ירוק וכחול מתנגשים בהתפרצות קוסמית. האוויר מתחשמל. הקולות של הצוות מתפוגגים. אנחנו לא זזים, מדברים או עושים כל דבר אחר, רק עומדים שם.

כואב לי לראות אותו. לראות שהוא יפה בדיוק כמו שזכרתי. ואולי אפילו יותר. להרגיש את הכאב הנורא של האובדן אשר כרסם בבטני כמו סרטן מאז שעזבנו את הוואי. מאז היום שבו הבנתי שאני מתאבלת על משהו שמלכתחילה לא היה שלי.

הפה שלו נפתח, נסגר ונפתח שוב, אבל אף צליל לא נפלט ממנו.

אין שום דבר שאפשר לומר.

יש כל כך הרבה דברים לומר.

אני שונאת אותך.

אני מתגעגעת אליך.

אני שונאת את העובדה שאני מתגעגעת אליך.

שישה שבועות של ריחוק. שישה שבועות של אוויר לנשימה. שישה שבועות שבהם נתתי לשיברון הלב להתפתח במסלולו עד שהוא יצא מהראש שלי, נמחק מזרם הדם שלי... ובכל זאת, ברגע זה, מבלי שהוא בכלל נגע בי, אני מרגישה כאב חד שמושך אותי בחזה, כאילו הוא מחזיק בחוט שכרוך ישירות סביב השסתומים של הלב שלי ומגלגל אותי פנימה, לא מודע לנזק שהוא גורם לאיבר השביר ביותר שלי.

הורג אותי להנאתו.

"טוב לראות אותך," הוא אומר בקול שאי אפשר לפענח אותו. "את, את נראית נהדר, קאט."

זה באמת הדבר הכי טוב שיכולת לחשוב עליו, גרייסון?

שיניי שוקעות שוב לתוך השפה שלי כדי למנוע ממני לומר משהו שאתחרט עליו. אני מנסה להיזכר בעצות של הארפר.

את קתרין פיירסטון הקשוחה.

אל תיתני לו לראות כמה הוא פגע בך.

אל תיתני לו את הסיפוק הזה, מותק.

הוא מעביר את כף ידו בשערו במחווה מוכרת. "תקשיבי, הייתי צריך... התכוונתי להתקשר אלייך אחרי... אחרי —" הוא עצבני, באופן שלא אופייני לו. לפני חודשיים, הייתי עושה סלטות באוויר בגלל דבר כזה.

יש לי כוח לגרום לגרייסון דאן לגמגם, להשאיר את הגבר הכי סקסי חסר מילים.

עכשיו, אני מרגישה פשוט חסרת תחושה כשאני מסתכלת על האופן שבו הוא מחפש תירוצים. מחפש דרך להפוך את ההיעדרות שלו לפגיעה שאפשר לסלוח לה. תמיד, תמיד, תמיד מנסה להשפיע על המצב כך שהוא יסתדר לטובתו תוך מאמץ מזערי.

"אני לא, זה פשוט —" הוא נאנח. מושך בכתפיו. מחייך באופן מקסים. "חשבתי שאולי תחפשי אותי."

בטח שזה מה שחשבת, גרייסון.

אני מביטה בו בשקט.

עיניו סורקות את פניי, מחפשות סדק באדישות הבלתי חדירה שלי.

"קאט," הוא ממלמל בקול שבעבר שרף עד אפר את כל ההגנות הקפדניות שלי.

אני סלע איתן. אני לא אזוז. לא אדבר. לא אישבר.

"הייתי צריך להתקשר. אני מבין את זה." הגרגרת שלו נעה מעלה ומטה. "השבועות האחרונים פשוט היו סיוט של —"

"אתה יודע מה?" אני אומרת בפנים מוארות, מחייכת כאילו הסנפתי הרגע שורה של פרוזק. "אנחנו לא חייבים לעשות את זה."

הוא מתכווץ. "את מה?"

"את זה. את הדבר המנומס, המביך הזה של לדבר על הרגשות שלנו." אני מושכת בכתפיי, כאילו הנוכחות שלו במרחק של מטר וחצי אינה מקיזה ממני את כל הכוחות כמו עלוקה. "בהוואי... היה בינינו רגע. הרגע ההוא חלף. בוא נעבור את הסבב הזה של הראיונות לתקשורת כמו מקצוענים ואז כל אחד ילך לדרכו. לא קרה כלום."

הוא ממצמץ לעברי כאילו אני מדברת בשפה אחרת.

"אני הולכת ללבוש את התלבושת של הצילומים," אני מודיעה לו במהירות. "טוב לראות אותך, דאן."

במילים האלה, אני מסתובבת ומשאירה אותו שם, כאילו הוא לא יותר מאשר אדם זר. מכר. ודאי שלא האיש שעקב בקצות אצבעותיו על כל חלק סודי בגופי, שפעם זיין אותי עד אובדן הכרה מתחת למפל מים, שניצח אותי בשחמט על לוח שנהרס על ידי איתני הטבע, ושרקד איתי בגרביים עם ציורי מערכת השמש בחדר במלון עד שנשימתנו נעתקה מרוב צחוק.

לא משנה כמה זמן חלף, אף פעם לא קל לפגוש מישהו שפעם נתת לו פיסות מליבך. אנחנו מכניסות את אהובי העבר לקופסאות שנמצאות בפינות החשוכות והמאובקות של זיכרונותינו, תוחבות אותן למקום הנמצא הרחק משדה הראייה וטוענות שהחלמנו, אבל זה לא הופך את המצב לפשוט יותר כאשר דרכינו מצטלבות באופן בלתי נמנע. כשאת חולקת איתם מרחב, כשאת נושמת את האוויר שלהם, כשאת מביטה בתווי הפנים שפעם חקקת בזיכרונך באור עמום מתחת לסדינים, כשאת רוצה בו־זמנית גם לנשק את שפתיו וגם לבעוט לו בדיוק בין הרגליים... קשה לשמור על המכסה של הקופסה סגור היטב.

אני לוקחת נשימה עמוקה וממשיכה ללכת.

זה נגמר.

שרדתי.

ראיתי אותו ולא התפרקתי לחתיכות.

אני מרגישה את עיניו עליי כשאני עוברת מבעד לדלת המובילה אל חדרי ההלבשה. החיוך על פניי מאולץ, העוויה קפואה, אבל אני חייבת להודות שזו הרגשה טובה, להיות הפעם זו שעוזבת אותו. לשם שינוי, לתת לו להסתכל עליי כשאני נעלמת.

כפות רגליי מתקדמות על טייס אוטומטי כשאני עושה את דרכי לאורך המסדרון וחומקת לתוך חדר ההלבשה שלי. אני מתפשטת מבגדיי באופן אוטומטי ולובשת את התלבושת של הסרט. הבגד, שהיה פעם שמלת קיץ כחולה ושקופה, שונה כך שהוא נראה כאילו נהרס. מוכתם על ידי השמש והחול, קרוע בחלקו העליון כדי לגלות מספיק מהחריץ בין השדיים כדי למשוך את עיניהם של הצופים ממין זכר. מישהו במחלקת התלבושות כנראה השקיע ימים שלמים בחישוב המידה האופטימלית של חשיפת צד השד שתמשוך את ההמונים.

אני בדיוק מסיימת לרכוס את השמלה הקרועה כאשר הדלת שמאחוריי נפתחת כלפי פנים. אני שואפת שאיפה מבוהלת, מצפה במידה מסוימת לראות שם את גרייסון, אבל נרגעת כשעיניי קולטות צללית נשית מוכרת.

"מתחבאת כאן?" שואלת הארפר ומעבירה על כתפה תלתל של שיער בצבע לוונדר כשהיא נכנסת אל תוך החדר, גוררת מאחוריה עגלה קטנה של מוצרי איפור ושיער.

"לא." הקול שלי נשמע מתגונן. "אני רק מתכוננת לצילומים."

היא משפדת אותי במבט סקפטי.

אני נועצת את כפות ידיי על מותניי. "אל תסתכלי עליי ככה. אני בסדר. בסדר גמור. לגרייסון דאן אין יותר כל השפעה עליי."

"את מתכוונת לאידיוט הענק?"

"הארפר."

"אני קוראת לזה כמו שאני רואה את זה, מותק."

אני מגלגלת עיניים וצונחת על הכיסא שנמצא מול המראה תוך התנשפות. היא מוציאה מהתיק מסלסל שיער, מחברת אותו לשקע כדי שיתחמם ואז ניגשת וניצבת מאחוריי. כשעיניה פוגשות את עיניי בהשתקפות שבמראה, אני רואה במעמקיהן דאגה עמוקה.

"תפסיקי להסתכל עליי ככה!"

"איך?"

"כאילו את הולכת להוציא את כתונת המשוגעים." הקול שלי נעשה שקט יותר. "זה גורם לי להרגיש שאני פתטית."

"את לא פתטית, אבל זה לא אומר שאני לא דואגת לך."

"אני לא אתפרק שוב. אני בסדר."

"בשתי הדקות האחרונות אמרת את המילה בסדר כל כך הרבה פעמים שהיא כבר לא נשמעת כמו מילה."

אני מזעיפה פנים.

"אל תעשי את זה, את תמרחי את המסקרה." כפות ידיה נוחתות על כתפיי. "זה בסדר, את יודעת. אם את לא בסדר עם כל זה... איתו."

"אבל אני כן בסדר! הוא אמר שלום. אני אמרתי שלום. זה היה... מתורבת. אפילו לבבי." אני בולעת בקושי את הגוש שנוצר בגרוני. "אני יכולה לעשות את זה. אני אעשה את זה. אני אצליח לעבור את היום."

"אני יודעת שתצליחי, מותק." היא שולפת מברשת מתחתית התיק שלה. "אני יודעת שהתחמקת מהצהובונים, שלא נכנסת לאינטרנט לקרוא חדשות, אבל אני חושבת שאני באמת חייבת לספר לך על —"

"אני לא רוצה לדעת."

"אבל, קאט, כתוב שגרייסון והלנה —"

אני חושקת שיניים. "אני. לא. רוצה. לדעת."

"הרי בסופו של דבר תגלי. אולי אם נדבר על זה עכשיו, תהיי מוכנה יותר להתמודד עם זה כש —"

אני קוטעת אותה. "למה את מתעקשת לטחון כל דבר? את לא יכולה פשוט להיות אישה רגילה, שנמנעת מלדבר על הרגשות שלה, שמחליטה לדחוף אותם עמוק מתחת

לשטיח אמוציונלי עד שאת מתפוצצת, או להרוס את עצמך כשאת שותה לאורך כל הדרך עד לתחתית של בקבוק וודקה?"

"כי זה כל כך הצליח לך בעבר, נכון?" היא אומרת לאט ובציניות.

הייתי צוחקת, אבל לא נראה לי שהיא התכוונה לזה בתור בדיחה.

"הארפר, פשוט תשחררי. בסדר?"

היא מברישה את שערי בתנועות ארוכות, לא אומרת דבר, אבל שפתיה מתהדקות בתסכול. היא ניסתה במשך שבועות לדרבן אותי באמצעות מידע על הכוכב־השותף שלי ועל החברה שלו לשעבר, הלנה פאטנאם. הדוגמנית היפהפייה שהפכה לשחקנית, אשר הייתה אמורה לגלם את ויולט, ושאני קיבלתי את התפקיד שלה כאשר היא הרסה את עצמה במו ידיה. פעם הייתי לועגת לה, לא הייתי מסוגלת להאמין שהיא טיפשה עד כדי כך שתתאהב בגרייסון ותסכן את הקריירה שלה. לא יכולתי להאמין שהיא תסכן תפקיד של פעם בחיים בשביל בחור...

בואו נאמר רק שהירידה מהעץ מכאיבה. מאוד.

"הארפר."

חברתי הטובה מסתכלת לעברי, פיה סגור והיא ממלמלת, "מה?" תמציתי.

"את יודעת שהצהובונים מלאים זבל. כמעט כל מה שהם מדפיסים דמיוני לגמרי. ו... אם לגרייסון יש משהו להגיד לי, אם הוא סוף כל סוף רוצה להציע איזשהו הסבר לאידיוטיות האגדית שלו... טוב, הוא יכול להגיד לי את זה פנים אל פנים. אני לא מתכוונת לקרוא על זה באיזשהו סמרטוטון רכילות. את לא יכולה להבין את זה?"

היא פולטת נשיפה ארוכה. "כן. נראה לי שאני יכולה."

"הוא גזל יותר מדי מהזמן שלי, יותר מדי מהלב שלי, יותר מדי מקום בראש שלי. אני לא מתכוונת לתת לו עוד חלקים מעצמי. לא כשהוא לא נותן כלום בחזרה חוץ מאומללות וספקות עצמיים. אני לא יכולה. נתתי כבר יותר מדי."

היא מהנהנת, אבל לא אומרת דבר. אנחנו יושבות בשקט למשך פרק זמן ארוך ובסופו של דבר אני מרגישה רגועה, תחת הברשת השיער האיטית והשיטתית שלה. היא כבר באמצע הדרך לקראת סלסול מושלם של השיער שלי, שייראה כמו גלים בחוף, כשהיא שוברת לפתע את השתיקה.

"לא ראיתי את וואייט איזה מיליון שנה. מאז המסיבה של הצוות."

הדופק שלי מזנק להילוך גבוה רק בשל האזכור של השם שלו. אני לא אומרת כלום, אז הארפר ממשיכה לדבר.

"הוא אפילו לא בא לראות את הבית החדש שלך, נכון? משהו בטח עובר עליו. נראה לך שאולי הוא התחיל לצאת עם מישהי?"

חרב של כאב חודרת אל תוך הלב שלי. אני מתעלמת מהכאב ומתנועעת במושב שלי, בקוצר רוח אבל בשקט.

הארפר נאנחת. "אני רק אומרת שזה מוזר. עברנו ממצב שבו ראינו אותו בהוואי כל יום, למצב שבו אנחנו לא רואות בכלל. והאדם הזה אוהב לתת הוראות. הוא לא יכול להתאפק, הוא מוכרח לדחוף את האף שלו לאן שלא צריך. יש לו תסביך מושיע רציני. ובכל זאת... הוא לא היה בסביבה..." האף שלה מתקמט. "כמה, בערך שישה שבועות? זה מוזר. לדעתי זה מוזר. מה דעתך?"

אני משמיעה קול של ממם לא מחייב כי נראה שאני לא מצליחה לבנות מילים. הגרון שלי חסום בסודות שאני לא יכולה לומר בקול.

על וואייט.

על הלילה שחלקנו.

על המקל שהשתנתי עליו בשבוע שעבר.

על הסיכויים לכך שאני נושאת ברחמי תינוק.

על העובדה שאני לא בטוחה מי האבא...

הארפר לא יודעת ששכבתי עם וואייט, וגם לא על התינוק. אף אחד לא יודע. אולי מפני שאם אומר את זה בקול רם, איאלץ להודות בכך שזה באמת קורה... ואיאלץ לקבל החלטות שאני עדיין לא מוכנה להתמודד איתן.

אני לא מאלה ששומרות סודות מהחברה הכי טובה. או לפחות לא הייתי כזו עד עכשיו. בדרך כלל אני ספר פתוח. בלי מסננים. במשך השנים הארפר ואני דיברנו על הכול, מפוליטיקה ועד המחזור החודשי, מאומנות ועד סקס אנאלי, ובכל זאת... זה שונה. המחשבה על כך שאספר לה מה עשיתי, שאודה בכך שהרסתי את היחסים שלי עם הגבר הטוב ביותר שהכרתי אי פעם. הוויקינג שלי... המגן שלי... מקור האור היחיד שלי בכל הצללים שאני נושאת איתי כמו גלימה.

אני לא יכולה לעשות את זה.

אני בקושי מסוגלת לעכל את הזיכרון של מה שעשיתי, ודאי שלא לומר את המילים בקול רם. הבושה אוכלת אותי.

"אני פשוט מתגעגעת לבריון הענק הזה, זה הכול. ניסיתי להתקשר אליו לפני כמה ימים, אבל הוא לא החזיר צלצול." הארפר מנידה בראשה בתסכול. "אני יודעת שהוא עסוק עם הפוסט־פרודקשן, ושבטח נראה אותו יותר עכשיו, כשסבב הראיונות לתקשורת מתחיל והצגת הבכורה מתקרבת... אבל בכל זאת. הוא היה יכול לפחות להחזיר לי צלצול."

"מממ," אני ממלמלת שוב.

"שמעת ממנו? אני בטוחה שהוא בחיים לא היה מתעלם ממך..."

ייתכן שזה יפתיע אותך, הארפר...

אני חושבת על השיחות שלי, שלא נענו, במשך החודש האחרון, על ההודעות ששלחתי באופן אקראי בשעות הקטנות של הלילה, ושכולן נותרו ללא מענה.

תתקשר אליי בחזרה בבקשה.

תן לי בבקשה להסביר.

בבקשה, וואייט.

אני זוכרת את המבט בעיניו הכחולות, שבדרך כלל מלאות כל כך באור, ובמקום זה נצצו בקרח ובאי־הבנה זועמת. אני משמיעה בראשי שוב את המילים האחרונות שהוא אמר לי, כשתפס אותי בזמן שניסיתי להתחמק מבעד לדלת הראשית של הבית שלו, עדיין המומה מהאינטימיות שנוצרה בלילה שבילינו יחד, שיכורים.

פשוט תלכי. פשוט תלכי מכאן. אני לא רוצה להקשיב לך. בכנות, אני לא מסוגל אפילו להסתכל עלייך.

הוא הבהיר בפירוש ובהחלטיות שהוא לא רוצה לראות אותי. לא רוצה לשמוע ממני.

ואני לא מאשימה אותו.

אין לי מה להציע חוץ מאומללות.

"את מסכימה שזה מוזר, נכון?" שואלת הארפר, ומסלסלת את הקווצה האחרונה בשערי. "שהוא פשוט ייעלם לנו בלי סיבה..." היא עושה הפסקה ועיניה מתכווצות. "אלא אם כן יש סיבה..."

אני ממצמצת בתמימות ושומרת על הבעה אטומה.

"... שום דבר לא קרה ביניכם, נכון? לא רבתם או משהו?"

אני לא עונה.

היא מושכת בכוח קווצת שיער כדי לזכות בתשומת ליבי. "הלו? שמעת אותי?"

"מצטערת, אולי הקפה עוד לא התחיל להשפיע." אני לוקחת שאיפה עמוקה. "גם אני לא ראיתי אותו המון זמן. בכל מקרה, השיער שלי מוכן? הוא נראה מוכן, ואני באמת צריכה לחזור אל בימת הצילומים, אז..." אני מתעלמת ממבטה וקמה על רגליי.

היא מסתכלת עליי בעיניים מכווצות. "מה עובר עלייך?"

"שום דבר."

הבהונות החשופות שלי נצמדות אל האריחים הקרים, מקרקעות אותי.

"קתרין פיירסטון, את משקרת לי ברגע זה?"
"הארפר, אין לי זמן לזה. מחכים לי על בימת הצילומים."
"אלוהים אדירים!" הלסת שלה צונחת. "משהו קרה בינך ובין וואייט."
"לא."
"משהו קרה ואת משקרת בקשר לזה!"
"אני לא משקרת," אני משקרת.
"בדיוק עשית את התנועה המוזרה הזו של הטיית הראש! את עושה את זה רק כשאת לחוצה כי את פוחדת שאתפוס אותך בשקר."
"אולי אני פשוט לחוצה כי אני אמורה לבלות יום שלם צמודה אל הגבר ששבר לי את הלב."
היא חושבת על כך בערך במשך ננו שנייה. "לא. זה לא זה."
"הארפר." אני מתחילה ללכת לעבר הדלת. "את מתנהגת עכשיו כמו פסיכית."
"לא אכפת לי." היא תופסת את זרועי כמו מלקחיים ועוצרת אותי במקומי. "מה קרה עם וואייט? ולמה את כל כך מתעקשת להסתיר את זה ממני?"
הסיכויים שלי לשכנע אותה לנטוש את השיחה הזו הם כמו לשכנע כלב שחי במגרש גרוטאות לוותר על פילה מיניון. אני פולטת אנחת כניעה.
"לא הסתרתי את זה ממך, הארפר. הייתי..." אני עוצמת בכוח את עיניי. כשאני מדברת, הקול שלי רך ושקט עד כדי כך שהוא נשמע כמו קולו של אדם זר. מישהי שבורה, ללא תקנה. "כואב לי לדבר על זה. בסדר? אפילו איתך. כואב לי אפילו רק לחשוב על זה."
"אבל —"
"לא. לא. אם אנסה לספר לך כרגע מה קרה, אתפרק לחתיכות." העיניים שלי נפתחות לסדק כדי לפגוש בעיניה. אני מקווה שהיא מצליחה לזהות את הכנות שבמבטי. "אני לא יכולה להרשות לעצמי להתפרק היום. אני זקוקה לכל הכוחות שלי רק כדי להחזיק מעמד ולעבור את הצילומים האלה. אז... בבקשה. תני לי לעבור את זה. אחר כך אספר לך הכול. אני מבטיחה."
אני חושבת שהיא מתכוונת להדוף את התירוצים שלי ולדרוש תשובות, ללחוץ עליי כדי לקבל יותר פרטים למרות התחינות שלי, אבל נראה שאני לא מכירה את החברה הכי טובה שלי כמו שחשבתי, כי היא לא אומרת עוד מילה. לפני שאני מספיקה להתעשת, היא גוררת אותי לחיבוק חזק עד כדי כך שהוא מכאיב לצלעותיי.
"הארפר —"
"פשוט תשתקי, טוב?" היא לוחשת אל תוך שערי. "תשתקי ותני לי לחבק את החברה הכי טובה שלי. כי, בשיא הרצינות, היא זקוקה עכשיו לחיבוק. גם אם היא שונאת חיבוקים."
אני שומרת על שתיקה. שיניי חשוקות. הדמעות שאצורות בעיניי דוקרות אותן.
"ושלא תעזי להתחיל לבכות," היא מצווה בקול מחוספס. "בדיוק סיימתי לאפר אותך בצורה מושלמת."
"פרה."
"בהמה."
"מנוולת."
"מתחסדת."
שתינו צוחקות, עדיין מתחבקות חזק.
אנחנו עומדות ככה במשך פרק זמן ארוך. ארוך מדי. לשם שינוי, אני לא מנערת מעליי את החיבה שלה או נאבקת בחיבוק שלה. אני פשוט נותנת לכוח שלה לזרום לתוכי. ובפעם הראשונה זה יותר מחודש אני חושבת שאולי, רק אולי, ייתכן שאני לא לגמרי לבד.

פרק 2

"אתה מוכן כבר לגמור איתי?"

— מכורה לקפאין מזמינה קפה אצל הבריסטה.

"קדימה, חברים! זה סיפור אהבה, לא דרמה מלחמתית. אני צריך תשוקה. אני צריך כימיה. אני צריך שתתקרבו עד כדי כך שלא נצטרך מצלמה רחבת זווית כדי לתפוס את שניכם באותו פריים..." ההוראה המתוסכלת של סלואן כמעט הולכת לאיבוד בזמזום של מאווררי הענק.

אני נאנחת ומתקרבת קצת אל גרייסון, בגרירת רגליים. הוא מרים גבה לגלגנית, משועשע מההסתייגות שלי מלהתקרב אליו.

"קאט —"

"פשוט תשתוק, טוב?" אני חורקת שיניים ומתקרבת עוד צעד. "אני יודעת שאתה ממש אוהב את הקול שלך, אבל זה יהיה הרבה יותר קל אם לא נדבר."

עיניו הירוקות מבזיקות באופן מאתגר. "מצוין מצידי."

"יופי," אני עונה מייד.

"ממילא תמיד חשבתי שפעולות אומרות הרבה יותר ממילים, חתלתולונת."

אני פותחת את פי כדי לענות תשובה עוקצנית, אבל אני לא מספיקה.

ידיו נשלחות קדימה ונוחתות על מותניי. לפני שאני מספיקה למחות, הוא מושך אותי בכוח אל החזה החשוף שלו. אני צווחת בהפתעה כאשר עוצמת ההתנגשות מוציאה מריאותיי את כל האוויר. השדיים שלי נמעכים על פני שרירי החזה הנוקשים שלו. הוא לא ממתין לאישור. והוא בהחלט לא מבקש אותו. ללא טיפונת של היסוס, ידיו מחליקות ממותניי אל הגב התחתון שלי, ואצבעותיו הארוכות חולפות ברפרוף על החלק העליון של ישבני דרך השמלה הדקה, מפעילות לחץ במידה שמספיקה להדביק אותי אליו. זו אחיזה חושנית. רכושנית. כאילו אני בבעלותו, ללא קשר לשאלה אם אני רוצה זאת או לא.

זה מרתיח אותי.

זה מדליק אותי.

זה גרייסון על קצה המזלג.

"לא צריך מילים בשביל זה, נכון?" הוא ממלמל, ומניע את אגנו בצמוד לאגני. הלחיים שלי מתלהטות כשאני מרגישה את הזקפה שלו דרך המכנסיים הקצרים והקרועים שהם חלק מהתלבושת שהוא לובש לצורך הצילומים. זה מעלה בראשי זיכרונות של מפלי מים, מערכת השמש ודברים אחרים שעדיף לשכוח.

"זה טוב יותר!" קורא סלואן. "אבל בואו נשאיר משהו קטן לדמיון, בבקשה? אנחנו בעצם רוצים שהם ישלמו כדי לראות את החלקים הטובים..."

"שמעת אותו. תתרחק," אני נושפת והודפת את כתפיו של גרייסון עד שהוא משחרר קצת. הוא מגחך בקול נמוך כשידיו שחפנו את לחיי הישבן שלי משתחררות, עוברות אל מותניי ונחות עליהם בתנוחה קצת פחות ארוטית. "שלא תעז לעשות את זה שוב, דאן."

"למה?" הוא אומר במלמול חושני. "זה גורם לך להתגעגע אליי?"

אני מלגלגת. "בקושי."

"מזכיר לך כמה טוב היה לנו יחד?"

"אף פעם לא היינו יחד, וזה אף פעם לא היה טוב."

"את צודקת." עיניו מוצאות את עיניי, בריכה ירוקה אינסופית של תשוקה. "הזיונים היו מטריפים."

הגרון שלי יבש. כפות ידיי מזיעות. אני מסיטה את מבטי, כי אני לא יכולה להסתכל עליו יותר, ומגלה את מבטה היוקד של אנאבל נעוץ בי. מתברר שלא הייתי היחידה שנותרה עם לב שבור בגלל גרייסון כשטסנו הביתה מהוואי. עיניה החומות מכווצות ומתמקדות בגופים שלנו, השזורים זה בזה, במבט קטלני עד כדי כך שאני מתפלאת שלוח הכתיבה שבידיה לא עולה בלהבות.

אני מפנה את מבטי במהירות שמאלה. טריי מחליף מבטים פלרטטניים עם אחד הצלמים, הארפר עומדת על גבול בימת הצילומים כשהבעת דאגה מעוותת את פניה, וסלואן מכוון פעם נוספת את עדשת המצלמה. אני מנסה להתעלם מהחור בצורת ויקינג שבקהל. מנסה להעמיד פנים שההיעדרות שלו אינה הופכת לעופרת בתוך בטני.

הוא לא הגיע.

"אפשר כבר לסיים עם זה?" אני קוראת ובטון שלי נשמעת נגיעה של ייאוש.

גרייסון מגחך שוב, המניאק.

סלואן משנה את מצב הצמצם של המצלמה. "כן, כן, אני כמעט מוכן... הנה, עכשיו זה יהיה בסדר!" הוא מרים את מבטו שהיה עד כה מאחורי העדשה ומטה את ראשו. "אוקיי, קאט, אני רוצה שתסובבי את הגוף שלך טיפה שמאלה. כן, בדיוק ככה. עכשיו תושיטי יד ותניחי אותה על החזה של גרייסון, בדיוק מעל הלב שלו. כן, זה נראה טוב." עיניו עוקבות אחר תנועת הגוף שלי כאשר אני ממלאת את ההוראות שלו, מריונטה סרבנית על חוטים שאיני יכולה לשלוט עליהם. "עכשיו, גרייסון, תוריד את היד הימנית שלך ותניח אותה על המותן של קאט. ותרחיב קצת את המרחק בין הרגליים שלך. לא, לא ככה. אתה נראה כאילו יש לך עצירות."

צחקוק פורץ מהפה שלי.

גרייסון צובט כנקמה את המותן שלי.

אני מתכווצת בשל הכאב הפתאומי ונועצת את העקב היחף שלי בקשת כף הרגל שלו.

הוא רק מגחך.

איפה המגפיים שלי, שנועדו לדרוס ולרסן, כשצריך אותם?

"תחזיר את זווית כף הרגל הימנית שלך קצת אחורה, דאן," קורא סלואן. "ככה, זה יותר טוב."

לאחר כעשר דקות של שינויים מזעריים בתנוחות הגוף, סלואן מתחיל סוף כל סוף לצלם. הוא מחליף עדשות כמה פעמים, נובח הוראות על הצוות הטכני בכל פעם שהוא צריך שינוי בתאורה העילית או במהירות של מאוורר הרוח. הארפר וקאסי, הסטייליסטית השנייה על בימת הצילומים, מתרוצצות הלוך ושוב בין הצילומים, מספיגות את המצח המיוזע שלנו בספוגיות לבנות, מפזרות מחדש אבקה מייצבת כדי שהאיפור שלנו לא יימרח כשאנחנו מתבשלים כמו דליים של עוף מטוגן במסעדת מזון מהיר מתחת לזרקורים המאירים.

הצילומים נמשכים נצח.

אנחנו משנים תנוחות כל כמה רגעים, וידינו וגופינו מתחככים זה בזה כל הזמן כאשר אנו מדגמנים תנוחה אחת ואז תנוחה אחרת. הלב שלי הולם מהר יותר ויותר כאשר הדקות חולפות בזרועותיו. עד כמה שהייתי רוצה להעמיד פנים שהמצב שונה, אני לא מחוסנת לגמרי בפני העובדה שגרייסון דאן הורס בטירוף. הראש והלב שלי יודעים שהוא לגמרי אידיוט. אבל נראה שלהורמונים שלי בכלל לא אכפת.

"דאן, אפשר לנסות צילום אחד כשאתה מרים את קאט?" שואל סלואן, שכנראה חש את הצורך להעלות את העינוי שלי לגבהים חדשים. מילולית.

אני מתרוממת. זרועו של גרייסון מתחת לברכיי, זרועותיי סביב צווארו, כמו כלה שנישאת מעבר לסף הבית. אני מתמקדת במצלמות, מנסה להתחבר לוויולט, הדמות שלי,

ולהתעלם מהרגשות הסותרים שלי. הבעיה היא שאני כבר לא בטוחה שאני מסוגלת להבחין בין המשחק לבין המציאות.

בק.

גרייסון.

ויולט.

קאט.

הכול מסתבך בתוך הראש שלי.

אני מרגישה את התשוקה מבעבעת בוורידים שלי, כשהיא שזורה היטב במנה של תיעוב עצמי וכעס. כלפי המצב. כלפי גרייסון. כלפי המצב. אבל בעיקר כלפי עצמי.

את בטח לא מטומטמת עד כדי כך.

את בטח כבר לא רגישה אליו אחרי כל מה שהוא עשה.

"זה מעולה!" קורא סלואן. "עוד תנוחה אחת ונסיים."

גרייסון מוריד אותי בחזרה אל הקרקע ואני מתרחקת ממנו בצעד מהיר, ושואפת אוויר בהקלה ברגע שהמגע בינינו מתנתק. אני מרגישה שחם לי מאוד ואני מותשת מהחוויה הזו. למרבה המזל, לפני שאני מתמוטטת, הארפר מופיעה ומעבירה לי בקבוק מים. ההבעה שלה מעידה על כך שהיא דואגת לשלומי יותר מאי פעם.

"את בסדר?" היא לוחשת וקולה שקט כדי שאף אחד אחר לא יוכל לשמוע.

"לא," אני עונה בקצרה ולוגמת את המים.

"זה כמעט נגמר." עם לחיצה מעודדת על כף ידי, היא טסה בחזרה אל קצה בימת הצילומים כדי שסלואן יוכל לצלם את התמונה האחרונה. אני מסתכלת אל גרייסון כשאני ניגשת אל מרכז בימת הצילומים, עוקפת גזע עץ גדול שנסחף במים, והבהונות היחפות שלי מועכות את החול החם. כאשר אני מגיעה אל האמצע, אני רואה שהוא בוחן אותי בהבעה שמעולם לא ראיתי על פניו.

"מה?" אני מתפרצת, כשההזדקקות והזעם תוססים בתוכי בו־זמנית.

"כלום," הוא ממלמל. "שום דבר."

אין זמן לתהות בקשר לזה, מפני שאני שוב בזרועותיו, מבזבזת כל מיליגרם של אנרגיה בניסיון להישאר בשליטה.

מרתיח אותי שלאיש הזה, שהעביר אותי גיהינום רגשי, עדיין יש יכולת להגביר את פעימות הלב שלי כשמפרקי אצבעותיו מלחכים את העור שמתחת לאוזן שלי, כשאצבעותיו המחוספסות מלטפות את העור השברירי בחלק הפנימי של מפרק כף ידי.

זה ממש מחריד, כמה שאני מרגישה טוב כשאני שוב בזרועותיו.

אני מנסה להישאר מרוחקת ואדישה בקרבתו, אבל לאחר שעה שבה ידיו היו על עורי, אני סמוקה ומתקשה להתמקד. עיניי עוקבות אך ורק אחר המצלמה ואני מרחיקה מעליי כמיטב יכולתי את בימת הצילומים ואת האיש שכרוך סביבי.

זה רק חלק מהעבודה.

אני מלאת תשוקה ואין שום דבר בעולם שאני יכולה לעשות כדי לעצור את זה. הגופים שלנו מזהים זה את זה ברמה הכימית, עד לחלקים הבלתי נראים שלנו. רקדנו כבר את הריקוד הזה, יותר מדי פעמים מכדי שנתנהג באופן משכנע כמו זרים.

לצורך התצלום האחרון, סלואן מצווה עליי להישען מעט לאחור על החזה של גרייסון שעומד מאחוריי וידיו על מותניי. אני מנסה שלא להגיב כאשר הגופים שלנו מתאימים את עצמם זה לזה, הישבן שלי מתחכך במפשעה שלו, הזין שלו הולם כמו בעל חיים שדחוס בקושי בכלוב שלו. גרייסון לא עושה כל מאמץ להיות קר רוח, הוא נוהם אל תוך האוזן שלי ואגנו מתחכך בי.

"את פשוט הורגת אותי, קאט."

אצבעותיו ננעצות בחוזקה במותניי. אני משמיעה קול מתנשף. חצי מחאה, חצי ערגה. הוא נצמד עוד יותר לקימורים שלי כאשר הצמצם משמיע קליק, שוב ושוב, ושוב.

אני מותשת מהסתירות, מהשנאה וההזדקקות, מהפגיעה והכמיהה. טורנדו של מזוכיזם ואומללות בזרועותיו.

אני מרגישה אותו, ארוך וקשה, פועם דרך המחסום הדק של הבד שבינינו. הגוף שלי מסגיר אותי. העור שלי בוער, כל סנטימטר בגופי עולה באש, ואין בזה כל היגיון כשהלב הפועם בחזה שלי הוא עדיין גוש קרח נטול רגש.

כיצד ייתכן שתשוקה מצד אחד ושאט נפש מצד שני יְאַכְּלוּ אותך במידה שווה?

אלה שתי חיות שונות לחלוטין, אני מניחה. תשוקה ודחייה. שמעתי את המונח סקס שנאה, אבל אף פעם לא הבנתי אותו, עד לרגע זה. זה לא רק לשכב עם מישהו שאת לא מסוגלת לסבול. זה לרצות מישהו עד כדי כך, שתרשי לו להפוך אותך לגוש מבולגן, רועדת ואחוזה תיעוב עצמי, רק כדי להרגיש את כפות ידיו על עורך. זו תשוקה חזקה עד כדי כך שהיא משאירה אותך חלשה, מתייפחת ושונאת את עצמך, כמעט כמו שאת שונאת אותו על השימוש בכוח כל כך חסר הבחנה.

בדיוק כשאני חושבת שאני לא יכולה לסבול עוד רגע מבלי להתלקח מול כל צוות ההפקה, קולו של סלואן משמיע את המילים המבורכות שחיכיתי להן.

"בסדר, זה אמור להספיק! עשיתם עבודה יפה, שניכם!"

אני משגרת את עצמי כמו טיל הרחק מגרייסון. אני זקוקה למקלחת קרה וכנראה גם לפסיכיאטר מוסמך. עיניי מחפשות את הארפר בקהל ואני ממש נמלטת מבימת הצילומים, רגליי יוצרות ענן של חול וזרועותיי כרוכות סביב גופי כדי לשלוט על הרגשות הסוערים. אני לא רוצה להסתכל לאף אחד בעיניים, כי אני בטוחה שהם יכולים לראות ישר מבעד ללחיים הסמוקות והנשימות המהירות את שבר הכלי שמתחת.

"קאט! חכי —"

אני מעמידה פנים שאני לא שומעת את גרייסון קורא לי. מבטי סוקר את השוליים כדי למצוא את החברה הכי טובה שלי, חולף על פני קבוצת אנשים ששייכים לצוות הטכני, בתלבושות שחורות לגמרי, לעבר אנאבל שעדיין מחמיצה פנים, ועל פני טריי, שמשרבט הערות.

אני לא רואה את הארפר בשום מקום, אבל לפתע עיניי עוצרות על דמות שעוצרת את פעימות הלב שלי, בג'ינס ובחולצה לבנה עם צווארון וי, שניצבת בצללים כמו האל היווני האדס שממתין לחטוף את פרספונה אל השאול. הוא מסתכל עליי, אני מסתכלת עליו, ושום דבר אחר לא קיים. אין אוויר, זמן, או בני אדם אחרים שתופסים את המרחבים ואת הצלילים סביבנו.

רק וואייט, שמשקיף על בימת הצילומים בהבעה שאני לא בטוחה שאני רוצה לתת לה שם.

רק אני, בוהה באיש היפה הזה, ששונא אותי כמעט כמו שאני מעריצה אותו.

אני עוצרת במקומי במהירות שכזו, עד שגרייסון כמעט מתנגש בגבי. כף ידו אוחזת את הכתף שלי, והוא מקרב אותי אליו. אני לא שמה לב במיוחד. אני ממוקדת לחלוטין בוואייט.

הוא נראה מדהים.

השרירים הדו־ראשיים שלו לוחצים על הבד של שרווליו, שיער הברונזה אסוף לאחור בפקעת עם רצועת עור בולטת, ועל תווי פניו המסותתים הבעה נוקשה עד כדי כך שהוא היה יכול להיות, באותה מידה, עשוי שיש. במשך כמה שניות נטולות נשימה, העולם כולו מפסיק להסתובב. כפות רגליי כושלות. הלב שלי ממש מפסיק לפעום בתוך החזה שלי, דבר שאמור להכניס אותי לספרי השיאים בתור הבחורה הראשונה שמתה בגיל עשרים ושתיים מאי־ספיקת לב רק מפני שהסתכלה על בחור.

אבל לא אכפת לי.

הייתי שמחה למות, ממש כאן, רק בשביל הזכות לראות אותו במציאות.

העיניים שלי בולעות אותו. עד לרגע זה לא הבנתי עד כמה הייתי רעבה לנוכחות שלו.

עד כמה השתוקקתי לקור הרוח הקבוע, להדרכה התומכת, לחיוביות הבלתי מעורערת שלו. הוא רק שישה מטרים ממני, אבל נראה שזה מרחק שאי אפשר להתגבר עליו. אני כאובה יותר מאי פעם כאשר אני מסתכלת על המרחק שמפריד בינינו. אני מתגעגעת אליו כמו שצמח מתגעגע לאור השמש.

העיניים הכחולות האינסופיות שלו ננעצות בעיניי בלהט ובזעם. אותן עיניים שרדפו את חלומותיי במשך שבועות, מאז הלילה של מסיבת הצוות, כשהתפשטתי לגמרי והוא לקח את ליבי בידיו הגדולות, ופרש בפניי תשוקה בלתי מתפשרת שלגמרי לא הייתי מוכנה לקראתה.

אני לא מבחינה בכך שכף ידי זוחלת כדי לנוח על בטני עד שהיא כבר שם, לוחצת בכוח. אני לא מתייחסת לגרייסון, שמתנגש בגב שלי, מלא במילים כעוסות שאין לי כל עניין בהן. התשוקה שהרגשתי כלפיו לפני רגע אינה אלא אור נרות עמום ומהבהב.

וואייט הוא השמש.

הפה שלי נפתח. אני מוכרחה להגיד משהו. לתקן את זה. לתקן את הקשר בינינו, אף על פי שאין דבר כזה, קשר בינינו, כי קשר כזה לא התקיים מעולם מחוץ לעולם של הטעויות שעושים תוך כדי שכרות.

לא. זו לא הייתה טעות.

איך ייתכן שהרגעים היפים ביותר בחיי הם טעות? איך אוכל להתחרט אי פעם על משהו שמילא אותי לחלוטין?

"וואייט," אני לוחשת. שפתיי מבטאות את צורת המילה, אבל הצליל בקושי עובר בעדן. הוא לא שומע אותי, או שהוא בוחר שלא לשמוע. במקום זאת, עיניו מתנתקות מעיניי ומתמקדות באיש שמאחוריי. כך שהוא לא רואה את העצב שמעוות את הפה שלי, את החרטה בעיניי. כל מה שהוא רואה זה את גרייסון שנאחז בזרועי, במותן שלי, כשהפה שלו צמוד לאוזן שלי והמילים הרעילות שלו עוברות דרכי כמו דבש מעורב בארס.

אני רואה שמשהו נסגר בעיניים הכחולות והמדהימות האלה. הוא צועק לעבר סלואן משהו שאני לא יכולה לשמוע, ואז מסתובב ופונה לעבר הדלת הצדדית.

הוא הולך.

הלב שלי מיטלטל, אובד עצות.

"וואייט!" אני קוראת, הפעם בקול רם יותר.

הוא לא עוצר. אני מנסה ללכת בעקבותיו, אבל אחיזתו של גרייסון בזרועי מרתקת אותי למקומי. אני נאבקת בו ורואה כיצד הוויקינג שלי נעלם בצללים ואני חסרת אונים מכדי לעצור אותו.

"תשחרר אותי," אני נושפת לעבר גרייסון ומנסה לשחרר את עצמי, אך ללא תועלת.

הוא מתעלם ממני.

"היי, סלואן," קורא גרייסון שעדיין מחזיק בי. "אני יודע שאני לא מנהל הקריאייטיב, אבל אתה לא צריך עוד כמה תצלומים שלנו כשאנחנו מתנשקים בשביל הפוסטרים של קידום המכירות? הרי כמו שאמרת... זה סרט רומנטי, לא דרמה מלחמתית."

סלואן מפסיק באמצע את אריזת העדשות של המצלמה. ראשו מוטה הצידה והוא שוקל את הרעיון. "הממממ... טוב, אנחנו לא יכולים להשתמש בשיווק בשום תמונה שלכם מתנשקים. זה קצת יותר מדי בוטה עבור לוחות מודעות. אבל אולי זה לא רעיון כל כך רע לצלם כמה תצלומים משניים, רק למקרה שנרצה —"

"לא!" אני צורחת, מושכת את זרועי מאחיזתו של גרייסון. תוך כדי כך אני כמעט תולשת לעצמי את המרפק מהמקום, אבל אני חופשייה. "לא. אני מצטערת, אבל אני לא עושה שום סצנות נשיקה."

"קאט, תהיי הגיונית —" מתחיל גרייסון.

"אני חייבת ללכת."

סלואן מזנק, נרעש, כשאני חולפת במהירות על פניו. קולו נישא אחריי כשאני דוהרת

לעבר הדלת הצדדית שוואייט נעלם דרכה.

"אבל, קאט, מה עם הישיבה היום אחר הצהריים אצלי בבית —"

"אני אגיע!" אני צועקת מעבר לכתפי ולא עוצרת כשאני עוברת במהירות מבעד לדלת ומתנגשת ישירות בהארפר. היא מופתעת מההופעה הפתאומית שלי במסדרון עד כדי כך, שהיא כמעט מפילה את עגלת האיפור שלה על הרצפה.

"וואו! איפה השריפה?"

"אני לא יכולה לדבר," אני מתנשפת, מקיפה אותה ועיניי נעולות על הדלת המרוחקת יותר. "אסביר לך אחר כך."

"אהה, בסדר...?"

ברור שהיא חושבת שאני מטורפת. לא אכפת לי.

אם רק אצליח לתפוס אותו.

לדבר איתו.

להסביר...

אין לי מושג מה אגיד, אבל אני יודעת שאני לא יכולה להשאיר ככה את המצב בינינו. האובדן של החברות שלו הורג אותי לאט לאט. ההיעדרות שלו מחיי היא כמו דימום עד מוות מחתך קטנטן. תהליך שמתמשך עד אינסוף באופן בלתי נסבל, במקום מכה רחמנית ומהירה ישר בלב.

ידיי חובטות על מוט המתכת והדלת נפתחת. אני ממצמצת באור השמש כשאני יוצאת החוצה בגרירת רגליים. עיניי חסרות המנוח סורקות את מגרש החניה, מחפשת כתפיים רחבות, שיער בלונדיני ומכונית אאודי שחורה עם גג נפתח, אבל אני לא רואה אותו בשום מקום. אני מתקדמת עוד כמה צעדים, מבטי נע מעלה ומטה לאורך השורות המרוחקות של המכוניות היקרות, ואני מרגישה איך התקווה מתפוררת בתוכי.

הוא כבר הלך.

"אם את מחפשת את דאן, הוא עדיין בפנים."

הקול רועם ממש מאחוריי. אני מסתובבת, נטולת נשימה, ורואה שהוא נשען על קיר המחסן, סוקר אותי בעיניים זהירות. כנראה חלפתי על פניו במהירות תוך החיפוש הנואש שלי. ידיו שלובות בתנוחה מתנשאת, שמעבירה באופן אפקטיבי את המסר. עד כמה הוא לא שמח לראות אותי.

"אני לא מחפשת את גרייסון," אני אומרת בשקט, מנסה לשמור על נשימה סדירה.

"גם סלואן נמצא בפנים."

אני מתקרבת אליו צעד אחד ורואה כיצד השרירים שלו מתקשחים, כאילו הוא מוטרד בשל המחשבה שאני מתקרבת אליו עד כדי כך שאוכל לגעת בו. כשאני רואה אותו מגיב כך, דמעות עולות בעיניי. מאז שאני מכירה אותו, עוד מהיום הראשון, הוא מעולם לא נמנע מלאחוז בידי, מעולם לא היסס לחבק אותי כשנזקקתי לכך, לכרוך את זרועותיו סביבי כשהיה לי קר, או כשהייתי רטובה או עייפה אחרי יום צילומים ארוך.

כמה מהר דברים משתנים.

אני ממצמצת במהירות כדי למנוע את הדמעות, אבל כשאני מדברת, הקול שלי נסדק, בטון שנשמע דומה מאוד לצער.

"אני לא מחפשת גם את סלואן." עיניי נאחזות בעיניו למשך רגע ארוך, משתהה. הוא לא אומר דבר, אבל כשאנחנו מסתכלים זה על זה, אחד השרירים בלחיו קופץ. "אני..." אני מכחכחת בגרוני. "חיפשתי אותך."

הוא נשאר צמוד לקיר אך משנה את תנוחתו ותוחב את כפות ידיו עמוק לתוך הכיסים שלו. "טוב, הנה אני."

אלא שהוא לא נמצא כאן באמת. הוא במרחק מיליון קילומטרים, באיזשהו מקום שאני כבר לא יכולה להגיע אליו.

"נכון..." הדמעות שוב נקוות בעיניי ומציקות לי. "ניסיתי להתקשר אליך כמה פעמים.

רציתי ל... ל..." אני לא מצליחה לומר את המילים. בכיליתי חודש במחשבה על מה שאומר כשסוף כל סוף אראה אותו שוב, ועכשיו, כשהרגע הזה הגיע, אני מגמגמת כמו טיפשה.

אני מביטה בו כשהוא נשען על הקיר, אבל בעיני רוחי אני רואה זיכרון. ראשו בין רגליי, כפות ידיי מאוגרפות בשערו, גבי מקומר על המיטה, כפות ידיו על מותניי. חשיפה כפולה של זיכרון ומציאות, תשוקה שאינה יודעת שובע מעורבת בתחושה לא מרוסנת שאינך רצויה.

"מה רצית?" הוא שואל בחוסר סבלנות ומציץ בטלפון שלו.

"לתקן..." הקול שלי חסר אונים.

"אין מה לתקן," הוא אומר וזה מדהים אותי.

"מה?"

"ידעתי למה אני נכנס איתך. ידעתי שאת צעירה ממני בעשור וחצי. ידעתי ששתית. ידעתי אפילו שאת עדיין דלוקה על מישהו אחר." הוא נאנח בכבדות. "זו אשמתי שהתנהגתי אלייך כמו אל מישהי שהיא לא את, או שציפיתי למשהו שאת לא מסוגלת לתת." הוא מושך בכתפיו באדישות, אבל המבט בעיניו קר עד כדי כך שיכולתי לקפוא למוות במקום. "אז כמו שאמרתי... אין מה לתקן, קתרין. לצפות שתישאי באחריות על מעשייך זה כמו לתת לילד צעצוע זכוכית יקר ואז לכעוס כשהוא שובר אותו לרסיסים."

הדם מתנקז מפניי ואני נרתעת, פיזית, כאילו הוא סטר לי. נראה לי שאני רואה בעיניו הבזק של משהו מוכר. משהו רך, משהו עצוב. אבל הוא נעלם בתוך שנייה מתחת לחזית קפואה מחודשת. באימה טהורה, אני מבינה שאני מזהה את ההבעה שעל פניו, מפני שראיתי אותה על פניהם של כל האנשים האחרים בחיי בשלב זה או אחר.

הציפייה לאכזבה. הידיעה שלסמוך על קאט פיירסטון, הבחורה הזו שהיא בלגן לא הגיוני ולא עקבי, זה משהו שיוביל רק לחורבן ולחרטה.

ראיתי את ההבעה הזו על פניה של אימי, של חברים לשעבר, של אבות חורגים ושל בוסים לשעבר וידידים שנשרו בשולי הדרך. ומדי פעם אפילו על פניה של הארפר.

אבל מעולם לא על פניו של וואייט. עד עכשיו. הוא תמיד הסתכל עליי כאילו אני עשויה מקסם, עד עצמותיי.

התפנית הפתאומית הזו מכאיבה לי. האדם היחיד בחיי שראה תמיד את הטוב שבי, פעם אחר פעם, לא משנה עד כמה פישלתי... נעלם באופן רשמי.

"וואייט..." אני מנסה עוד פעם, אחרונה, בקול רועד. "בבקשה, פשוט —"

הוא מציץ שוב בטלפון שלו ומקליד הודעה מהירה. "תקשיבי, ההסעה שלי כמעט כאן. אני חייב ללכת. אם יש לך בעיה שקשורה לסרט ושדורשת טיפול, את יכולה ליצור קשר עם העוזרת שלי. יש לך את המספר הישיר שלה, נכון?"

הפה שלי נפער, אבל אף מילה לא יוצאת. אני המומה.

וואייט הודף את עצמו מהקיר ומתחיל ללכת לאורך המדרכה. אני עוקבת אחריו חסרת אונים, תוהה אם זה יכול להיות אותו אדם חיובי עד אין קץ שהכרתי לפני חודש, שהרים אותי מהקרשים בכל פעם שהייתי על הפנים. תמיד שם, עם יד חזקה ובוטחת לתקן את המעידות שלי, עם מילה טובה שאפשרה לי להמשיך.

כל יום, יש לך את האפשרות לבחור איך את רוצה לחיות את חייך.

תבחרי באור, בייבי. תמיד תבחרי באור.

האיש ההוא אינו אלא זיכרון. האיש הזה, שמתרחק ממני עכשיו, הוא זר.

ואני זו שאחראית על כך.

אני עשיתי את זה.

נכנסתי לחייו והרעלתי אותו. מגפה שמתפשטת במחזור הדם שלו, עד שכל פינה מוארת בנשמתו הוכתמה על ידי הטיפשות שבמעשיי. והוא אפילו לא מוכן לתת לי לנסות לתקן את הנזק שגרמתי.

הזעם גואה בי במערבולת, כשאני מסתכלת עליו בעודו מתרחק.

"וואייט הייסטינגס!" אני צועקת לעבר הגב שלו, וקולי רועד ללא אישור. "תעצור במקומך!"

הוא קופא. כתפיו מתוחות. הוא מסובב חלקית את הראש, כך שאני רואה את פניו בפרופיל, וקולו נטול רגש כאשר הוא פולט תשובה לקונית.

"את צרחת?"

אני צועדת לעברו, מגיעה קרוב מספיק כדי לראות את המעמקים הצלולים של עיניו. אילו הייתי אמיצה יותר, הייתי מושיטה יד ואוחזת בכף ידו.

אני נועצת את כפות ידיי במותניי כדי להגביל את הדחף הזה.

"נו?" הוא מדרבן אותי.

"אני לא רוצה שהמצב יהיה ככה," אני לוחשת בפזיזות.

"איך בדיוק?"

"אתה! אתה..." אני מעבירה משקל מרגל לרגל, כשבהונותיי היחפות לוחצות על האספלט הקריר. "אתה קר כל כך."

"לא הייתי תרבותי להפליא?"

"תרבותי? תרבותי?" אני מלגלגת. "בטח, נראה לי שהיית תרבותי. אבל הייתי מתערבת על כל מה שיש לי שטיול באנטרקטיקה יהיה חם יותר מהכתף שהפנית אליי."

"אני מנסה להיות מקצוען. אולי את לא מזהה את זה, מפני שאת עוברת את החיים כאילו אין שום חוקים, אבל ככה נראים יחסי עבודה מקצועיים."

אני מחווירה לשמע דבריו ומרגישה שהמילים שלי מתאדות.

הלסת שלו מתהדקת. הוא משלב ידיים ומסתכל עליי בהבעה אטומה. "קתרין, אני לא ידיד שלך. אני בטח לא החבר שלך. אני המפיק שלך. אני הבוס שלך."

"תמיד היית הבוס שלי." המחאה שלי רעועה. "מעולם לא התנהגת אליי ככה."

"אני מתנהג אלייך כפי שהייתי מתנהג אל כל שחקנית אחרת, בכל פרויקט אחר."

"אבל אני לא סתם כל שחקנית. זה לא כל פרויקט. וואייט, עוד לפני שהדברים —" המילים שלי נקטעות.

הוא מרים גבות.

"לפני שהמצב הסתבך," אני מזדרזת להמשיך. "היינו ידידים."

הוא מסתכל עליי באדישות.

עבורי, לצאת בהצהרות רגשיות, זה בערך כמו לטפס על פסגת האוורסט בעקבי סטילטו. יש סיבה לכך שאני שחקנית ולא סופרת או ציירת. הרבה יותר פשוט להעמיד פנים שאת מישהי אחרת, להשתמש ברגשות שלה, במקום להציג את הרגשות שלך. אילו הייתם פוגשים את אימא שלי, לא הייתם צריכים פסיכיאטר כדי להבין למה. המילים של סינתיה לא יוצאות לי מהראש אף פעם.

זה לא בסדר, קתרין. ממש לא בסדר. את אף פעם לא שומעת בקולי.

כמה פעמים אמרתי לך, תבחרי תמיד מישהו שיאהב אותך יותר ממה שאת אוהבת אותו? כמה פעמים אמרתי לך שאם אכפת לך יותר, יש לך פחות כוח?

לאורך ההיסטוריה שלי, בכל פעם שהמצב נעשה קשה, אני ננעלת. אני נותנת למערכות יחסים לגווע כמו ענבים שמצטמקים על הענף, במקום להיאבק כדי שהן יצליחו. עשיתי את זה עם חברות, עם בחורים ועם כל מי שהתקרב אליי מספיק כדי שיהיה לו אכפת. כך שזו לא תהיה הגזמה לומר שלפני חודשיים הייתי מסתלקת בלי לומר לוואייט מילה נוספת. הייתי מוותרת, ממשיכה הלאה ומעמידה פנים שאני לא מרגישה את דקירת הבדידות שמקרינה כאב בכל גופי עם כל נשימה, כמו ריאה מנוקבת בחזה נטול הלב שלי.

אפילו עכשיו, ברגע זה, אני פוחדת להילחם. להרשות לעצמי להיות פגיעה. לתת לו לראות עד כמה הוא חשוב לי.

אבל אני עוד יותר מבוהלת מהמחשבה על כך שלא אראה את וואייט יותר לעולם, חוץ מאשר באקראי, באירועים של חברת ההפקה, בעוד שלוש, ארבע או חמש שנים מעכשיו.

והאינטראקציות בינינו יצטמצמו לנשיקה קרה על הלחי, לשיחה אקראית, תמיד במסגרת הבטוחה שמעניקה קבוצת אנשים, והכאב המתמיד של החרטה יאכל אותי מבפנים כאשר עיניי יחלפו על פני האישה האלגנטית שלצידו, שלא הייתה טיפשה עד כדי כך שנתנה לו להתחמק.

אני נועצת מבט בתוך עיניו, זוקפת את כתפיי כאילו אני מתכוננת לקרב, ומאלצת את עצמי לומר את המילים שמאכלות אותי מבפנים.

"וואייט. אני... אני מתגעגעת אליך. אני מתגעגעת אליך כל כך."

ידיו מתכווצות מעט ואני נשבעת שהוא מתנדנד לאחור על עקביו, כאילו המילים שלי היו אגרוף פיזי. לדעתי, אולי, אבל רק אולי, אני מתחילה להגיע אליו. להפשיר את הקרח בינינו.

"אני מתגעגעת למצב כפי שהוא היה," אני אומרת ומתקרבת אליו צעד זעיר. "אני יודעת שהרסתי את זה. אבל אף פעם אפילו לא נתת לי הזדמנות להסביר —"

המילים שלי נקטעות על ידי צפירה חדה של מכונית. שנינו קופצים, נרעשים ונסוגים לאחור. כי היינו רכונים זה לעברו של זה כמו שני כוכבי לכת הנמשכים זה לזה על ידי כוח הכבידה. מכונית מהודרת עם גג פתוח בצבע צהוב עוצרת ליד המדרכה. בלונדינית חייכנית בראשית שנות השלושים לחייה יושבת מאחורי ההגה, קורנת בשיניים מולבנות מדי לטעמי. ברור שהיא מכירה את וואייט, לפי האופן שהוא פונה ומחייך אליה.

משהו שדומה לאימה מתנחל בתוך הקיבה שלי.

"היי, חתיך!" הבלונדינית קורצת באופן משועשע. "הזמנת אובר?"

וואייט צוחק, יורד מהמדרכה ומתקרב אל דלת הנוסע. "כן, אבל ביקשתי באופן ספציפי גבר שמן וקירח. הייתי רוצה לדבר עם הבוס שלך. אני מאוד לא מרוצה מזה."

"תשתוק ותיכנס פנימה." היא מגלגלת עיניים לשמיים. כשהן חוזרות אל כדור הארץ, הן נוחתות עליי. "אוי! היי! אפילו לא ראיתי אותך."

אולי מפני שהעיניים שלך היו דבוקות לישבן של וואייט.

אני מאלצת את עצמי לחייך. "שלום."

וואייט לא שוכח לנהוג בנימוס. הוא מחווה בידיו, באופן נוקשה במקצת, בין האישה במכונית וביני, אל המקום שבו אני נמצאת על המדרכה, כמו ילדה מבולבלת בשיעור התעמלות, שמחכה להיבחר אחרונה לקבוצת הכדורעף.

"קרוליין, זאת קתרין פיירסטון, היא השחקנית הראשית בסרט לא על המפה שסיפרתי לך עליו. זאת קרוליין פוסטר."

שמתי לב שהוא לא מציע הסבר לשאלה מאיפה הוא מכיר אותה או מבהיר מה הקשר ביניהם.

קרוליין מהנהנת בהבנה, מחליקה את משקפי הפראדה שלה במורד אפה כדי לבחון אותי טוב יותר. "אה! זה הסרט עם התרסקות המטוס, נכון?"

אני מהנהנת.

"אז זה מסביר את התלבושת!" הצחוק שלה נשמע כמו פעמוני רוח, קליל ומוזיקלי. שום דבר שדומה לנחרות כבדות הנשימה של העליצות שנפלטות לעיתים קרובות מהפה שלי. היא לובשת שמלת טוניקה שיקית ועל המושב לידה יש תיק בירקין. אני בעמדת נחיתות בלתי אפשרית מבחינת הלבוש והסגנון, בהתחשב בכך שאני עומדת כאן בשמלת הקיץ הכחולה והקרועה וברגליים יחפות.

"אני מניחה שזה הגיוני." היא מנופפת באצבעה לעבר הבד הקרוע שמכסה את הגוף שלי. "בהתחלה חשבתי שאת הומלסית או משהו!"

אני מרגישה שהחיוך שלי נעשה קשיח יותר מפיסת קרטון. "ומה את אמורה להיות?"

וואייט משתעל בחדות.

קרוליין מעמידה פנים שהיא לא שמעה את העקיצה שלי, אבל עיניה מתחדדות. "טוב, קייטי, היה נעים לפגוש אותך! לפי מה שוויי אומר לי, זה יהיה סרט נפלא."

וויי?

האף שלי מתקמט בתיעוב לשמע כינוי החיבה.

וואייט מקפיד מאוד שלא להסתכל עליי כשהוא מושיט יד אל הידית של הדלת.

"הייתי שמחה להישאר ולפטפט," קרוליין משקרת בקלות. "אבל יש לנו הזמנה במסעדת נירוונה לארוחת צהריים בעוד חצי שעה."

ייתכן שהייתי מתקנת אותה על שיבוש השם שלי, אם היא לא הייתה עושה את זה בכוונה. ייתכן שהייתי שואלת אותה מהיכן הם מכירים זה את זה, אם לא הייתי זקוקה לכל האנרגיה שלי כדי להישאר יציבה ולהקרין נונשלנטיות וביטחון, במקום בחילה ודופק הולם. ייתכן שהייתי מקניטה את וואייט לגבי הכינוי החדש שלו, אילו יכולתי לגייס ולו טיפונת של יכולת להשתעשע מההתרחשות האיומה הזאת.

אני עומדת בשקט ומסתכלת כשהוא נכנס אל מושב הנוסע. ממש לפני שהדלת נסגרת, הוא מסתכל עליי שוב. בפעם הראשונה מזה כל היום, עיניו עירומות מהמחסומים הקפדניים ומהמרחק הקר. אני רואה רמז לחיוך על שפתיו.

"נתראה, פיירסטון."

אני נושכת את השפה התחתונה שלי כדי לא לבכות, אבל אין טעם. אני מרגישה שעיניי מוצפות בדמעות כשאני מסתכלת עליו. הלב שלי תקוע בגרוני, פועם בפעימות כפולות ומלעיגות.

טאם־טאם.

מאוחר מדי.

טאם־טאם.

מאוחר מדי.

"וואייט, אני —"

הפה שלו נפתח כדי לומר משהו, אבל המילים נבלעות על ידי הרוח כאשר קרוליין לוחצת על דוושת הגז ומתרחקת מהמדרכה, משאירה אותי שם לבד, ידיי על בטני, אני רועדת כמו עלה נידף, ודמעות שקטות זולגות לאורך פניי.

פרק 3

"היא אפילו לא כל כך יפה. יש לה רק שיער יפה."

— בחורה שעוקבת ברשתות החברתיות אחרי החברה החדשה של האקס שלה.

אני לא בטוחה כמה זמן אני יושבת שם, מקופלת על המדרכה באור השמש העז של אחר הצהריים, כמו בובת סמרטוטים שנשכחה, עד שהארפר מוצאת אותי. שניות, דקות, שנים. הזמן איבד כל משמעות. הדמעות שלי יבשו, אבל אני מאובנת לגמרי מבפנים.

היא מעיפה מבט אחד על פניי וגוררת אותי ישר לחדר ההלבשה. אני מאפשרת לה להפשיט אותי כמו ילדה קטנה, מבלי להיאבק איתה כשהיא מוחה מפניי את שכבת הבסיס ותולה את התלבושת באריזת התלבושות עם הרוכסן. אני שומעת אותה מדברת אל הטלפון בטון מהוסה, ומבקשת ממאסטרס להביא לכאן את המכונית.

אני בוהה בכפות הידיים שלי, במניקור המבריק המושלם, שהתחלתי לתעב אותו מפני שהוא כל כך מושלם, כל כך מנוגד למה שאני. אני גוערת בעצמי על כך שחשבתי שהמצב יחזור לשגרה ברגע שרק אראה את וואייט. הייתה זו אשליה לקוות שרק אם אסתכל עליו ואדבר איתו, ואולי אצחיק אותו, המצב יחזור לקדמותו. שהוא יטה את ראשו, יקרא לי בייבי ויסלח לי על כך שאני כדור הרס בצורת אדם.

אף פעם לא לקחתי בחשבון את העובדה שאין לו כל עניין לסלוח לי.

שכאשר יהיה לי סוף כל סוף האומץ לנסות להיאבק, הוא לא ירצה לקחת בזה שום חלק.

שהוא כבר התקדם הלאה, עבר למישהי אחרת.

בחורה קורנת, עם חיוך זורח ומכונית צהובה בהירה, שמתאימה לו הרבה יותר מכפי שאני הייתי אי פעם.

קרוליין מתאימה לו מבחינת הגיל.

קרוליין בטח לא נושאת משא של שני עשורים של חורבן ונטייה להרוס את עצמה בכל פעם שהמצב נעשה קשה.

קרוליין היא מסוג הבחורות שמתאימות לוואייט.

הוא ראוי למישהי יציבה.

הוא לא זקוק לי שאהרוס עוד יותר את חייו.

"קדימה," אומרת הארפר, ופונה לעבר הדלת. "יש לנו זמן לאכול לפני הישיבה בבית של סלואן."

"גרייסון?" אני שואלת בשקט כשאנחנו הולכות לאורך המסדרון.

"הלך," היא מאשרת.

נשיפת הקלה נפלטת מהריאות שלי. אני לא יכולה להתמודד איתו כרגע, בנוסף למצב עם וואייט. לפחות, אני לא יכולה לעשות את זה כשעוד לא אכלתי.

כעבור עשרים וחמש דקות אני יושבת בתא עור נמוך מול הארפר ומאסטרס, שמשקיף לעבר הדלת כדי למנוע כל איום אפשרי, כאילו מסעדת הסושי הזו מלאה בסמוראים אמיתיים שעומדים לחתוך אותנו איבר אחר איבר, ולא במלצריות עליזות שנושאות ססימי וקוקטיילים על בסיס סאקה. הארפר מזמינה מבחר מנות ואני ניגשת לשירותים. כשאני חוזרת לשולחן, המלצרית שלנו כבר מניחה מגש עץ שמקושט במגוון דרגון רולס בצבעים בוהקים. מייד אחר כך מגיעים שני מרטיני.

אני נועצת מבט בשבבי התפוח שצפים על פני המשקה שלי, מרותקת. לא לגמתי אלכוהול כבר שישה שבועות. השעה אפילו לא שתיים בצהריים, אבל אחרי היום שעבר עליי, אני משתוקקת למפלט מרגיע של וודקה שתחליק במורד הגרון שלי. אני מתבוננת בכוס שלא נגעתי בה, שניצבת מולי, וחשה עקצוץ בידיים מרוב הרצון לרוקן אותה בלגימה אחת. אפילו כשפעימות לב זעירות הולמות בקצב כפול לצד הפעימות שלי. תזכורת מתמדת לטעויות שלי. הפיתוי כמעט גדול מכפי שאוכל לעמוד בו.

"אל תדאגי, אלה קוקטיילים מזויפים, נטולי אלכוהול. בתוליים לגמרי," מרגיעה אותי הארפר, שמפרשת בטעות את הבעת הרתיעה שעל פניי כאחריות. "זה לא יחבל בפיכחות שלך. את מצליחה כל כך. אני ממש גאה בך."

היא עושה כמיטב יכולתה כדי להרחיק אותי מאלכוהול, כשהזיכרון של המשתה האחרון שערכתי לעצמי עדיין טרי בראש שלי. היא לא יודעת שאלמלא התינוק הייתי זוחלת אל קרקעית הבקבוק ומתנחלת שם באופן קבוע.

אני נאנחת, חצי בחרטה וחצי בהקלה.

אני מניחה שאני אמורה להיות אסירת תודה שאני לא צריכה להמציא סיבה לכך שאני נמנעת משתיית המשקה הטעים שבכוס שלי. אני תופסת את רגל הכוס ומרימה אותה כדי להקיש אותה עם הכוס שלה.

"לחיים."

הנוזל העוקצני מרענן, אפילו שאין בו טיפת אלכוהול.

"את מוכנה לספר לי על זה עכשיו?" שואלת הארפר ברכות. אני מרגישה את חוסר הסבלנות זורם בתוכה כמו מטען אלקטרומגנטי. היא זקוקה נואשות למידע, אבל מתוקה מכדי ללחוץ עליי לאחר שראתה את ההתמוטטות שלי במגרש החניה.

"הממם..." עיניי מזנקות לעבר מאסטרס.

"אה, קנט לא יגיד כלום. לא אכפת לו בכלל משום דבר שקשור לאנשים אחרים." הארפר נותנת מכה במרפקה למרפקו של החבר שלה. "נכון, מותק?"

"זה נכון, אני נרקיסיסט טוטאלי," הוא מסכים ביובש. "בגלל זה היא נמשכת אליי כל כך."

"התכוונתי לרכילות." היא מגלגלת עיניים. "לא אכפת לך מרכילות."

על שפתיו עולה חיוך נדיר, מהסוג שרק הארפר מסוגלת לחלץ ממנו באמצעות פיתוי. אבל החיוך הזה חולף עד שעיניו פונות לפגוש את עיניי. "אל תדאגי, מיס פיירסטון. את משלמת תמורת הדיסקרטיות שלי כפי שאת משלמת על האבטחה. כל מה שאת אומרת חסוי לגמרי."

"רואה!" הארפר מקפיצה קדימה את הסנטר שלה בחדות. העיניים שלה מתכווצות, כשהסבלנות שלה פוקעת. "תרגישי חופשי להתחיל לדבר עכשיו."

אני מתנועעת בעצבנות בכיסא ומסתכלת סביב על המסעדה. אומנם החמצנו את השעה העמוסה ביותר של ארוחת הצהריים, אבל רבים מהשולחנות עדיין מלאים. ובכל זאת, התא שלנו הוא בפינה פרטית. הטבה שבאה יחד עם המעמד הפתאומי שלי כשחקנית מהשורה הראשונה. כך שספק אם מישהו יכול לשמוע את הטונים העמומים שלנו.

אני לוקחת עוד לגימה מהמשקה ונועצת מבט בעיניה של החברה הכי טובה שלי. "בסדר. אבל אסור לך להתחרפן."

"אני לא אתחרפן!"

"אסור לך להגיב בשום צורה."

"אמרתי שאני לא אגיב."

"את חייבת להישאר רגועה."

"קאט!" היא מנופפת ידיים באוויר. "בכנות, את מתחילה להדאיג אותי. פשוט תשפכי כבר."

אני מיישרת את כתפיי ומאלצת את המילים לצאת בקול יציב ככל שביכולתי,

בהתחשב בכך שזו הפעם הראשונה שאני בעצם אומרת אותן בקול רם.

"שכבתי עם וואייט."

"מה?!" הארפר צורחת בקול רם שגורם לכל הראשים במסעדה להסתובב. "את — את כרגע — אבל איך — מה לכל ה — מה?!"

אני שוקעת אל תוך המושב כדי להימנע מתשומת הלב הפתאומית, ושולחת מבט אל מאסטרס. "איזה מזל שהיא לא הגיבה."

"באמת נשארה רגועה," הוא מסכים ועיניו מתכווצות. "קרה כמו קרח."

כפות ידיה של הארפר לוחצות על הרקות שלה. "איך בשם האימא של כל השדים והרוחות הסתרת את זה ממני? למה הסתרת את זה ממני?"

"אני לא יודעת," אני אומרת לאט. "אולי כי ידעתי שתגיבי ככה."

לחייה מסמיקות, הגוון שלהן ממש אדום. היא יושבת בשקט מוחלט, מעבדת את המילים שלי, ואז מסמנת למלצרית הראשונה שעוברת לידינו.

"היי, כן, אני זקוקה לעוד אחד כזה." היא מרימה את משקה האפלטיני שלה. "אבל הפעם, תוכלי להשתמש באלכוהול? בעצם, תעזבי את התפוח. אני פשוט אשתה מרטיני ג'ין. יבש לגמרי. תוותרי על הזיתים. הכי מהר שאת יכולה, ותמשיכי לשלוח עוד כמה. תודה."

המלצרית שולחת לעברה הנהון מבוהל ונעלמת.

הארפר מסתובבת בחזרה אליי. "טוב. אחרי שהתמודדתי... עם זה..." היא מנידה בראשה, עדיין בהלם. "תתחילי מההתחלה. אני רוצה לשמוע בדיוק מה קרה."

אני לוקחת עוד לגימה מהקוקטייל המזויף שלי, מייחלת יותר מתמיד לכך שהוא יהיה אלכוהולי, ומתחילה לספר את מסכת הייסורים שלי.

"זה היה בערב של מסיבת הצוות..."

הסושי מונח בינינו מבלי שנגענו בו כשאני מדברת על הלילה ההוא.

על זה שדיברתי עם וואייט בביתן. שעליתי להגיד לו שלום לפני שהלכתי. שפסעתי לאורך המסדרון. שמצאתי את חדר השינה שלו. שראיתי את הצללית שלו על קצה המיטה. שפשטתי את השמלה שלי. שנתתי לו להרוס אותי.

"אלוהים אדירים," מתנשפת הארפר, מתפתלת קצת כשאני מתארת איך הוא נגע בי. אפילו מאסטרס, התגלמות קור הרוח, נראה קצת אדום סביב הצווארון כשאני מספרת כיצד ידיו הגדולות של וואייט אחזו במפרקי כפות ידיי והצמידו אותם למצעים.

"זה סקסי כל כך," נאנחת הארפר, אבל אני רואה איך הפחד מצנן את ההתרגשות שלה. כבר יש עצב בעיניה. אותה תחושה מבשרת רעות שנוחתת עלייך כשאת קוראת את רומיאו ויוליה, רוצה להריע לדמויות אבל יודעת היטב שהכול ייהרס. היא מבינה שהסוף של הסיפור הזה לא יהיה טוב, לא משנה עד כמה היא מקווה שזה יהיה אחרת.

איכשהו אני מצליחה להקפיד שהקול שלי לא ירעד כשאני מספרת איך התעוררתי בתוך מצעים מבולגנים, לגמרי לבד. החלטתי שהוא התחרט על המעשה הנמהר שעשינו כשהיינו שיכורים. ירדתי במדרגות. נתקלתי בו בדלת הכניסה. במילים הקרות, בצלחות המרוסקות ובתקוות הקורסות. ארוחת בוקר למיטה שנהרסה ונזלה על פני אריחי הרצפה.

עיניה של הארפר מתמלאות בדמעות.

וכשאני מגיעה לשלב זה של הסיפור אני מגלה שקור הרוח שלי נפער כמו סדק באדמה ושאני לא יכולה להמשיך. לא יכולה לתאר את כאב הלב הקורע שחרך אותי לאורך כל גופי ברגעים הנואשים האלה, אחרי שוואייט יצא מהחדר ואני נסעתי הביתה במושב האחורי של שירות המכוניות, בקושי הייתי מסוגלת להגיד לנהג את הכתובת שלי.

"אוי, מותק," כף ידה של הארפר מוצאת את כף ידי ולוחצת עליה חזק. "מותק..."

אני מסיטה את מבטי. לכל מקום חוץ מאשר לתוך העיניים שלה, כי אני לא מסוגלת להביט בשיברון הלב המשני שטמון בהן. כמו כל החברות הטובות, היא מאמצת את רגשותיי כאילו הם שלה, מרגישה כל שיברון לב שלי כאילו הוא שלה. אני יכולה להרגיש

את המילים שעל קצה הלשון שלה. דברים חסרי תועלת שהיא רוצה להגיד כדי לגרום לי להרגיש טוב יותר, אבל לא יכולה לומר אותם מפני שהם פשוט לא אמיתיים. דברים כמו יהיה בסדר או זה לא גרוע עד כדי כך.

שתינו יודעות שלא יהיה בסדר.

שתינו יודעות שזה באמת גרוע עד כדי כך.

"טוב," היא אומרת כעבור זמן מה, מפני שאין לה משהו טוב יותר לומר. "אני מתארת לעצמי שזה מסביר למה הוא לא החזיר לי צלצול."

אני מנסה לחייך. הוא רועד קלות על שפתיי ואז נעלם.

הגבות שלה מתרוממות כשהיא לוגמת מהמרטיני. "אז... היום, כשראית אותו שוב...?"

אני מספרת לה על קרוליין. הבעת הזעף שלה מעמיקה.

"מי שהיא לא תהיה, היא לא תחזיק מעמד," מודיעה הארפר, ומטפלת בצ'ופסטיקס כמו בנשק כשהיא בוחרת עיגולי סושי מהמגש שבינינו. "הבחורה הזו קרוליין היא רק..." היא עושה מחווה מעורפלת. "פלסטר לאגו."

"תגידי שוב?" אני מלגלגת.

"ריבאונד. בורג בטיחות. זאת בחורה שמזיינים כדי להתגבר על זו שאתה אוהב." הארפר תוחבת לפה שלה את הסושי ונאנחת. "לעזאזל, זה טוב."

"וואייט לא אוהב אותי." הקול שלי נשמע אדיש. "או אולי הוא אהב אותי, אולי הוא היה יכול לאהוב אותי, אבל עכשיו בטוח שהוא כבר לא אוהב אותי."

היא מגלגלת עיניים. "אה־הא."

"שמעת את החלק שבו הוא זרק את המגש? על החודש של השתיקה המוחלטת? על הכתף הקרה שהוא הפנה אליי כשניסיתי להסביר?"

"אם בכלל, זאת רק הוכחה לזה שעדיין אכפת לו ממך." היא לוקחת עוד חתיכת סושי. "גברים לא זורקים פנקייקס ממש טובים אלא אם כן יש שם רגש רציני. יותר מזה, גברים לא מכינים ארוחת בוקר למיטה, ועוד ארוחה מושקעת, לנשים שאין להם רגשות כלפיהן. מצטערת, זה פשוט לא קורה."

"אבל —"

"תגיד לה שאני צודקת, קנט."

כשאין שום תגובה מצידו של שומר הראש שלי, הארפר נותנת לו מכה חדה בצלעות באמצעות המרפק שלה. "הלו! כדור הארץ לצעצוע שליי!"

מאסטרס מסתכל עלינו בגבות מורמות. ברור שהתודעה שלו נדדה למקום אחר.

"מה?"

"תגיד לקאט שבנים לא מכינים ארוחת בוקר אלא אם כן זה רציני."

"בנים לא מכינים ארוחת בוקר אלא אם כן זה רציני," הוא מדקלם. "מרוצה?"

"כן," היא מודיעה בחיוך. "תמשיך עם... מה שאתה עושה, מה שזה לא יהיה."

"אני משגיח על האזור מפני איומים אפשריים."

"בסדר. בטח, מותק." היא מלטפת את ראשו בחיבה, כמו שהיית עושה לכלב גולדן רטריבר שחושב שהוא מפחיד כלב שמירה.

חצי חיוך עולה על שפתיו של מאסטרס. "שני פפראצי חונים בחוץ, במכונית סדאן כחולה מעבר לכביש. יש בחורה שמצלמת סרטון של קאט לסנאפצ'ט מתחת לשולחן הגבוה שליד הבר. נער בגיל העשרה עבר על פני התא שלנו שלוש פעמים, כשהוא מעמיד פנים שהוא הולך לשירותים, אבל אלא אם כן הוא סובל משלפוחית רגיזה, אני מתאר לעצמי שהוא מנסה לראות טוב את קאט, כדי לשמור אותה לאחר כך במאגר הזיכרונות לאוננות. מגעיל, אבל לא מסוכן," הוא אומר כשהוא רואה את הבעת הגועל שלי.

"נוסף לזה, המלצריות שלנו התחלפו פעמיים מאז שהגענו, אז אני מתאר לעצמי שיש איזושהי התערבות במטבח על השאלה מי תצליח להקשיב לשיחה שלנו תוך כדי כך שהיא מגישה לך את המרטיני השלישי." הוא נועץ מבט בהארפר, ואז ממשיך בתצפית על

המסעדה. "אבל בבקשה, תודיעי לי אם את צריכה עוד חוות דעת מכרעת לגבי שיחת הבנות שלכן."
הארפר ואני מסתכלות זו על זו בעיניים פעורות.
'אלוהים אדירים', אני אומרת לה בתנועות שפתיים, בלי קול.
'סקסי כל כך', היא עונה באותה צורה, ומעמידה פנים כאילו היא מתעלפת.
"כן, אני בהחלט סקסי," מסכים מאסטרס מבלי להתבונן. איכשהו הוא היה קשוב לשיחה שניהלנו בלי מילים למרות העובדה שלא דיברנו בקול רם.
אני מתבוננת לרגע בחברה שלי, המומה. אני לא יודעת אם לצחוק או למחוא כפיים. היא נשארת בלי מילים כשמדובר בכישוריו של החבר שלה בתור בלש על. אחרי עוד לגימה גדולה של מרטיני, היא משנה במהירות את כיוון השיחה.
"אל תדאגי לגבי וואייט. אנחנו נפתור את זה."
"מה שתגידי," אני ממלמלת, אבל אני בספק.
"השאלה האמיתית היא איך את מרגישה כלפיו."
"אני לא יודעת."
"איך הרגשת כשהיית איתו באותו לילה?"
"אני לא יודעת."
היא מתנשפת בתסכול. "טוב, אבל איך הרגשת כש —"
"הארפר!" אני זועפת.
"טוב, טוב." הפנים שלה מתקדרות ולובשות הבעת בוז. "נראה ששאלות הוצאו מחוץ לחוק. הדיבור החופשי שייך לעבר. תסלחי לי, חשבתי שזאת אמריקה."
"זאת באמת אמריקה. תרגישי חופשי להגיש בקשה לפי חוק חופש המידע. התשובה תגיע אלייך בעוד כשישה חודשים." אני מחייכת במתיקות.
"כן, את ממש פטריוטית, פיירסטון." היא מנידה בראשה, לוגמת את המשקה שלה וממלמלת לעצמה בין הלגימות משהו כמו 'אידיוטית עקשנית'.
"אני לא מנסה להתחמק, הארפר." קולי נעשה שקט. "לא אפשרתי לעצמי לחשוב על זה. זה כואב לי יותר מדי."
היא מטה את ראשה. "זה אמור להגיד לך משהו."
"למה את מתכוונת?"
"אם לא היה לך אכפת, זה לא היה כואב כל כך."
אני משתתקת וחושבת על זה.
"מה זה אומר עלייך ועל גרייסון? הוא יודע?" היא מתנערת. "אוי, מה אני אומרת. ברור שהוא לא יודע. אפילו אני לא ידעתי... אבל נראה לך שהוא יגלה? נראה לך שהוא יתחרפן? נראה לך —"
"הארפר!"
"מה?"
"את עושה את זה שוב."
"סליחה."
"זה בסדר." אני נשענת לאחור, נצמדת לחיפוי העור שבתא. "בואי נטפל בקטסטרופה אחת כל פעם, בסדר?"
"נשמע הוגן." היא מסתכלת על הצ'ופסטיקס שלי שעדיין לא השתמשתי בהם. "את לא אוכלת."
אני מרימה בהכנעה את כלי האוכל ולוקחת מהמגש חתיכת סושי. היא כמעט בתוך הפה שלי כשהריח של הדג הנא עולה בנחיריי. טונה קרה וחלקלקה, מצופה באיזשהו מיונז בתיבול ווסאבי. לפני כמה חודשים, הייתי מתענגת על כל נגיסה. עכשיו אני מרגישה את המרה עולה במהירות מהקיבה אל גרוני. זה כל מה שאני מסוגלת לעשות כדי לא להקיא ישר על השולחן.

"תסלחו לי, אני צריכה לגשת לשירותים."

אני קמה על רגליי כשידיי צמודות אל פי ודוהרת אל החלק האחורי של המסעדה. קריאות הדאגה המבוהלות של הארפר מלוות אותי לאורך כל הדרך עד לשירותי הנשים. אני ממהרת לתוך התא הפנוי הראשון שאני רואה וטורקת מאחוריי את הדלת. אני בקושי מספיקה לרכון מעל האסלה והשיעולים היבשים מתחילים.

לא יוצא ממני הרבה, שרידים מחטיף הגרנולה מהבוקר וכמה לגימות של אפלטיני ירוק בהיר ניתזים אל תוך האסלה. הבחילה שוככת כמעט באותה מהירות שבה היא התעוררה. אני מנקה את הפה שלי בנייר טואלט, מורידה את המים פעמיים וניגשת אל הכיור. הבבואה שלי במראה נראית מיוזעת ומזועזעת כשאני שוטפת את פי במים כדי לסלק את טעם הלוואי הנוראי שנותר בו. אני מוחה את המצח הלח והחיוור שלי במגבת נייר ומצמידה יד לבטן שלי.

לא חובב סושי, אה, דיקטטור קטן שכמוך?

המחשבה מגיעה באופן ספונטני, מבלי שתתבקש. בקושי יש לי זמן להירגע מההשלכות המדאיגות שיש לכך שאני מדברת אל הבטן שלי כמו משוגעת, כי הדלת נפתחת פנימה והארפר נכנסת לתוך השירותים.

"מותק, את בסדר?" העיניים שלה מתכווצות בחשד.

"האפלטיני הזה לא התאים לי. אולי יותר מדי סירופ," אני ממלמלת, מתחמקת מעיניה ורוחצת ידיים. "אני אהיה בסדר תוך דקה."

"אבל כבר שתינו אפלטיני בעבר, ואף פעם לא הייתה לך תגובה כזו..."

אני מתמקדת במים הזורמים. "מה זה כל החקירות האלה?"

"אני לא יודעת. זה פשוט מוזר. ראיתי אותך אוכלת בוריטוס ממשאיות מזון מפוקפקות לגמרי. פעם ראיתי אותך משתמשת בכלל חמש השניות עם צ'ורו שהפלת לרצפה ברציף סנטה מוניקה. את לא בדיוק בחורה עם קיבה חלשה."

"ואת מתכוונת ל..."

היא מושכת בכתפיה. "את בטוחה שאין שום דבר —"

הדלת של אחד התאים מאחורינו נפתחת ונערה יוצאת ממנה. היא שוטפת ידיים בכיור שלידי ואני רואה שהיא מציצה בזווית העין כשעל פניה הבעה סקרנית, כנראה מנסה לזהות מהיכן היא מכירה אותי.

"את בטוחה שזה לא הסושי?" מנדנדת הארפר. "כי זה נראה כאילו —"

"הארפר." אני מלכסנת לעברה מבט קטלני שאומר או שאת עוזבת את זה, או שאת מתה. אני לא מתכוונת לדון בנטייה הפתאומית שלי להתעלף מול איזו נערה אובססיבית לטוויטר שתצייץ על זה לאתר רכילות יותר מהר מכפי שאפשר לאיית את המילים הירַיון לא מתוכנן.

אני רואה במראה איך הזיהוי ניצת בעיניה של הנערה. היא פונה אליי ושאלה נוצרת על שפתיה.

"היי! את לא השחקנית הזאת מ —"

"לא," אני קוטעת אותה ופונה לעבר הדלת מבלי לטרוח לייבש ידיים.

"נחמד." הארפר מזעיפה פנים ויוצאת בעקבותיי. "גם זו דרך ליצור קשר עם המעריצים שלך."

"שיהיה," אני ממלמלת כשאנחנו חוזרות לשולחן, שם מחכה לנו מאסטרס. למרבה המזל, הסושי המחליא נעלם.

הוא קם על רגליו והמפתחות של רכב השטח כבר בידו. "מיס פיירסטון, הפגישה שלך מתחילה בקרוב. אנחנו צריכים לעזוב תכף אם את רוצה להגיע בזמן."

"בסדר. אנחנו נשלם. אתה תביא את המכונית."

הוא מהנהן ונעלם כאשר אנו חוזרות אל התא ומטפלות בחשבון. אני מרגישה שהארפר נועצת בי מבט בשקט כשאני מחשבת את הטיפ.

אני מרימה גבות. "מה?"

"שום דבר," היא אומרת בקול יותר מדי גבוה, גבוה בשתי אוקטבות. "ממש שום דבר."

אני צוחקת. "תעשי לי טובה, תשאירי לי את העיסוק במשחק."

ביתו של סלואן בהילס נראה בדיוק כפי שאני זוכרת אותו. מפלצת מודרנית מלאה בדגשים עכשוויים בהשראה אסיאתית, שמעצב פנים יקר מכפי שאפשר לדמיין ייבא ממחוזות לא נודעים כדי ליצור אווירת 'זֶן'. אני מנופפת למאסטרס ולהארפר משביל הגישה, ומבטיחה להתקשר אליהם כדי שיסיעו אותי כשהפגישה תסתיים. אני מרגישה שהארפר קרועה בין הרצון לבלות זמן לבד עם הגבר שלה לבין הרצון ללוות אותי פנימה, אבל אחרי שהרגעתי אותה שאהיה בסדר גמור, היא בסופו של דבר נכנעת ונוסעת איתו.

אני חולפת על פני כמה פסלי אריות זוועתיים שניצבים לאורך השביל הקדמי, מצלצלת בפעמון ומחכה, אבל אין שום תשובה. כעבור כמה רגעים, אין לי ברירה אלא לאחוז באחת הידיות האוריינטליות המקושטות ולהיכנס בלי הזמנה. הדלת הלא נעולה נפתחת בקלות.

"שלום?"

הקול שלי מהדהד בחדר הכניסה שמעוטר בצמצום.

"סלואן?"

אין תשובה.

הייתי כאן רק פעם אחת, ביום שבו נבחנתי לתפקיד שלי בסרט, אבל קל לנווט בבית שכולו חלל פתוח, ללא קירות ומחיצות. אני משוטטת ברחבי הבית, קוראת לסלואן, אבל הוא לא נמצא בשום מקום. לא במטבח ולא בסלון, לא בחדר המוזיקה ולא בחוץ, על הדק שליד הבריכה. אני בדרכי לבדוק את הסטודיו ליוגה, וחשה בחילה בפעם השנייה בשל הסיכוי לראות את הבמאי התוסס עושה את תנוחת הכלב שמסתכל למטה, כאשר לוחות הדק חורקים מאחוריי.

"הוא למטה," אומר קול נטול גוף.

"אה!" אני קופצת בערך שלושים סנטימטרים באוויר ומסתובבת לאחור בציפייה לרוצח סדרתי. זה הרבה יותר גרוע. הצללית הזקופה של גרייסון ניצבת בתוך בריכת אור בקצה המסדרון.

"מישהי קופצנית היום." הצחוק שלו מתגלגל עד אליי. "יותר מדי קפה?"

הלוואי. לא שתיתי קפה כל כך הרבה זמן, שבשלב זה הייתי שודדת חווה של פולי קפה קולומביאני בשביל ספל, אילו רק יכולתי. הדופק שלי פועם חזק ואני מניחה את כפות ידיי על מותניי ושולחת לעברו מבט קטלני.

"התגנבת מאחוריי!"

"קאט, אילו הייתי מתכוון להתגנב מאחורייך, היית יודעת את זה."

"אין בזה שום היגיון. כל הרעיון שמאחורי התגנבות הוא שהקורבן שלך לא מודע לזה. איך הייתי יכולה לדעת?"

הוא צוחק. "כי הייתי מזמזם את פס הקול של הסרט מלתעות. ברור."

אני ממצמצת לעברו בהבעת פנים חתומה.

"את יודעת..." העיניים הירוקות שלו מנצנצות בהומור, אפילו במרחק הזה. הוא תוקע כף יד אחת מאחורי ראשו כמו סנפיר. "דה־דאם... דהההה־דאם." הוא מסובב את גופו לאורך המסדרון, כאילו הוא שוחה לעברי. זה מראה מגוחך.

"אתה משוגע —"

"דה־דאם..." הוא מסתובב שוב, גם הזמזום שלו וגם צעדיו תופסים מהירות. "דה־דאם!"

"דאן, אתה נראה כמו אידיוט," אני צוחקת בניגוד לרצוני.

הוא ממשיך להתקדם. "דה־דאם־דה־דאם דה־דאם־דה־דאם —"
"כן, בסדר! הבנתי, אתה ממש מפחיד," אני קוראת, מתנודדת לאחור, אבל זה מאוחר מדי.
הוא מחייך חיוך חושף שיניים, שולח את זרועותיו כמו מפלצת ותוקף אותי. שואג, תופס אותי בזרועותיו ומשליך את גופי קדימה ואחורה, כמו כלב ים חסר אונים שנלכד באחיזתו של כריש לבן.
"גרייסון!" אני מכה על זרועותיו ללא הועיל. "תשחרר אותי, אידיוט ענקי שכמותך."
זרועותיו שוב מטלטלות אותי לצדדים.
"אני רצינית!" תוך כדי המילים אני נחנקת עם צחוק שאי אפשר להתכחש לו כשאני נאבקת באחיזתו. הוא לא מקשיב, אלא מעמיד פנים שהוא מכרסם את צווארי. אני מרגישה את השריטה העדינה של השיניים על בשרי וצורחת שוב. "אתה מטורף!"
"ואת מתה," הוא לוחש בצמוד לצווארי וקופא לפתע. אני קופאת, בקושי מעיזה לזוז, והצחוק שלי נעלם בנשיפה עצבנית.
הוא נצמד אליי קצת יותר, ולפתע אין שום דבר משעשע בהרגשה של זרועותיו סביבי. שום דבר.
"תשחרר אותי," אני לוחשת בטון שונה לגמרי.
הלב שלי הולם חזק עד כדי כך שאני בטוחה שהוא יכול לשמוע אותו.
האף שלו מתחכך בנקודת הדופק בסמוך לעורק הראשי שלי. "לחוצה?"
ההיגיון חוזר כהרף עין. השמחה נעלמת ממחזור הדם שלי כשהשכל הישר משתלט עליי.
"לא." אני משתחלת החוצה מהאחיזה שלו. "קדימה, בוא נמצא את סלואן."
הוא לא נאבק בי. זרועותיו נשמטות אל צידי גופו והוא בא בשקט בעקבותיי אל גרם המדרגות שבקצה המסדרון, המוביל אל הסטודיו שבמרתף. אני לא רוצה להרגיש את זה, אבל זה שם. הכריזמה הממגנטת שמשכה אותי אליו מלכתחילה, למרות כל התוכניות הקפדניות שלי והסיבות לשמור ממנו מרחק שחזרתי עליהן היטב, שוב ושוב.
לכייף בחברת גרייסון. זו אף פעם לא הבעיה. האיש הזה נועד לכייף. לרקוד באמצע הלילה ולשתות רום ישירות מהבקבוק מתחת לכוכבים, לספר סיפור אחר סיפור עד שאת מלאה עד אפס מקום בצחוק שמכאיב בבטן ומעלה דמעות בעיניים.
הוא ההתגלמות של המוחצנות, תמיד במיטבו כשהמצב משעשע ונטול דאגות.
נראה שהבעיה שלו היא עם הדברים הרציניים.
ובכל זאת, אחרי חודש של אימה, דאגה וכאב לב, הרגע הגנוב הזה של שמחה היה כמו לגימת מים קרים ביום לוהט. לא ידעתי עד כמה אני זקוקה לזה עד שזה תסס בתוכי ונשפך החוצה אל האוויר. זו הקלה, לדעת שאני עדיין מסוגלת לחוות את הרגשות האלה. לעזאזל, זה כמעט הספיק לי כדי לשכוח שגרייסון הוא הסיבה מלכתחילה לחלק אדיר מהעצב שלי.
כמעט.
אני שואפת שאיפה עמוקה ומזכירה לעצמי שלא ייתכן שהאדם ששבר אותך יהיה זה שיחבר בחזרה את כל הפיסות יחדיו.
הוא לא יכול להיות גם הרעל וגם תרופת הנגד.
"הנה אתם!" קורא סלואן ומרים את ראשו כשאנחנו נכנסים אל הסטודיו שבמפלס התת־קרקעי. עם הלוחות האטומים לרעש שמצפים את הקירות והכמות של ציוד הצילום, מהמיטב שבמיטב, שמפוזר במרחב. הוא יכול לצלם סרט שלם בלי לצאת בכלל מהבית.
הוא הודף לאחור את הכיסא שליד שולחן הכתיבה, מקפיץ את עוזרי ההפקה שמפנים לו דרך וחוצה את החדר כדי לקבל את פנינו. "בדיוק עברתי על התמונות מהיום. הן יצאו נהדרות. כבר שלחתי אותן לצוות השיווק כדי שהם יחוללו את הקסם שהם יודעים ליצור. נקבל את הדגמים הראשונים של הפוסטרים בקרוב. נוסף לכך, כמעט סיימנו עם הגרסה

המקוצרת של הטריילר."

"עד סוף היום," מוסיף טריי מידע ומקיש במרץ על הטלפון שלו. "הטריילר השלם ייקח יותר זמן. אבל לפחות סיימנו את פס הקול הרשמי."

"תגיד לי שצירפת לצוות את וודס?"

טריי מרים את מבטו, מסדר את משקפיו על גשר האף שלו ומחייך לרגע קצרצר. "ברור."

סלואן מוחא כפיים. "טריי, תזכיר לי לתת לך העלאה בשכר."

"בהחלט, אדוני."

כדי שלא להישאר מאחור, אנאבל רוכנת לעבר הבוס שלה. "סלואן, ביקשת ממני שאזכיר לך שהמאמן האישי שלך יהיה כאן בעוד תשעים דקות. והנה השייק שלך."

"נכון! אם ככה, אין לנו זמן לבזבז." הבמאי שלנו מוחא כף אל כף, מצביע לעבר הספה המסיבית בקצה השני של החדר ולוקח את הכוס מידה של אנאבל. "שבו, שבו! יש לנו המון דברים לדבר עליהם."

אנחנו מתמקמים. למרבה המזל, הספה גדולה דיה כדי להכיל בערך חמישה־עשר אנשים, אז אני מקפידה להשאיר מרחק בין גרייסון וביני. הוא מחייך, כאילו הוא יודע בדיוק מה אני מנסה לעשות, אבל לא סוגר את המרחק בינינו.

"טריי, אתה מוכן בבקשה להביא את לוח הזמנים?" סלואן מחייך כשהוא מתיישב ומניח את כפות רגליו היחפות על שולחן הקפה. הוא לובש מכנסי יוגה רחבים ושותה את השייק הירוק שלו, שנראה ממש מגעיל. הוא קולט שאני מסתכלת על המשקה שלו. "קייל, תרד וחלב שקדים לא ממותק. זאת תערובת עוצמתית. המון אלקטרוליטים. רוצה גם? אני יכול לבקש מאנאבל להכין לך."

גם אם משאירים בצד את הסיכויים שאנאבל תירק לתוך השייק שלי, אין בכל העולם כולו משהו שיוכל לפתות אותי אפילו לטעום מהתערובת המבחילה הזו. לא אכפת לי כמה היא בריאה. המשקה היחיד שמכינים בבלנדר ושאני מעוניינת בו מכיל שמונים אחוז טקילה 'פטרון' ומגיע בכוס שמקושטת במלח וליים.

"תודה, אני בסדר."

"משהו אחר?" הוא מדרבן. "מים? קמבוצ'ה? תה שחור?"

גרייסון מבקש בקבוק מים וגם אני. כשאני רואה את אנאבל פוסעת לעבר המיני מקרר בקצה השני של הסטודיו, יותר מאשר קצת כועסת ונעלבת מפני שהורידו אותה לדרגת מלצרית, עולה בדעתי המחשבה שהכי בטוח לשתות משהו שמגיע פקוק מהמפעל. אם היא לא שנאה אותי קודם, עכשיו היא שונאת אותי בוודאות.

טריי מעביר לי דף ואני סוקרת את רשימת התאריכים. זה לוח זמנים קפדני, ומפתיע. במהלך החודש הבא יש לנו כמה ראיונות ברדיו, בנוסף להרבה מאוד הופעות בתוכניות אירוח בטלוויזיה ואירועים לקידום ההקרנות בפסטיבלים, שכולם מובילים להקרנת הבכורה, שתתקיים בדיוק לפני יום האהבה. עיניי נפערות.

"יום האהבה?" אני שואלת, מבועתת.

"כן!" סלואן מחייך. "אולי קצת יותר מוקדם מכפי שתכננו, אבל זה תאריך השקה אידיאלי לדרמה רומנטית. זה בוודאי יביא הרבה כסף ממיליוני הזוגות שיוצאים לארוחה וסרט. האפשרות הטובה האחרת תהיה להוציא את הסרט בקיץ, אבל במקרה כזה נסתכן בכך שסיפור האהבה הקטן שלנו יאבד בין כל שוברי הקופות וסרטי הפעולה הגדולים."

אנאבל חוזרת עם בקבוקי המים. היא יורה בי מבט אפל כשהיא מעבירה אליי בקבוק אחד, מפילה אותו בטעות לפני שאני מספיקה לתפוס אותו כמו שצריך. הוא מתגלגל מתחת לשולחן הקפה. אני נאנחת בשל הקטנוניות שלה, אבל התוכנית שלה לא מובילה לתוצאה הרצויה מבחינתה. לפני שאני מספיקה לרדוף אחריו, גרייסון מתכופף ומביא לי אותו.

הוא קורץ כשהוא מוסר לי אותו ואצבעותיו החמות מתחככות באצבעותיי.

"תודה," אני ממלמלת ומזיזה את ידי מידו. אני פותחת את הפקק ולוגמת לגימה ארוכה.

הוא צוחק ואז פונה אל סלואן. יש נימה של דאגה בקולו. "יום האהבה חל בעוד שישה שבועות. הסרט יהיה מוכן עד אז להקרנת הבכורה?"

"הוא חייב להיות." סלואן רגוע יותר מאי פעם. "אל תדאגו, וואייט עובד על זה מסביב לשעון. לא על המפה הוא הבייבי שלו. הוא יוודא שהוא מוכן לעוף לפני שהוא ישחרר אותו בטבע." הוא ממצמץ, כאילו רק עתה הבין שהאדם הנדון אינו נוכח, ושולח מבט אל אנאבל. "איפה הייסטינגס בכלל? הוא אמור להיות כאן."

"העוזרת שלו שלחה הודעה בדואר האלקטרוני והודיעה שיש לו מחויבות אחרת."

סלואן מנפנף באוויר. "תתקשרי אליו. תביאי אותו לכאן. עכשיו."

אנאבל מתנשפת ונעלמת, ותוך כדי כך כבר מחייגת.

"אנחנו נותנים לאיי־אקס־סי לטפל בהפצה והם נתנו לנו אור ירוק להפצה נרחבת." סלואן נשמע נרגש בשל החדשות. "כשיגיע יום האהבה, אנחנו נהיה בכל בית קולנוע במדינה."

"אלוהים," אומר גרייסון מילים שהן הדהוד של המחשבות שלי. "אני מופתע מכך שהמנהלים נתנו אור ירוק מוקדם כל כך. אבל שוב, כשהאבא של המפיק שלך הוא הבעלים של החברה..." הוא צוחק.

"הקשרים של וואייט בחברה בהחלט לא מזיקים," מסכים סלואן. "אבל זו לא הסיבה היחידה שלהם. ההכנסות של שלושת הסרטים הרומנטיים האחרונים שלהם היו מתחת לציפיות, אז הם זקוקים נואשות ללהיט. נוסף לכך, הם סבורים שלא על המפה יהיה הצלחה אדירה. יש סיכוי טוב שהוא יחזיק מעמד בבתי הקולנוע כל האביב, עד ששוברי הקופות של הקיץ יגיעו."

"בהנחה שהמבקרים לא יצלבו אותנו," ממלמל גרייסון.

"חיוביות, דאן! זה המפתח להצלחה." סלואן מביט לעברי מאחורי המשקפיים עם המסגרת המתכתית. "את שקטה מאוד, קתרין."

"מצטערת..." אני מכחכחת בגרוני. "אני פשוט... עדיין מעכלת את החדשות."

למען האמת, אני המומה מהתפנית המהירה. הנחתי שהאולפן היה מעדיף לפרסם את הסרט בקיץ... שיהיה לי זמן לארגן את חיי לפני שידחפו אותי בכוח אל אור הזרקורים. נראה שלא יכולתי לטעות טעות גדולה מזו.

חיוכו של סלואן מתרחב. "טוב, עדיף שתעכלי מהר, כי הריאיון הראשון שלך הוא מחר."

פרק 4

"אלוהים, זה ממש לוהט."

— מישהו שמוציא מהתנור תפוח אדמה אפוי.

עד שוואייט הגיע לבית של סלואן, כבר עלינו למעלה אל המטבח והתיישבנו סביב אי השיש כדי לזלול חטיפים שאנאבל ערכה בלי הרבה חשק לפני שנעלמה בחזרה למטה כדי לעבוד. מכיוון שאני מורעבת לאחר התקרית עם הסושי אחר הצהריים, אני תוחבת קרקרים לתוך הפה בזמן שסלואן מחלק את הרשימה של סבב הראיונות לתקשורת. גרייסון נראה משועמם עד מוות. הוא עשה את זה בעבר, יותר פעמים מכפי שאפשר לספור, אבל אני סופגת כמה שיותר עצות. אני לא רוצה להרוס שום ריאיון.

"נעביר לכל המנחים רשימה של שאלות שיאושרו מראש, אבל אל תופתעו אם חלק מהם ינסו לבלבל אתכם ולהפתיע אתכם עם נושאים בלתי צפויים. אין חדשות יותר טובות מאשר שחקן שפולט בטעות משהו מביך." סלואן נאנח בכבדות. "אני מעדיף שנעבור את זה מבלי שאף אחד מכם יצטרך לפרסם סדרה של ציוצי התנצלות מעומק הלב על שאמרתם משהו פוגעני במעורפל, שהטרולים באינטרנט ינפחו אותו מעבר לכל פרופורציה."

"אין לי בכלל טוויטר," אני מציינת.

"אז תפתחי, פיירסטון. למען השם, אנחנו חיים בעידן המילניאלי. אפילו הנשיא מצייץ."

גרייסון צוחק.

"ועכשיו, רציתי לדבר איתכם על עוד משהו לפני שנפתח את הבקבוק." סלואן מצביע על בקבוק השמפניה היקרה שמתקרר בדלי קרח סמוך. "טריי, יש לך אותם?"

"מה? אה, הצהובונים. כן, הם כאן." טריי מרים את מבטו מהטלפון למשך פרק זמן שיספיק לו לאתר ערמה עבה של מגזינים על הדלפק שמאחוריו. הוא מעביר אותם אל האי שבמטבח, כך שהם פרושים בתצוגה מלאה בפניי ובפני גרייסון וסלואן.

התחמקתי מהרגע הזה בדיוק במשך יותר מחודש, לצערה של הארפר. אי אפשר להתחמק מזה יותר, סלואן מאלץ אותי. עיניי סורקות את הכותרות. כצפוי, כמעט בכל אחד מהם יש כתבה על גרייסון ועל החברה שלו לשעבר.

הלנה אושפזה! ההידרדרות שלה לסמים ולדיכאון...

גרייסון נעלם: יודעי דבר מדברים על סיפור האהבה הכושל.

גודביי בייבי — האם הלנה עברה הפלה טבעית? בלעדי!

"הוא לא יכול היה להציל אותה" — חבריו הטובים של דאן מספרים הכול.

הפה שלי מתייבש ועמוד השדרה מתקשח. אני מרגישה שגרייסון מסתכל עליי, אבל אני לא מסירה את עיניי מהשערים המבריקים. אז זה מה שהארפר ניסתה לספר לי.

מה שהיה בין גרייסון והלנה הסתיים רשמית. לפי איך שזה נראה, זה הסתיים כבר לפני זמן מה.

"סלואן, למה אנחנו מסתכלים על הבולשיט הזה?" גרייסון שואל ומרחיק כותרת פוגענית במיוחד שעוסקת בסמים וסקנדלים.

"כי הבולשיט הזה, דאן, הוא בדיוק עיתונות מהסוג שאנחנו מנסים להימנע ממנו. מה אתם רואים כאן?" סלואן תוחב אצבע אל שער אחד ואחר כך אל הבא בתור. "גרייסון

והלנה. גרייסון והלנה. גרייסון והלנה. הלנה. הלנה, הלנה, הלנה."

"והפואנטה שלך?" גרייסון נשמע משועמם, כי הוא כבר ראה קודם את כל זה. "אני לא יוצא איתה. אף פעם לא יצאתי איתה. כל מה שעשיתי היה לנסות להיות הבחור הטוב, לשם שינוי, כשהיא הייתה בתקופה קשה, לפני כמה שבועות, וכתודה על האבירות שלי, מציגים אותי בעיתונות בתור האיש הרע."

השאלות מבעבעות בתוכי. אני הודפת אותן אל מעמקי ראשי.

גרייסון נאנח בכבדות. "האמת היא שלא משנה מה אני עושה. הם בכל זאת מדפיסים את הזבל הזה בכל שבוע. אני לא יכול לשלוט על מה שהם כותבים, וגם לא אתה, סלואן."

"נכון," מסכים הבמאי שלנו בהבעה נמרצת. "אנחנו לא יכולים לגרום לכך שיפסיקו לכתוב עליך. אבל אנחנו כן יכולים לשנות את הנרטיב."

עיניו של גרייסון מתכווצות. "אני לא יודע למה אתה מתכוון."

"הם מתמקדים בסיפור האהבה הלא נכון, אתה לא מבין?" עיניו של סלואן מזנקות ממני אל גרייסון ובחזרה אליי. "אנחנו לא רוצים שידברו עליך ועל הלנה. אנחנו רוצים שידברו עליך ועל קאט."

"מ — מה?" אני מגמגמת. "אין לי שום קשר לזה. תשאירו אותי מחוץ לעסק."

"אני מצטער, קאט. זו פשוט לא אופציה." סלואן נשמע רציני לגמרי. "יש לנו סרט לקדם. ואף אחד לא ירצה לראות סרט שבו הדמות של גרייסון מתאהבת בדמות שלך אם הוא יחשוב שהוא מניאק נבזה ששלח לגמילה את החברה שלו לשעבר, שהיא כנראה בהיריון. אל תיפגע, דאן."

"לא נפגע," אומר גרייסון ביובש. "אבל אני עדיין לא מבין למה אתה מתכוון."

"העיתונאים הם כמו ילדים. אם אתה רוצה שהם יוותרו על צעצוע אחד, אתה צריך לתת להם משהו אחר לשחק איתו. משהו טוב יותר."

אני לא בטוחה שאני אוהבת את איך שזה נשמע. בכלל לא.

"תפרט," אני מציעה מבעד לשפתיים חשוקות.

"אז ככה..." סלואן ניגש לארון, שולף כמה כוסות שמפניה ומניח אותן על הדלפק בנקישה עדינה. "הקהל אוהב להריע לכוכבים־שותפים שמתאהבים מחוץ למסך כפי שהם מתאהבים על המסך. אז אם אנחנו רוצים למכור אתכם בהצלחה בתור ויולט ובק בסרט..." הוא מטה שוב את ראשו לעברי. "נצטרך למכור אתכם גם כאייטם כשהמצלמות לא פועלות."

"מה?" אני נושפת, ולחץ הדם שלי מזנק. "אתה מתכוון... להעמיד פנים שאנחנו יחד? גרייסון ואני, להעמיד פנים שאנחנו זוג, בשביל העיתונות?"

"כן, לזה בדיוק אני מתכוון."

אני מגחכת. "לא יכול להיות שאתה רציני."

סלואן מתעלם מהטון העצבני שלי. "רציני לגמרי, ילדתי."

גרייסון שקט באופן יוצא דופן. אני לא יכולה להסתכל עליו. אני לא יכולה לעשות כלום אלא רק לנעוץ מבט בסלואן ולחכות שהוא יגיד, *עבדתי עלייך! סתם צוחק איתך, קאט!*

אבל הוא לא אומר את זה.

הוא רק מסתכל עליי באופן הרגוע להכעיס שלו, מחכה שאעכל את הרעיון המטורף שלו.

"תחשבי על זה," הוא אומר אחרי כמה שניות של שתיקה. ידו הפנויה מתנופפת באוויר ועוקבת אחר כותרות בלתי נראות. "*כיכבו יחד בילדותם והתאהבו מעל הראש בגן עדן! זוג משמיים מצלם את הרומן של העשור!* הם יבלעו את זה בקלות. הם יתחננו לעוד. הם יצפו בכל ריאיון. הם יקראו כל כתבה. הם יצייצו ויעבירו תמונות באינסטגרם, יכתבו מכתבי מעריצים ויצטלמו איתכם לתמונות סלפי בכל פעם שתופיעו בציבור. זה יהיה מטורף. וזה יהפוך את הסרט ללהיט. אני מבטיח."

"בשום אופן לא." אני אומרת בקול החלטי. "זה לא יקרה."
"קאט, רק תחשבי על זה —" סלואן מתחיל.
גרייסון עדיין לא אומר דבר.
"למה אתה שקט כל כך?" אני שואלת בתדהמה ופונה אליו. "אתה הרי לא חושב שזה רעיון טוב."
הוא מושך בכתפיו בהבעה שלא ניתן לפענח. "זה לא הרעיון הכי גרוע ששמעתי בחיים."
"מה?" אני ממש צועקת את המילה. "אני היחידה כאן שלא השתגעה? אני היחידה שרואה איזה אסון זה יהיה בשביל שנינו לזייף מערכת יחסים בפני כל העולם?"
"אני למשל חושב שזה רעיון אדיר," קול גברי אדיש מתערב מן הדלת.
צמרמורת עוברת בעמוד השדרה שלי גם כשהכעס מבזיק בתוכי.
"הייסטינגס!" קורא סלואן ומסתובב לברך אותו. "סוף־סוף הצלחת להגיע!"
העיניים שלי ננעלות על וואייט כשהוא נכנס לתוך החדר. יכול להיות שאני מדמיינת, אבל נראה כאילו הוא מקפיד מאוד שלא להסתכל עליי.
הוא לא מוכן להסתכל עליי, לא מוכן לדבר איתי, לא מוכן לסלוח לי... אבל הוא אומר לי לצאת עם גבר אחר בשביל הקהל?
לראשונה מזה שבועות, אני מרגישה שהכינוי הישן שלי, 'אש', חוזר להצדיק את עצמו.
"אם כך, נראה שגם אתה הוזה, כמו סלואן וגרייסון," אני מתפרצת על וואייט.
עיניו סוף כל סוף נעות כדי לפגוש את עיניי. הן זהירות מאוד, אני לא יכולה לקרוא אפילו רגש אחד במעמקים התכולים שלהן.
"אני לא מבין למה לעשות מזה עניין גדול," הוא אומר בקול שקט וקטלני. "זו לא תהיה הגזמה אם תתנהגי כאילו את מאוהבת ב —" במקום לומר את שמו של גרייסון, הוא פשוט מטה לעברו את ראשו.
אני חושקת שיניים כדי להימנע מלצעוק. אני לא לוקחת את הסיכון לומר אפילו מילה, כי יש לי הרגשה שכל מה שיצא מפי באותו רגע יצא בצעקה.
"הרי אף אחת," וואייט ממשיך בשקט. "לא יכולה לעמוד בפני הגבר הכי סקסי שחי כיום."
המילים שלו קנטרניות, אבל הטון שלו קטלני.
גרייסון מתנועע על הכיסא שלצידי. ברור שהוא כעוס, ואני כמעט יכולה להרגיש את הקרח של מבטו נשלח אל וואייט שבקצהו השני של החדר. הם באותו צד בוויכוח הזה, אבל בחיים לא הייתם מנחשים את זה. יש עוקצנות חדשה בקור שמקפיא את האוויר שביניהם.
אני כעוסה מכדי להיות נחמדה עכשיו. אני קופצת מהכיסא שלי, מניחה את ידיי על מותניי ומסתובבת במהירות מוואייט אל גרייסון וממנו אל סלואן.
"תקשיבו, בנים, ותקשיבו היטב, כי אני הולכת להגיד את זה רק פעם אחת. אני לא קלף אספנות להחלפה שאפשר לשחק איתו בכל פעם שנוח לכם. אני אישה בוגרת. אני שחקנית. אני מקצוענית. הסכמתי לשחק בסרט הזה, לעשות ככל שביכולתי לקדם אותו. אבל הקו האדום שלי הוא כשזה מגיע לתפקיד הבובה שלכם. לא תשתמשו בי בתור צעצוע כדי לחפות על הנכות הרגשית של גרייסון או על ההסתבכויות הרומנטיות שלו." אני מנמיכה את הטון לרטינה זועמת אך מצליחה להדחיק את הדחף לרקוע ברגלי. "אולי יש לכם מילה בקשר לקריירה שלי, אבל אין לכם שום אמירה בקשר לחיים האישיים שלי. הבנתם?"
במשך רגע ארוך משתררת שתיקה מוחלטת. שלושתם נועצים בי מבט, מבועתים מההתפרצות שלי. אני מתנשפת כשאני מסתכלת סביבי בחדר, מגבר לגבר. אפילו טריי שמשוטט בפינה המרוחקת ממני נראה קצת המום. לשם שינוי, האצבעות שלו הפסיקו לנקר על מסך הטלפון שלו.

"לא צריך להתרגש כל כך, קאט. זו הייתה רק הצעה." קולו של סלואן נשמע מרגיע. "חשבת פעם לעשות יוגה? אני באמת חושב שתפיקי תועלת מאיזשהו כלי של הרגעה. אישית, גיליתי שזה..."

הוא עדיין מדבר, אבל אני הפסקתי לשים לב. אני מסתכלת על וואייט, על הכמעט חיוך שמושך את זוויות פיו כלפי מעלה, ומגלה שהמוח שלי השתתק לגמרי, כמו מכשיר טלוויזיה עם כבל אודיו פגום. רק תמונה, בלי סאונד.

כאשר הוא מבחין שאני מסתכלת עליו, החיוך שלו נעלם, כמעט באותה מהירות שבה הוא הופיע. אבל אני שמה לב לכך שהאווירה קצת פחות קפואה.

צליל נפץ חד מקפיץ אותי, הצליל מהדהד ואני מסתובבת ומגלה שגרייסון פתח את בקבוק השמפניה. לפני שאני מספיקה למחות, הוא תוחב לידי כוס שעולה על גדותיה.

"לחיים!" מחייך גרייסון.

"להקרנת בכורה מוצלחת," מברך סלואן ומרים את הכוס שלו.

אפילו וואייט מצטרף. ידו הגדולה נראית מגוחכת כשהיא אוחזת ברגל המעודנת של הגביע. "לחיי לא על המפה," הוא חוזר כהד.

כולם מסתכלים עליי, מצפים שאומר משהו רהוט. אזלה לי הרהיטות, אז אני פשוט מדברת בכנות.

"שנעבור את כל זה בחיים," אני ממלמלת.

כולנו מקישים כוס בכוס. אני רואה את שלושתם מרוקנים את הכוסות, ומבלי לחשוב, אני מרימה גם את הכוס שלי אל שפתיי. הבועות ממלאות את פי לפני שאני נזכרת שאני לא יכולה לשתות. אני מנסה להיות דיסקרטית כשאני יורקת את הלגימה בחזרה לתוך הכוס, אבל באמת אין שום דרך עדינה כשמדובר בשמפניה. אני נחנקת, מוציאה אותה בשיעול ועושה מאמץ לשאוף אוויר.

"קאט!" צועק סלואן. "את בסדר?"

וואייט רוכן לפנים, באינסטינקט לא רצוני, ודאגה חרוטה על תווי פניו. הוא עוצר את עצמו כמעט מייד, ללא ספק מפני שהוא נזכר שהוא שונא אותי עכשיו.

"אני בסדר," אני גונחת ושואפת אוויר.

"מה קרה?" שואל גרייסון. "פעם ראשונה שאת שותה שמפניה?"

"קורע," אני ממלמלת.

וואייט מביט בי בתשומת לב. עיניו הסקרניות עוברות מהכוס אל פניי.

הדופק שלי הולם. אני מסתכלת על כפות ידיי כדי להימנע מהעיניים האלה, שרואות הרבה יותר מדי. "אני בסדר עכשיו."

גרייסון טופח על גבי. "צריכה הנשמה מפה לפה?"

אני מגלגלת עיניים. "אין צורך, תודה."

הוא מקיש שוב את הכוס שלו בכוס שלי. "הפסד שלך. תשתי."

"אוי," אני מתחמקת ומסתכלת בכוס שלא נגעתי בה. "ירקתי לתוכה, אז אני ממש לא רוצה ל..."

"אביא לך כוס חדשה," מציע סלואן וניגש לעבר ארון המטבח.

"לא!" אני צועקת, קצת בפזיזות.

הוא עוצר כשזרועו עדיין מושטת לעבר הכוסות.

"לא," אני חוזרת בטון רגוע יותר. "תודה בכל מקרה. אני בסדר."

"אם את בטוחה..."

"אני בטוחה." אני מעיפה מבט לעבר וואייט ומגלה שעיניו עדיין מכווצות ומכוונות לעבר פניי. הלב שלי מתחיל לפעום מהר יותר. זה טיפשי, אבל חלק ממני חושב שהוא יכול להרגיש שאני מנסה להסתיר משהו. הוא תמיד היה רגיש באופן מוזר לכל עובדה נסתרת, למנגנונים הכי פנימיים שלי, לכל האמיתות האפלות שמעולם לא רציתי לחשוף. מהיום הראשון הוא היה יכול לראות דרכי.

הדבר האחרון שאני צריכה זה שהוא יאתר את השלד החדש ביותר בארון שלי...

"אתם יודעים מה, אני ממילא צריכה לזוז." אני שולפת את הטלפון מהתיק שלי ומחייגת למאסטרס. "מחר יהיה יום ארוך."

"קאט צודקת. כולנו צריכים לנוח," אומר סלואן בחוכמה. "תרגול היוגה הלילי שלי מתחיל בעוד חצי שעה, כשהמדריך שלי יגיע, כולכם מוזמנים להצטרף אליי. זה יכול להועיל לכם לאזן את האני הפנימי שלכם לפני..."

אני שוב מפסיקה להאזין לו כשאני מרימה את הטלפון לאוזן ומקשיבה לצלצול שלו.

וואייט עדיין מסתכל עליי מהצד השני של החדר, רואה הרבה יותר מדי כשעיניו סורקות את פניי. ידיו שלובות ויש סביבו הילה של ספקנות שמלחיצה אותי. כל הדאגות, החששות והאשמה שלי רוחשים ממש מתחת לעור שלי, גלויים בפניו, כך שהוא יכול להיות עד לכולם.

אני בולעת את הרוק שלי.

"את צריכה טרמפ?" מציע גרייסון. "המכונית שלי כאן. אני יכול להסיע אותך הביתה."

אני מנידה בראשי. "הנהג שלי ממש מעבר לפינה. אחכה בחוץ. להתראות מחר."

אני לא מחכה לכך שגרייסון יגיד להתראות. אני אפילו לא מסתכלת על וואייט כשאני יוצאת מהחדר ופונה לעבר היציאה. הטלפון צמוד לאוזני ואני מצווה על מאסטרס להפר כמה חוקי תנועה כל עוד הוא מגיע לכאן בתוך שתי דקות.

אני חייבת להסתלק מכאן.

אני בקושי מסוגלת לנשום, כששתי העיניים הכחולות האלה חודרות דרכי, חושפות את כל הסודות שאני פוחדת שלעולם לא אהיה מוכנה לספר.

השמש שוקעת כשאנחנו מורידים את הארפר בבית שלה. כשעברתי לבית החדש שלי בפליסיידס, הוא היה מלא בצללים, בקירות חשופים ובחדרים ריקים. לא רציתי להישאר שם לבד, אז הארפר נשארה כאן כמעט כל לילה. עזרה לי להתמקם, ארגנה איתי את הרהיטים, דאגה שלא ארד שוב מהפסים. אבל עכשיו, כשרוב הבית מעוצב ואני מסוגלת לעבור את היום מבלי להתמוסס ולהפוך לשלולית רגשית, היא חזרה לדירה שלה.

לא שאני יכולה להאשים אותה. חודש ימים של שינה אצלי היה הפרעה רצינית לחיי המין שלה ושל מאסטרס. ובכל זאת, ההרגשה היא שהבית גדול מדי רק בשבילי. לפעמים אני כמעט מתגעגעת לדירה הקטנה והמחורבנת. שכנים צורחים דרך קירות דקים מדי, מכשירי חשמל שבקושי מתפקדים, חדר אמבטיה עם אריחים ורודים, רעוע מכדי להיחשב וינטג'.

טוב, אני מתחרטת. אני לא מתגעגעת בכלל למקום ההוא.

מאסטרס ואני נוסעים בשקט נינוח, אף אחד מאיתנו לא חש צורך לפטפט. הארפר היא זו שבדרך כלל ממלאת את החלל הריק. היא בילתה את כל הנסיעה מהבית של סלואן כשהיא מספרת לי על הלנה פאטנאם. רכילות בהיקף של חודש, דחוסה לנסיעה ברכב במשך שלושים דקות.

זה מה שמתְּי לספר לך! את לא מבינה? אף פעם לא היה שום תינוק! היה לה הירין מדומה והיה צריך לאשפז אותה. לפחות זה מה ששמעתי ממאפרות אחרות... גרייסון חזר מהוואי כדי לנסות למנוע ממנה לפגוע בעצמה... מתברר שהוא זה שלקח אותה לגמילה... הוא עדיין האדם היחיד שהיא מוכנה לדבר איתו.

כואב לי כשאני מנסה לשכוח את המילים שלה. אני לא רוצה לדעת שייתכן שגרייסון דאן הוא בחור טוב במסווה של אידיוט. הרבה יותר בטוח להשאיר אותו בגוונים ברורים של שחור ולבן. קדוש או חוטא. טוב או רע. אנוכי או נדיב. אבל אנשים מוגבלים

לקטגוריה אחת רק לעיתים רחוקות. וככל שאני מגלה יותר על גרייסון דאן, אני מבינה יותר שהוא עשוי אך ורק מגווני אפור.

הוא עושה דברים מפלצתיים.

אבל... הוא לא מפלצת.

אני מקבלת החלטות טיפשיות.

אבל... אני לא טיפשה.

פלא שהיינו יחד אסון שכזה?

הבחורה שכבר הייתה שבורה ושנתנה לבחור לשבור אותה עוד קצת, בלי שום סיבה מיוחדת.

מוזר, פעם ראיתי את החולשה שלי כפגם באישיות. אבל נראה לי שכאשר פגשתי את גרייסון לראשונה, הייתי כמו עצם שנשברה לפני זמן רב ואף פעם לא החלימה כמו שצריך. אולי הייתי צריכה להישבר יותר ואז להתאפס כדי שיהיה לי סיכוי לתמוך אי פעם במשקל שלי.

אולי האהבה לגרייסון דאן, העובדה שנתתי לו לשבור אותי, הייתה הדרך היחידה להפוך את עצמי לשלמה מחדש.

כשפגשתי אותו, השבר כבר היה שם. הוא נבנה מעשרים ושתיים שנה של שנאה כלפי ההשתקפות שאני רואה במראה. כלפי הילדה המכוערת מבפנים, שעטתה את היופי כמו מסכה כדי להסתיר את האופי האמיתי שלה. הנזק כבר היה חמור עד כדי כך שהוא הטיל בי מום, לאחר שני עשורים שבהם שמעתי שאני לא טובה מספיק, שאימא שלי לעולם לא תהיה גאה בי, שאני לא ראויה לדברים טובים כמו אושר, מחויבות או הגינות אנושית בסיסית...

השבר היה שם תמיד. גרייסון פשוט הפעיל מספיק לחץ כדי לעורר את רעידת האדמה.

אני נרדמת כשלחיי צמודה לחלון, מותשת בכל דרך אפשרית. רגשית, פיזית, רוחנית. עד עכשיו כבר הרגשתי כאילו זה היום הארוך בחיי... וכאשר אנחנו מתקרבים לבית שלי שנמצא בסופו של הכביש החד־סטרי ואני רואה את המכונית הירוקה בהירה חונה מחוץ לשערי האבטחה שלי, אני מבינה שהוא עדיין לא הסתיים.

"זאת —"

"אימא שלי," אני מסיימת את המשפט באנחה.

הייתי צריכה לדעת שבסופו של דבר היא תעקוב אחריי. סינתיה היא כמו הידרה[2], אתה יכול לערוף אחד מהראשים שלה, אבל בסופו של דבר היא תצא מהחור שהיא התחפרה בו עם שני ראשים חדשים שצמחו במקומו. פיטרתי אותה בחודש שעבר, אבל זה לא אומר שהיא מוכנה להפסיק להתערב לי בחיים. במיוחד עכשיו, כשאני על סף הפרסום שהיא בילתה כל כך הרבה שנים בלדחוף אותי לקראתו.

"את רוצה שאמשיך לנסוע?" שואל מאסטרס. "אפשר לעשות סיבוב ולחזור בערך עוד שעה..."

"היא פשוט תמשיך לצוץ," אני אומרת בקול כנוע. "תן לי לצאת. אדבר איתה כאן. אבל לא אזמין אותה פנימה. אתה יודע, כשמכניסים תיקן הביתה, הוא מטיל ביצים ויוצר זיהום."

מאסטרס מחנה את המכונית בצד הכביש. זו סמטה שקטה ללא מוצא, מוקפת בגדרות מסיביות ובשערי אבטחה כדי לשמור על פרטיות התושבים העשירים. הבית שלי הוא האחרון בדרך ללא מוצא, מופרד מהשכנים שלי באמצעות שטח אדמה שופע צמחייה, משני הצדדים. אין איש בסביבה. לא יהיו עדים, אם אחליט לרצוח את סינתיה שם על המדרכה המטופחת להפליא.

אני צוחקת.

כנראה.

היא יוצאת כשאני מתקרבת אל הקדילאק המפלצתית שלה. היא נראית בדיוק כפי

שנראתה מאז שהייתי ילדה. שיער בלונדיני אסוף בתסרוקת הדוקה, ציפורניים משויפות ובנויות שנראות כמו טפרים, בלייזר לבן, מכנסיים מחויטים צרים ומגפיים עם עקבי סטילטו. או שהיא מצאה את המנתח הפלסטי הטוב ביותר בבוורלי הילס, או שהזמן באמת לא פוגע במפלצות בנות אלמוות.

אנחנו נועצות זו בזו מבט בשתיקה למשך רגע. אני לא שואלת איך היא איתרה את הכתובת החדשה שלי. היא לא שואלת מדוע לא סיפרתי לה שעברתי דירה.

"חשבתי שאת חכמה מכדי לקנות בית במקום גבוה כל כך בפליסיידס," היא אומרת בסופו של דבר, משלבת ידיים ופונה אליי במבט מתנשא. "בית בקו המים הוא השקעה הרבה יותר טובה. יכולתי להשיג לך עסקה מצוינת בחוף מנהטן, אילו היית טורחת להתייעץ איתי. אבל אף פעם לא הייתה לך ראייה לטווח ארוך."

שום בית שמשקיף למים לא שווה את זה שאהיה שכנה שלך, אימא.

"שלום, סינתיה," אני אומרת בעייפות. "אל תדאגי, לא אזמין אותך לחנוכת הבית. לא תצטרכי לסבול ערב בגובה כזה."

העיניים שלה מצטמצמות. "לא ציפיתי להזמנה, בהתחשב בשיחה האחרונה שלנו. אבל קיוויתי שיהיה לך מספיק שכל להתחרט ולהתקשר אליי. למזלי, אני רגילה לאכזבות כשמדובר בך."

היו זמנים שבהם מילים כאלה היו מביאות אותי לדמעות.

הזמנים האלה חלפו מזמן.

"יש לי מספיק שכל, אימא יקרה. זו בדיוק הסיבה שלא התקשרתי."

הבעה אפלה מעוותת את תווי פניה. היא תמיד כועסת במהירות, הזעם בוער ממש מתחת לעור שלה וקל לעורר אותו ולהעלות אותו על פני השטח עם כמה מילים חריפות והערה עוקצנית מתוזמנת היטב.

"קתרין, מתי תסתיים התקופה הקטנה הזו של העצמאות? זה היה חמוד בהתחלה, אבל עכשיו זה מאיים על הקריירה שלך."

"ואיך זה בדיוק מאיים עליה?"

"את צריכה אותי," היא תוקפת בקור ומתקרבת אליי, כשהציפורן הבנויה שלה מצביעה בדיוק על הפנים שלי. "אולי שכחת, אבל אני זו שעשיתי למענך דברים מאז שחרבנת בחיתולים את הקורנפלקס שאכלת. בלי הניהול שלי, את תתפרקי."

"אני מסתדרת מצוין בלעדייך."

"אה, באמת? מי מנהל את ההופעות הפומביות שלך? מי מנהל עבורך משא ומתן על עסקאות חדשות? לא תוכלי לרכוב לנצח על ההצלחה של לא על המפה. חשבת מה תעשי בעוד שישה חודשים או בעוד שנה, כאשר תבזבזי את כל הכסף שלך והתמלוגים יפחתו? הקדשת מחשבה אחת ויחידה לעתיד שלך?"

אני בולעת את הגוש הקשה בגרוני ולא אומרת דבר.

"זה מה שחשבתי." החיוך שלה נעשה לעגני. "את כבר צריכה לעשות טלפונים, להיבחן לתפקידים אחרים, לתכנן עבודות חדשות לפני שישכחו מי את ותחזרי להתחנן לתפקידים חסרי משמעות בסדרות ערפדים לנוער."

אני חושקת שיניים. "כרגע סיימנו לצלם."

"סיימתם לצלם לפני יותר מחודש."

"יש לי סבב ראיונות לתקשורת!"

"את יכולה ללהטט גם עם הפרומו וגם עם חיפוש עבודה חדשה."

"תפסיקי. פשוט תפסיקי." כפות ידיי מתכווצות לאגרופים. "אני זכאית להפסקה."

"הפסקה? נראה לך שקתרין הפבורן לקחה הפסקות? נראה לך שוויויאן לי הפכה לכוכבת כשישבה בבית על התחת?" היא נוזפת בקור. "הן עבדו, והן דחפו, והן אף פעם, אף פעם לא עצרו, אפילו לא לרגע."

"סינתיה —"

"את על סף ההצלחה, אבל עדיין לא סיימת. את לא מבינה? יכול להיות לך הכול! ואת נותנת לזה לחמוק ממך!"

"אני לא נותנת לשום דבר לחמוק ממני," אני מוחה. "אין אודישנים כרגע, עוד כמה ימים חג המולד. אנשים רוצים לבלות את החגים עם המשפחות שלהם." אני עוצרת לרגע, "כלומר, אלא אם כן הם קרובי משפחה שלך."

"טוב." חיוך מלגלג עולה על שפתיה. "אולי סנטה קלאוס יביא לך עוד תפקיד. כנראה רק ככה תוכלי להשיג עוד תפקיד כזה."

"תפסיקי עם זה, טוב? אני לא אעשה 'שיחות טלפון קרות' למפיקים אקראיים ולא אחפש תפקידים שאני לא רוצה. כשהתפקיד המתאים יגיע, אני אדע את זה."

"ילדה טיפשה, טיפשה שכמוך." היא רועדת מזעם. "חינכתי אותך כדי שתהפכי למישהי יוצאת מן הכלל. תארי לעצמך כמה הופתעתי לגלות, שכאשר סוף־סוף קיבלת הזדמנות, את מעדיפה להישאר לגמרי חסרת ייחוד."

אני מתכווצת.

הקור ממלא את ליבי כשאני מסתכלת על האישה שגידלה אותי.

את ראויה ליותר מזה, לוחש קול בירכתי ראשי. הוא שברירי וחלש, בקושי נשמע על רקע השאגה של הספקות העצמיים, אבל הוא שם. את ראויה למשהו טוב יותר מאשר אימא שלא מסוגלת לאהוב. הכישלונות שלה הם לא שלך.

אני מזדקפת, חושבת על כל מה שהיא עשתה לי במשך השנים. המילים הקשות. הביקורת הבלתי פוסקת. ומעל לכול, חוסר היכולת לאהוב אותי, גם ברגעים שבהם ילדה זקוקה לאימא שלה. לאימא כלשהי. אפילו לאימא גרועה.

ההתאהבות הראשונה, הנשיקה הראשונה, המחזור הראשון, הפרידה הראשונה.

סינתיה לא רצתה שום חלק בכל אלה. האינטרסים שלה היו מחוברים לדברים מעשיים.

כמה פירואטים עשית היום?

תעמדי מול המראה ותעשי עוד חמישים.

איך הלך באודישן?

בפעם הבאה תלבשי חולצה עם מחשוף יותר עמוק.

לא פלא שאני כל כך דפוקה. פגומה ללא תקנה. חשוכת מרפא.

היא הרעילה אותי מהנשימה הראשונה. היא גרמה לי להרגיש חסרת ערך זמן רב לפני שבכלל הבנתי שזה יכול להיות אחרת.

אבל... כפות ידיי זוחלות אל הבטן שלי כאשר תחושה מגוננת בלתי מוסברת גואה בתוכי. היא לעולם לא תעשה את זה לילד שלי. היא לא תתקרב אל החיים הקטנים והשבריריים האלה שבתוכי, לא תיצור סיפור אימה חדש.

אני נשבעת על כך עם כל פעימת לב.

"תסתלקי," אני אומרת בשקט. "תעופי. מהבית שלי, מהחיים שלי. אני לא רוצה אותך כאן."

"אני לא הולכת לשום מקום. אני המשפחה שלך. אין לך זכות פשוט לנתק אותי כשזה נוח לך. אני אימא שלך —"

"לא, את לא אימא שלי. נכון לעכשיו, סיימנו רשמית. אם תתקרבי אליי שוב, אגיד לשופט שאת מאיימת על רווחתי ואוציא נגדך צו הרחקה."

הפתעה מבזיקה בעיניה. "את לא רצינית."

"אני רצינית מאוד."

היא מנפנפת את המילים שלי. "קתרין, זה אבסורד. אני לא עוזבת עד שאנחנו —"

"מאסטרס!" אני קוראת.

הוא יוצא מהצללים שליד המכונית ומופיע לצידי במהירות הבזק. "מיס פיירסטון?"

"אני נכנסת פנימה." אני אומרת בקול קטן אך עיקש. "תוודא בבקשה שסינתיה לא

תבוא אחריי."

"כן גברתי."

"קתרין! שלא תעזי להסתלק ליי!" קוראת אימי, זועמת.

כפות רגליי לא מועדות לשנייה כשאני נכנסת מבעד לשער הבטיחות.

"זה עוד לא נגמר! את שומעת אותי, קתרין? זה עדיין לא נגמר!"

אני שומעת אותה מתווכחת עם מאסטרס כשאני מקישה את הקוד ופוסעת לאט במעלה שביל הגישה שלי.

"תוריד ממני את הידיים שלך, גולם שכמוך! שלא תעז לגעת בי! זו הבת שלי! יש לי כל זכות שבעולם לדבר איתה. קתרין! קתרין, תחזרי לכאן! את עוד תתחרטי על זה! אני נשבעת שתתחרטי!"

אני מחייכת כשאני מכניסה את המפתח בדלת הקדמית ונכנסת לתוך הבית החדש שלי, משתיקה את הטון הרעיל של הקול שלה בקליק החלטי.

היי שלום, אימא.

האורות מכים בבהירות עזה כל כך שאני יכולה בקושי לראות את צורתם של האנשים בקהל, שמפטפטים, מנופפים ולוחשים בשקט בהתרגשות, רק מחציתם מקשיבים כשעוזרת הפקה מחלקת הנחיות סטנדרטיות של טרום צילומים. אסור לצלם, אסור לקום מהמושב, אסור לדבר בקול רם ואסור להשתמש בטלפונים ניידים בזמן ההקלטה. הארפר ומאסטרס יושבים שם באיזשהו מקום, אבל אני לא יכולה למצוא אותם בקהל.

אני מנסה שלא להתנועע בעצבנות כשהמצלמות קמות לתחייה בהבהובים וחברי הצוות מתחילים לספור את הדקות עד לתחילת השידור. גרייסון מגניב לעברי מבט כשאנחנו עומדים מאחורי קיר אטום מאחורי הקלעים בצידי הבמה וממתינים.

"תנשמי, קאט."

אני מחייכת. "אני בסדר. בעצם, אני מרגישה נהדר."

אני שומעת צחוק מצידו של וואייט ויורה לעברו מבט קטלני. "יש לך משהו לומר, הייסטינגס?"

"לא. שום דבר." הוא מחייך חיוך רחב. הבזק של לובן בצללים החשוכים של האזור שמאחורי הקלעים. נשימתי נעתקת. היא נלכדת בגרוני. לא ראיתי את החיוך שלו זמן רב כל כך, שחלק ממני חשש שלעולם לא אראה אותו שוב. נכון שזו תופעת לוואי של העובדה שהוא לועג לי, אבל זה לא מפחית מהחמימות שמתפשטת בי כאשר אני רואה את השמחה קורנת מפניו.

לא חשבתי שבכלל אראה אותו היום. מפיקים בדרך כלל לא נוהגים להגיע לאירועים תקשורתיים, אלא אם כן הם המרואיינים. אני בספק אם הוא היה כאן בכלל אלמלא היינו בהקלטה של התוכנית של איליין, שתופסת במקרה באופן קבוע את בימת הצילומים מספר אחת במתחם של איי־אקס־סי. זו לא בדיוק נסיעה ארוכה בשבילו, המשרד שלו נמצא במרחק של כחמישים מטר משם.

יש לי הרגשה שהוא וסלואן בחרו בתוכנית הזו להופעה הפומבית הראשונה שלנו בדיוק בשל הסיבה הזו. אין צורך ביותר מדי אסטרטגיה כאשר מנחה בתוכנית אירוח של איי־אקס־סי מראיינת את הכוכבים שמופיעים בסרט שהופק על ידי איי־אקס־סי. מקרה קלאסי של יד רוחצת יד. לתגבר את הרייטינג של השידורים במהלך היום עם הופעה של כוכב גדול, ובו־בזמן לקדם את הבכורה הקרֵבה של לא על המפה. כולם מרוויחים.

אולי חוץ מהקהל.

הם באמת חושבים שהם נמצאים כאן כדי לצפות בתוכנית האירוח האהובה עליהם.

כמה חמוד. אין להם מושג שהם בעצם צופים בפרסומת לסרט שלנו.

אולי זה שפל, אבל ככה זה עובד בהוליווד. כמעט כל מה שמגיע בימים אלה לטלוויזיה או למסך הקולנוע נשלט בידי אחד מארבעת תאגידי הענק בתחום המדיה שמתחרים זה בזה. האובייקטיביות עפה מהחלון לפני שנים.

איך וואייט תיאר את זה פעם?

נפוטיזם. והתעלמות מוחלטת ממצפון.

הייתי צוחקת, אלמלא הייתי לחוצה כל כך.

צליל של עקבים גבוהים שנוקשים על אריחים מושך את תשומת ליבי. אישה אפרו־אמריקאית קטנטונת מתקרבת, בוחנת את גרייסון ואותי במבט סקרני ונבון. זו תחושה מוזרה לראות באופן אישי בפעם הראשונה פנים שהן בין הפנים המוכרות ביותר על פני כוכב הלכת שלנו. רוב האנשים בדרך כלל רואים את איליין דילן דרך מסך הטלוויזיה.

העור הכהה שלה, בגוון מוקה, מאיר מתחת לפנסי התקרה. שערה אסוף באופן אלגנטי בפקעת צרפתית. היא נראית נינוחה לגמרי על אף שאנחנו עומדים לשדר בשידור חי מהאולפן. ואני מניחה שזה לא מפתיע, לאור העובדה שהיא בתפקיד הזה כמעט עשור. התוכנית של איליין היא מוסד אמריקאי. אילו הייתה היררכיה לתוכניות הבוקר בטלוויזיה, אין ספק שאיליין הייתה המלכה.

החיוך שלה מאיר. "גרייסון דאן, שככה יהיה לי טוב."

"שלום, יפהפייה." גרייסון מחבק אותה בזרוע אחת.

"אל תפלרטט איתי, אני מספיק מבוגרת כדי להיות אימא שלך."

הוא קורץ. "כאילו זה היה עוצר אותי."

היא צוחקת. "כמה זמן עבר מאז שבאת לבקר? שנה?"

"שנתיים לפחות," הוא אומר. "לא הייתי כאן מאז הבכורה של הסרט הראשון בסדרת סטאר־קילר."

"אז אתה חייב לי הופעה אחת. אל תרחיק ממני את הפרצוף היפה הזה לכל כך הרבה זמן בפעם הבאה, שומע?" היא פונה אליי, עדיין מחייכת. "ואת בטח קתרין. כמה נפלא לפגוש אותך."

אני מנסה לחייך בחזרה, אבל אני עדיין מרגישה קצת בחילה. "נהדר לפגוש גם אותך, איליין. תודה שהזמנת אותנו."

היא מטה את ראשה הצידה. "פעם ראשונה בריאיון טלוויזיוני?"

אני מהנהנת.

"יש!" הקול שלה צונח ללחישה קונספירטיבית. "אני אוהבת בתולות."

צחקוק מופתע פורץ מהפה שלי. אני כבר מרגישה יותר בנוח.

"אל תדאגי, נטפל בך יפה." איליין לוחצת את ידי. "אני הולכת לעשות פתיח קצר לפני שנתחיל. גרייסון ראשון ואת אחריו. ותזכרו, בלי גסויות. התוכנית הזו תשודר בכל ארצות הברית בערך בתוך שעה, כך שאין לנו זמן לחתוך הרבה דברים בעריכה."

אני בולעת את הגוש שנוצר בגרוני.

היא מחייכת באדיבות. "תירגעי. תהיי טבעית. תהיי את עצמך. אל תנתחי שום דבר יותר מדי."

"תודה."

"חוץ מזה, יש לך כאן את גרייסון, שישמור עלייך." היא צובטת את לחיו באופן משועשע.

הוא מסלק את ידה בחבטה.

איליין מסדרת את המיקרופון בתוך החולצה שלה ומציצה החוצה אל בימת הצילומים. אחד המפיקים מנופף לעברה בפראות.

"זה האות שלי! ניפגש בחוץ, ילדים!"

ובמילים אלו היא יוצאת אל בימת הצילומים ומנופפת לקהל. הם שואגים וקמים על

רגליהם, מריעים כמו מטורפים כאשר היא עושה את דרכה אל הכיסא הלבן שהפך לסימן ההיכר שלה. לצד הכיסא יש ספה תואמת, גדולה דיה עבור גרייסון ועבורי. אלמלא הקהל ושלוש המצלמות הענקיות שמתמקדות באיליין כדי ללכוד אותה מכל זווית אפשרית, המקום היה נראה כמו סלון בקטלוג של חברת רהיטים יוקרתית.

"ברוכים הבאים לתוכנית של איליין!" איליין מתיישבת בכיסא שלה, מרגישה בנוח לחלוטין כאשר שלוש מאות איש מזמזמים את שמה. היא מתעלמת מהם ומדברת ישירות אל המצלמה המרכזית. "הכנו לכם היום תוכנית נהדרת ואחר כך נחלק גם פרסים מדהימים." התרועות גוברות והופכות לשאגה. "אבל קודם כול, קבלו במחיאות כפיים את האורח הראשון שלנו. אתם מכירים אותו מהסדרה המפורסמת סטאר־קילר, וגם מהפוסטר שלו בלי חולצה שתלוי מעל המיטה של אחותכם המתבגרת." גרייסון צוחק. "נכון, חברים! אנחנו מארחים כאן היום את גרייסון דאן, שבא לדבר על הסרט החדש שלו! גרייסון... תזיז לכאן את התחת השרירי שלך!"

הצרחות מגיעות לקרשנדו[3] חזק עד כדי כך שנדמה שהאוויר רוטט כאשר גרייסון נכנס אל בימת הצילומים, והתנהגותו משתנה קלות עם כל צעד. עיניו מאמצות ניצוץ פלרטטני, השפתיים שלו נמתחות לשרבוב של ילד רע, סימן ההיכר שלו. הוא תמיד מקרין אנרגיה מינית גולמית, אבל כשהוא צועד עכשיו מול הקהל, זה כאילו מישהו הושיט יד לתוך החזה שלו וסובב את הידית מ'אש קטנה' ל'רתיחה'. הוא ממגנט. כל העיניים עליו כשהוא הולך בביטחון אל הספה, כמו אל.

הנשים אחוזות הטירוף בקהל, שפוגשות את מושא הפנטזיות שלהן, צורחות את שמו, המון אחוז טירוף, מתודלק באסטרוגן. אני רואה את הלחיים האדומות שלהן ואת עיניהן הדומעות, את חוסר החמצן ואת ההיסטריה, וזה גורם לי לתחושת אי־נוחות. יש משהו מטריד ברמה כזו של מסירות מצד אנשים שמעולם לא פגשת באמת.

לוקח להן הרבה זמן להירגע. בסופו של דבר, איליין נאלצת לקום על רגליה ולסמן שהיא מבקשת שקט.

"אז נראה לך שהן מתרגשות לראות אותך?" היא שואלת ביובש ונועצת מבט בגרייסון.

הוא שולח לה את החיוך הכי מוצלח שלו בנוסח את־יודעת־שאת־אוהבת־אותי והקהל מריע שוב.

איליין מצחקקת כמו ילדה. "בעוד כמה רגעים אציג עוד אורחת מפתיעה, אבל קודם כול, אספר לכם סיפור קטן על הפעם הראשונה שפגשתי את גרייסון..."

אני מתנועעת הלוך ושוב על רגליי שנרדמו, מפסיקה להקשיב לסיפור שהקהל מרותק אליו. הבחילה אוחזת בי בכל כוחה.

איך לעזאזל אוכל להופיע אחרי הקדמה רועמת שכזו? לרוב הנשים בקהל אין מושג מי אני, או שהן שונאות אותי כי לכאורה הפרדתי בין גרייסון והלנה, הודות להמוני הכתבות הלא מחמיאות שפורסמו בצהובונים כשצילמנו את הסרט בהוואי.

אני מדמיינת אותן בוהות בי בהבעה אטומה. או גרוע יותר, צועקות 'בוז'. כאשר אני יוצאת מאחורי הקלעים. אני מתחילה לשקוע לסחרור של פאניקה. איליין וגרייסון משוחחים בנינוחות על בימת הצילומים, ואני יודעת שזה עניין של דקות עד שההקלטה תשודר בכל בית במדינה.

כמעט לא ייאמן שאחרי כל הזמן שביליתי מול המצלמות, כל הניסיון שצברתי באודישנים ובהזמנות שבאו בעקבותיהם, אסבול מפחד במה דווקא עכשיו, ברגע זה. ובכל זאת, לא ניתן להכחיש שזה מה שאני חווה. הנשימות השטוחות, פעימות הלב המהירות, הכאב ברקות והמחשבות המעורפלות מסגירים אותי לחלוטין.

אולי זה מכיוון שעד עכשיו, מה שאמרתי לעיתונות לא היה חשוב במיוחד. לא הייתה לי שום חשיבות. לפני ארבעה חודשים, יכולתי לעמוד עירומה על הגג של אולפן האחים וורנר ולרקוד פלמנקו, ואיש לא היה ממצמץ.

אבל עכשיו... כל דבר שאני עושה לא עובר מבלי שישימו אליו לב. למעשה, יש סיכוי

טוב שאדפוק הכול באופן בלתי הפיך. לא רק את הקריירה שלי, אלא גם את הסרט. אם אהיה נוקשה, נבוכה ונטולת קסם... מי ישלם כדי לראות אותי על המסך הגדול? למי יהיה אכפת מהכימיה ביני ובין גרייסון?

אל תצאי לשם.

את תדפקי את הכול.

סינתיה צדקה.

תעזבי הכול. רוצי. תברחי.

"הי." אני שומעת קול ששולף אותי מהמקום האפל שהחלקתי לתוכו. אני מרגישה כף יד חמה על כתפי, נוכחות חזקה לצידי. "הי. אל תסתכלי עליהם. תסתכלי עליי."

עיניי הפעורות והנואשות מזנקות לעבר ים כחול ויציב וננעלות עליו.

"את בסדר," אומר וואייט, ומסובב את גופי לעבר גופו, כך שגבי אל בימת הצילומים.

"אני לא יכולה לצאת לשם, וואייט." אני בולעת את הגוש בגרוני. "אני לא יכולה לעשות את זה. מצטערת, חשבתי שאוכל, אבל נראה לי —"

"קתרין." הוא מנער אותי. אני מרגישה את הלחץ של קצות אצבעותיו על עורי ומנסה להתמקד בו בִּמקום בפחד ובפאניקה שמשתוללים בתוכי. "קחי נשימה עמוקה. זהו. תשאפי דרך האף, תנשפי דרך הפה. טוב. תעשי את זה שוב. עוד פעם."

הוא נושם יחד איתי, מפעיל לחץ על כתפיי כשאני נועצת בו מבט.

מציל אותי, גם כשהוא שונא אותי.

בסופו של דבר אני מרגישה שהנשימות הקצרות והחדות שלי מתאזנות ומתקרבות למשהו נורמלי יותר. הפאניקה עדיין שם, מסתחררת בתוכי, אבל היא מבוצרת מאחורי מחסום של רוגע, שנבנה לבנה אחר לבנה מידיו היציבות וממילותיו המרגיעות של וואייט.

אני שומעת את איליין מסיימת את הסיפור על גרייסון ומתחילה להציג אותי. "יש לי עוד הפתעה בשבילכם היום. לא, זה לא ראיין גוסלינג, יש חוק בלוס אנג'לס שאוסר עליו ועל גרייסון להיות יחד באותו חדר, כי זה גורם למהומות," היא מתבדחת, אבל הכול נשמע איכשהו מרוחק כשאני מסתכלת אל תוך עיניו של וואייט. הוא לא מתנתק.

"נזכה להצצה בלעדית ראשונה בלא על המפה, סרטו החדש של גרייסון!" היא אומרת, והקהל שואג שוב. "אבל זה לא הכול..."

אני שואפת פנימה שאיפה עמוקה.

"נמצאת איתנו באולפן גם הכוכבת־השותפה החדשה שלו, קתרין פיירסטון! זו הפעם הראשונה שהיא מתארחת בתוכנית שלנו, אז בואו נרעיש קצת לכבודה."

התשואות מתגברות והופכות לגל מתפתל של סאונד.

"את יכולה לעשות את זה, קתרין." וואייט מסובב את גופי בחזרה לעבר בימת הצילומים. הפה שלו פוגש באוזני. "את שומעת אותי? את יכולה לעשות את זה. אני יודע שאת יכולה."

"בסדר," אני לוחשת ובוהה בבמה, אבל המילה הולכת לאיבוד בתוך הצרחות של הקהל.

וואייט נותן לי טפיחה קלה על הגב ואני זזה ויוצאת מאחורי הקלעים, ממצמצת מפנסי התאורה הבהירים שמעל לראשי. השאגה של מאות קולות מכה בי כמו אגרוף בבטן.

אני יכולה לעשות את זה.

אני מחייכת ומנופפת בידי כשאני ניגשת לספה, מנסה לספוג את המראה של הקהל, אבל אני בקושי רואה אותו. הראש שלי ממוקד לחלוטין בזיכרון של שתי עיניים כחולות, עמוקות עד אין סוף, אוקיינוס שהייתי טובעת בו בשמחה... זוג ידיים חמות שמלטפות את העור החשוף של זרועי וכתפיי... והצליל הצרוד והיציב של הקול שמושך אותי בחזרה מהקצה.

מהצללים.

אל האור.

2 מהמיתולוגיה היוונית — ההידרה הייתה יצור מים דמוי זוחל מרובה ראשים דמויי נחשים.

3 מעולם המוזיקה — עלייה בעוצמת הצלילים.

פרק 5

"בייבי, אתה מדליק אותי."

— מנורה.

הקהל משתגע מהצילומים מתוך לא על המפה.

זו הפעם הראשונה אי פעם שהעולם זוכה להצצה לסיפור האהבה של ויולט ובק. קצת יותר משלושים שניות של קליפ ערוך באופן גולמי. ובכל זאת, אפשר ממש להרגיש את ההתרגשות שלהם. היא מוחשית לגמרי. הם מתנשפים בכל המקומות הנכונים, נועצים מרפקים זה בזה, צורחים כאשר גרייסון עולה מן הגלים, ללא חולצה ונוטף מים, ונאנחים כאשר אנחנו מתנשקים על החוף בשקיעה.

זה סוריאליסטי לראות את עצמי על המסך, גדולה מהחיים. חוויה חוץ גופית שגורמת ללב שלי לדהור בתוך חזי, והופכת את כפות ידיי לרטובות ודביקות מזיעה. אני אסירת תודה על התשואות הממושכות של הקהל כאשר הקליפ מסתיים. אני מגלה שאני זקוקה לזמן כדי להתאושש. הניסיון שלי כילדה כוכבת בסדרה דבורים חרוצות לא הכין אותי כראוי לרגע הזה.

עד כה, הריאיון הלך טוב יותר מכפי שהעזתי לקוות. איליין יודעת היטב איך לגרום לאורחים שלה להרגיש בנוח, וגרייסון מתורגל ומנוסה בראיונות טלוויזיוניים. השיחה זורמת בקלות. אנחנו מחליפים בדיחות וסיפורים, שומרים על אווירה קלילה וכיפית, נמנעים ממוקשים כמו מערכות יחסים. תנאי שהסכמנו לו לפני הריאיון. תשומת הלב מופנית אליי רק לעיתים רחוקות, ואני אסירת תודה על כך, וכשהיא סוטה איכשהו לעברי, איליין מצליחה לגרום לי להישמע מקסימה ורגועה, ולא כמו אישה כבדת לשון.

"וואו!" היא מנופפת בידיה על פניה במחווה של התרגשות. "אני לא יודעת מה איתכם," היא פונה לקהל, "אבל נראה לי שאני צריכה רגע להתעשת! כמה סקסי היה הסרטון הזה!"

שריקות ותרועות מהדהדות מהקהל.

איליין מסתובבת ומסתכלת על גרייסון ועליי. "נראה לי שאני מדברת בשם כולם כאן כשאני שואלת... איפה לכל הרוחות קונים כרטיסים?"

שנינו מחייכים.

שאר הריאיון עובר בקלות. אנחנו מדברים על הסרט ועל פרק הזמן שבו צילמנו בהוואי ומרגשים את הקהל לקראת הקרנת הבכורה, שתתקיים בעוד כמה שבועות. לקראת הסוף אני כמעט מסוחררת מרוב הקלה, לא יכולתי לבקש הופעה ראשונה יותר טובה מזו. מעין שמחה קלילה מבעבעת בתוכי כשחיוך שובב עולה על פניה של איליין.

היא מתפוגגת בשנייה.

"זמננו כמעט תם, אבל אחטא ברשלנות אם אתן לכם ללכת מבלי לשאול את השאלה האחרונה, שפשוט הורגת אותי."

אני מרימה גבות.

איליין רוכנת לפנים, כאילו אנחנו חברות שמרכלות על כוס מרגריטה. "איך לכל הרוחות בילית עם הבחור הזה שבועיים על אי טרופי ולא התאהבת בו?"

"הממממ... אני... אני..." אני מגמגמת ומרגישה שלחיי מתלהטות. הפה שלי מתייבש. הלשון שלי מתנפחת ומגיעה לגודל כפול מגודלה הרגיל כשהשניות חולפות ואני מנסה נואשות לחשוב על משהו. כל דבר שהוא להגיד, מלבד האמת.

כן התאהבתי בו.

גל של ציפייה עולה מן הקהל. גם הם רוצים תשובה לשאלה הזו.

גרייסון מתקרב אליי על הספה, לאט לאט. הוא חש את הפאניקה שלי.

"אוי, בחייך. תני לנו קצת לכלוך. לא ככה, קאט?" מעודדת אותי איליין. "רק כמה פרטים עסיסיים."

"טוב, אנחנו... אנחנו..."

יש הבהוב בעיניה של איליין. היא כריש שמריח דם במים. מריחה סיפור טוב.

"אני חייבת לדעת..." היא אומרת ומניפה אגודל לעבר המסך שמאחורינו. "משהו מהכימיה הזו היה אמיתי? או שכל זה היה בשביל המצלמות?"

את לא אמורה לשאול אותי את השאלה הזו! אני רוצה לצרוח. זה לא עניינו של אף אחד!

אני מרגישה את הכעס גואה בתוכי. החיוך המאיר והצחוק הקליל של איליין היו מלכודת שתוכננה היטב. תרגיל להצגה בפני האורחים שנועד לשחרר אותי כדי שאשפוך בקלות את סודותיי... ואעלה את הרייטינג של התוכנית שלה.

אני פותחת את פי כדי לומר משהו שבטח אתחרט עליו, אבל גרייסון מקדים אותי. לפני שאני מספיקה להוציא מילה, כף ידו נחה על כף ידי ומשתיקה אותי.

"למעשה, איליין, האמת היא... שניסינו לשמור את זה בסוד. קאט לא רצתה לספר על זה לאף אחד, כי זה טרי ואנחנו עדיין מנסים לברר דברים." קולו הרועם נישא על פני בימת הצילומים. כל אדם ואדם בקהל מאזין בקשב רב. הם רוכנים לפנים בכיסאותיהם כדי לקלוט את המילים שלו.

"מה לברר, גרייסון?" איליין נשמעת קצרת נשימה מרוב התרגשות.

הוא לוחץ בכף ידו על כף ידי. "את היחסים בינינו. את הזוגיות שלנו."

הפה שלי נפער. אני יורה בו מבט של תדהמה ומגלה שהוא בוהה בי בהבעה שלא ניתן לפענח.

"גרייסון!" מתנשפת איליין. "תסלח לי, אתה אומר מה שאני חושבת שאתה אומר? אתם... אתה וקאט... יחד?"

הוא לא מהסס. "כן. זה בדיוק מה שאני אומר."

התנשפות קולקטיבית נשמעת מצד הקהל.

אני מנסה לדבר, לאלץ את המילים שיסתרו את שקריו לצאת מפי, אבל שום דבר לא נפלט מהן מלבד ציוץ של מצוקה.

גרייסון ממשיך להתקרב לאט לאט עד שהכתפיים שלנו מתנגשות. "אני מצטער, בייבי. פשוט לא יכולתי יותר לשמור על זה בסוד. אל תכעסי עליי." אצבעותיו החמות נשזרות באצבעותיי הרופסות והוא מושך את כף ידי אל פיו ומצמיד לעורי נשיקה רכה. הוא מחליק את ידו השנייה סביב כתפיי ומקרב אותי אליו. "אני רוצה שהעולם ידע איך אני מרגיש כלפייך."

אני לא מצליחה לנשום.

"אלוהים אדירים!" בעיניה של איליין נקוות דמעות מזויפות. "זה הדבר הכי מתוק שראיתי בחיים!"

כמה נשים בקהל בוכות בקול רם. מתחשק לי להצטרף אליהן, אם כי הדמעות שלי לא יהיו דמעות שמחה.

"מה את אומרת, קאט? את סולחת לו?" שואלת אותי איליין. "איך אפשר שלא, נכון?"

המצלמות נדחפות אל הפנים שלי. אני מסתכלת על הקהל ורואה שכולם מתלהבים בקשר למערכת היחסים החדשה שלי. ואני יודעת מעל לכל ספק שאין לי ברירה. נדחקתי לפינה באופן חלק ואלגנטי.

אני מציצה מעבר לכתפי, כמעט באופן לא רצוני. זה טיפשי. אני לא יכולה לראות מכאן מה קורה מאחורי הקלעים. וגם אם אקלוט את וואייט, אני לא בטוחה שזה ישנה משהו.

זה לא ישנה כלום.

כף ידו של גרייסון לוחצת על כף ידי כמעט עד כאב, ואני מבינה שלא הגבתי.

"אוו," אני מייללת. הוא לוחץ שוב, מזהיר אותי. "כלומר, אה. כן, ברור שאני סולחת לו," אני משקרת ומקווה שהזעם האדיר שלי אינו מורגש כשאני מחייכת כמו אידיוטית חולת אהבה.

"תודה, מותק." קולו של גרייסון מתוק ורך כמשי. כמו דבש, מחליק בתוך הגרון. הייתי יכולה להיחנק ממנו למוות. "אני עדיין מנסה להבין את זה... את הקטע של החבר." גרייסון מדבר לאט, מלא בצניעות מזויפת. "אני בטוח שאתם יודעים, אף פעם לא בדיוק עשיתי את זה."

"אוי, אנחנו יודעים!" איליין נראית מאושרת יותר מילד בחנות ממתקים. "אני פשוט לא יכולה להאמין לזה. זה נראה בלתי אפשרי שגרייסון דאן, הרווק הנצחי, שובר הלבבות, נמצא במערכת יחסים מחייבת."

"איליין, לפני חודשיים, לפני שצילמנו את הסרט הזה, לפני שהתאהבתי בבחורה המדהימה הזו, הייתי מסכים איתך," הוא אומר בשלווה. "עכשיו אני יודע שאין שום דבר בלתי אפשרי כשמדובר באהבה. קאט שלי לימדה אותי את זה."

אני מעמידה פנים שאני מתכרבלת בתוכו, ונועצת מרפק חד בתוך בטנו. אני שומעת אותו גונח בשקט מכאב. אבל הוא מתנקם במהירות. הוא תופס את הסנטר שלי, מסובב את פניי ומדביק על שפתיי נשיקה רכה שגורמת לכל הנשים בבניין להיאנח.

כשגרייסון מתנתק, הוא עושה הצגה עדינה של תחיבת קווצת שיער משוחררת מאחורי האוזן שלי. אני מצליחה לעמוד בפני הדחף לתלוש בנשיכה את האצבעות שלו כשהוא מתקרב למרחק של כשני סנטימטרים מהפה שלי. החיוך שלי אומר 'אני אוהבת אותך, יקירי'. העיניים שלי צורחות 'אני הולכת לרצוח אותך במו ידיי'.

"אלוהים! אתם ממש מקסימים!" איליין מוחה דמעה בלתי נראית עם ממחטת נייר. "נכון שהם מקסימים?"

הקהל מריע.

"אני המומה!" אומרת איליין. היא מציצה בשעון שלה. "אוי, תראו מה זה! הזמן שלנו להיום נגמר רשמית! אבל תזכרו, חבר'ה. איפה שמעתם את זה בפעם הראשונה! הגבר הכי סקסי בעולם יצא רשמית מהשוק!"

"כן, בהחלט. ובכנות, אני לא מתאר לעצמי שהייתי יכול להיות מאושר יותר." גרייסון שוזר שוב את אצבעותיו באצבעותיי. "סליחה, התכוונתי שאנחנו לא היינו יכולים להיות מאושרים יותר."

"היא עדיין לא אמרה כלום?" הארפר נשמעת מודאגת.

"לא," מאשר גרייסון בעליצות.

"אף מילה?"

"אפילו לא מילה אחת."

"שום דבר?"

"שקטה כמו קבר." ראשו של גרייסון מוטה כשהוא בוחן אותי. "אם כי הצעידה ללא הפסקה אומרת המון. כלומר באופן לא מילולי."

אני מפסיקה את הצעידה. אני פותחת את פי כדי לדבר, אבל שום דבר לא יוצא, אז אני מתחילה לצעוד שוב.

"באמת חשבתי שהפעם היא תגיד משהו," ממלמל מאסטרס.

אני עושה עוד כמה צעדים הלוך ושוב לאורך חדר הישיבות הקטן בסוויטת המנהלים

של איי־אקס־סי, שהשארתי סימנים על השטיח שלו במשך עשרים דקות שלמות. הנשימות שלי קצרות וחדות מרוב זעם. בכל פעם שאני קולטת במבטי את גרייסון, ששרוע על ספה סמוכה ונראה מרוצה מעצמו יותר מאשר ספורטאי אולימפי שזכה כרגע במדליית זהב.

הידיים שלי ממש מגרדות מרוב רצון לכרוך אותן סביב צווארו. ולא בדרך סקסית.

אחרי הריאיון, מייד לאחר שהמצלמות הפסיקו לפעול, יצאתי מבין זרועותיו של גרייסון, אמרתי "תודה" לגמרי לא כנה לאיליין ונמלטתי מבימת הצילומים. הגעתי אל מאחורי הקלעים במהירות הבזק, כשעיניי משוטטות בכל פינה אפלה כדי לקלוט הבהוב של שיער בגוון ברונזה וכתפיים רחבות. אבל לא היה שם כלום. אף אחד.

וואייט לא היה שם.

הפחדתי עד מוות עוזרת הפקה כנועה כשתפסתי אותה באחיזת מלקחיים וניערתי אותה עד שהיא צווחה שהוא עזב כמה דקות לפני תום הריאיון.

"מתי בדיוק?" לחצתי, כי הזדקקתי לפרטים.

"אני — אני לא זוכרת. מצטערת, מיס פיירסטון." היא משכה בכתפיה בחוסר ישע. "הסתכלתי בתוכנית..." לחייה מסמיקות. "דעתי הוסחה כשגרייסון נישק אותך, רק לדקה, וכשהסתובבתי ראיתי שמר הייסטינגס נעלם. הוא בטח הלך באותו רגע, פחות או יותר."

ברור שהוא הלך באותו רגע.

אני משחררת את האחיזה שלי, ומרגישה אשמה במידה מסוימת על שהוצאתי עליה את הכעס שאני מרגישה כלפי גרייסון. כהענשה עצמית, הזעפתי פנים רק קצת כאשר היא ביקשה סלפי.

"איך זה להיות החברה של גרייסון דאן?" היא שאלה ולחצה על כפתור הצמצם במצלמת הטלפון שלה.

"אדיר," אני פולטת מבעד לשיניים הדוקות ופונה לעבר היציאה.

"קאט!" קרא גרייסון. "קאט, לאן את הולכת?"

הקול שלו נשמע כמו ירייה באליפות אתלטיקה. במהירות גבוהה יותר מאצן שמזנק מהעמדה, טסתי מחוץ לדלת וחציתי את מגרש החניה, מתפתלת בין המכוניות החונות וקרוניות גולף שמזפזפות בין בימות הצילומים, עוקפת את ההמון ההומה של התיירים ואת הקהל שזורם מתוך דלתות המחסן. אני מתכופפת כדי שלא יאתרו אותי ולמעשה עושה את דרכי בזחילה אל משרדי ההנהלה... רק כדי לגלות, כשאני מגיעה לשם עם ברכיים שרוטות, עיניים פעורות ושיער פרוע, שוואייט כבר סיים את יום העבודה, לדברי ג'יין, המזכירה האישית נטולת ההתלהבות שלו, שהעבירה לי בקבוק מים והובילה אותי אל חדר הישיבות כדי שאתקרר רחוק מהעין.

גרייסון, הארפר ומאסטרס איתרו אותי כעבור כמה רגעים. בשלב הזה, הצעידה כבר החלה. עכשיו, כעבור חצי שעה, נראה שאני לא מסוגלת לעצור אותה.

"שאתן לה סטירה?" שואלת הארפר, ולטעמי, היא נשמעת נלהבת מדי מהרעיון. "בסרטים תמיד סוטרים לאנשים כדי להוציא אותם ממצב של קהות חושים."

"היא לא במצב של קהות חושים." נאנח מאסטרס. "היא פשוט מעכלת. תני לה זמן."

"אני לא מבין מה היא צריכה לעכל." גרייסון מתמתח כמו חתול בשמש. "זה לא שמדובר בעונש מוות. היא יוצאת איתי, לא גוססת ממחלה."

הארפר צוחקת.

כפות רגליי קופאות. הראש שלי מסתחרר ואני מתמקדת בפניו בעוצמת לייזר, עם המבט הקטלני ביותר שאני מצליחה לגייס.

"אל תסתכלי עליי ככה, חתלתולה." הוא קורץ. "זה יהיה כיף. אני מבטיח."

אני שואפת פנימה שאיפה.

זהו זה.

זהו. זה.

"יצאת מדעתך לגמרי?" אני צורחת ומשליכה את זרועותיי באוויר. "מכל הדברים

הטיפשיים, הנוראיים, האידיוטיים, המרתיחים והאנוכיים שעשית אי פעם, גרייסון דאן, המעשה הזה זוכה במקום הראשון, לעזאזל!"

"אז... אני מבין שאת קצת כועסת." הוא מחייך שוב.

"כועסת?" אני שואגת.

"נסערת במקצת?"

"לא, אני לא נסערת. 'נסערת' זו מילה מתורבתת מכדי לתאר את מה שאני מרגישה. אני... אני... אני זועמת. אני רותחת."

"אה." יש לו את החוצפה לצחוק. "ואני חשבתי שהמבט הרצחני בעיניים שלך היה רק הצגה."

אני צועקת באופן לא הגיוני ולא מובן. אני שומעת מרחוק את הדלת נסגרת, מאסטרס והארפר ברחו כדי לתת לנו פרטיות. אבל אני לא מקדישה לכך תשומת לב. אני עסוקה מדי בנעיצת מבט רצחני בכוכב־השותף שלי.

"בכנות, אני לא מבין מה העניין הגדול." פניו של גרייסון נטולות הבעה במכוון כשהוא קם על רגליו. גם אילו היה אכפת לי עכשיו מהרגשות שלו — ולא אכפת לי — לא הייתי מסוגלת לקרוא את ההבעה שלו. "את התחבטת. השאלה של איליין הוציאה אותך משיווי משקל. כמו שאני רואה את זה, עשיתי לך טובה."

"לא עשית לי טובה!" אני נוהמת. "המצאת מערכת יחסים!"

"עשיתי מה שהיה צריך לעשות בשביל הסרט. בשביל הקריירות של שנינו. והייתי עושה את זה שוב בלי למצמץ. אני לא מתחרט על ההחלטה שלי."

"אבל אתה לא היחיד שהיה צריך לקבל את ההחלטה הזו! זה משפיע גם עליי!" אני תופסת את שערותיי, מתפתה לתלוש אותן לגמרי. "אני יודעת שאתה אלרגי למחויבות ושאף פעם לא היית במערכת יחסים, אז אולי אתה לא מבין את זה, אבל אתה לא יכול פשוט להגיד שאנחנו זוג ולצפות מהציבור לקנות את זה. עכשיו אנחנו באמת צריכים להתנהג כמו זוג. ללכת יחד לכל מיני מקומות. לבטא רגשות חיבה בפומבי עבור הפפראצי. להעלות תמונות ברשתות החברתיות." אני צורחת שוב רק בשל המחשבה.

"זה לא איזשהו שקר לבן קטן שאתה מספר לעצמך כדי שיחבבו אותך. אני מוציא לטיול כלבים במקלטים בימי ראשון וקורא סיפורים ליתומים בזמני הפנוי. לא! זאת אמירה שתהפוך כל חלק וחלק מהחיים של שנינו. אתה לא מבין את זה?"

הוא מושך בכתפיו, ולא נראה מודאג כלל. "אז נתנהג למצלמות כמו זוג מחויב. אני עדיין לא מבין למה את משתגעת."

העיניים שלי נפערות. "אתה... אני... גרייסון," אני מתחננת. "תחשוב על זה לשנייה. לא יצא לך להזדיין. לא תוכל לצאת למועדונים ולהתחיל עם בחורות זנותיות. לא תוכל למעוד בדרך הביתה, לאחוזה שלך במאליבו, עם דוגמניות של 'ויקטוריה סיקרט' על כל זרוע בארבע לפנות בוקר."

"אני יודע את זה." הוא אומר ומזעיף פנים. "אני לא אידיוט."

"לא הייתי מאמינה."

"תפסיקי עם המחמאות, את גורמת לי להסמיק."

אני מתעלמת ממנו. "אז לא מטריד אותך שבעצם דנת את עצמך כרגע לחיים בלי סקס?"

"זה לא נתון ברור במערכת יחסים שמבוססת על מחויבות?" הוא מחייך. "ברגע שאתה מתמסד, הסקס הלוהט בדרך כלל עף מהחלון."

אני יורה בו מבט קטלני במקום לענות.

"אז... מכיוון שהסכמנו שזה הכרחי להיראות יחד בציבור... מה דעתך שאאסוף אותך מחר, לראיונות ברדיו? אהיה אצלך בצהריים. אני רק צריך את הכתובת החדשה שלך."

"לא."

"בסדר, אשיג אותה מסלואן."

"אתה חושב שזו בדיחה," אני אומרת, המומה מעד כמה הוא מרוכז בעצמו. "אבל

בשבילי זו לא בדיחה. אלה החיים שלי. ואתה כבר הגעת למכסה שלך בקטע של לדפוק לי אותם, בסדר?"

הוא משתתק. אני רואה שפניו מקדירות כמו סערה.

"זו לא בדיחה בשבילי." הוא מתקרב אליי צעד אחד, וההתנהלות המשועשעת שלו נושרת כמו מסכה. האיש שאני קולטת פתאום מתחת לפני השטח הוא יצור מוזר, לא מוכר, מלא בזעם שבוער על אש קטנה. משהו שמורגש זמן רב ומוסתר היטב. משהו שלא ראיתי אצלו מעולם.

זה לא הגבר־ילד שלא מסוגל להרגיש רגשות אמיתיים.

הקול שלו נסדק. "זה היה המהלך הנכון, ואת יודעת את זה. אני לא מצטער, קאט. אפילו לא טיפה."

"אתה אף פעם לא מצטער. נכון, גרייסון?" אני תוקפת, כועסת מכדי לרסן את המילים שלי, שרוח מרושעת מפיחה בהן חיים.

"אה, אז אנחנו חוזרים למה שהיה אז? בחזרה להוואי?"

"לא," אני ממלמלת. "זה לא קשור להוואי."

"שטויות." הוא מתקרב אליי עוד צעד ועיניו רושפות. "את מצפה ממני להאמין שהתגברת על זה? שאת כבר לא כועסת עליי מפני שעזבתי? שהכעס הזה כאן, הריב הזה, לא קשור לפחות בחלקו לאופן שבו הסתיים הקשר בינינו?"

"הקשר לא הסתיים. הוא אפילו לא התחיל."

"התחמקות יפה." הוא מגלגל עיניים. "תמשיכי להעמיד פנים שאנחנו יכולים להיות כוכבים־שותפים ביחסים לבביים, ששום דבר מכל זה לא משפיע עלייך, אבל שנינו יודעים שאלה שטויות. את עדיין כועסת עליי וזה לא בגלל איזושהי תשובה מטומטמת בריאיון. זה קשור למה שעשיתי לך כשהלכתי. כשנתתי לך ללכת, בלי להיאבק על זה שהדברים יצליחו. אולי את לא רוצה להתמודד עם זה כי זה מכאיב... אבל זו האמת."

אני שוקלת לשנייה את דבריו.

"ניסיון יפה, אבל לא. זה בעצם כן קשור לתרגיל שלך במהלך הריאיון. כי שוב, גרייסון דאן מקבל החלטה חד־צדדית שמשפיעה על מישהו אחר, מבלי לעצור בכלל כדי לשקול מה דעתו של האחר בעניין הזה. ההתנהגות הזו לא מוציאה אותך חמוד או מקסים. היא מוציאה אותך אידיוט."

הוא מזעיף פנים. "תגידי לי שוב איך את לא כועסת?"

"אוי, אני כועסת. אני כועסת על ההתנהגות שלך היום ועל העובדה שאצטרך להתמודד עם התוצאות של ההתנהגות הזו במשך ששת השבועות הבאים. אני כועסת על זה שקיבלת החלטה שמשפיעה על שנינו, כשאמרתי אתמול לסלואן בפירוש שאני לא רוצה לקחת בזה שום חלק. אני כועסת בגלל המון סיבות, אבל תקשיב לי טוב עכשיו." אני מטלטלת את ראשי בזעם. "אני לא כועסת יותר על הוואי, אז אתה יכול להוציא את זה מהראש שלך. אני לא עורגת אליך. אני לא שבורת לב. אני לא בוכה אל תוך הכר, שותה עד שכחה או מחכה לצלצול ממך. אני בסדר. חזרתי לעצמי. התגברתי על הוואי. התגברתי עליך."

משום מה, מה שהוא הבין היה שאני מציבה בפניו אתגר.

הוא סוגר את המרחק בינינו עם שני צעדים ברגליו הארוכות. לפני שאני מספיקה לזוז, הוא מושך אותי בחוזקה אל בין זרועותיו ומתנגש עם פיו בפה שלי. הוא מנשק אותי בזעם ובתסכול, שופך את כל הלהט מהוויכוח שלנו אל תוך כל שפשוף של שיניו, כל ליטוף של לשונו. הוא טורף את פי כאילו הוא בוער בעודו בחיים ורוצה שאעלה באש יחד איתו.

מנשק אותי עד כניעה, כפי שעשה אלף פעמים קודם לכן.

גונב את הלהט שלי באמצעות פיתוי.

מרגיע אותי עם תשוקה עד שאהפוך לשותפה לפשע.

הוא מניפולטור בעל כושר שכנוע, שמשתמש נגדי בכלי הנשק הטובים ביותר שבארסנל שלו.

אלא שהפעם אני חכמה יותר.

אני לא מנשקת אותו בחזרה. אני נאבקת בזרועותיו, חובטת כמו יצור פרא שנלכד ברשת, עד שהשפה שלי מדממת והוא מקלל בגלל בעיטה חדה לשוק. הוא משחרר את האחיזה שלו תוך כדי קללה. זרועותיי משתחררות ואז אני מסתובבת בחזרה וסוטרת לו.

מגעה של כף ידי על עורו מקפיא את שנינו.

הוא לא זז כדי לחסום את המכה שלי. הוא אפילו לא מגיב. הוא עומד לו שם, בוהה בשפה הנפוחה שלי, ופניו היפות מושחתות בשל טביעת כף יד אדומה על עצם הלחי שלו.

הוא המום מכך שהכיתי אותו. בכנות, גם אני.

אני מתנשפת בכבדות. הרגשות מסתחררים בתוכי ולוחצים על הצלעות שלי, גודשים את חלל החזה שלי במלואו. זה רק עניין של זמן עד שאתפוצץ, מפני שאינני יכולה להכיל אותם.

אתה לא יכול להשפיע עליי ולהשתלט עליי עם כמה נשיקות לוהטות.

אני לא אבלע את הדעות שלי עם כמה התחככויות של השפתיים שלך על שפתיי.

כבר למדתי את הלקח הזה. למדתי אותו בדרך הקשה, כשטיפסתי בשיניים ובציפורניים מתחתית הבקבוק ושנאתי את עצמי על החולשה שלי, כל סנטימטר לאורך הדרך.

הקול שלי חלול באופן מוזר כשאני מדברת.

"אתה מתנהג לאנשים כאילו הם דמויות על לוח השחמט שלך, תמיד מחשב איך להפעיל את הכלים לפי רצונך, תמיד מחפש לשבש את מאזן הכוחות כדי לשלוט במשחק. אבל נראה שאף פעם לא הבנת שכשאתה מנצח בשחמט אתה נשאר לבד. מלך עצוב ומעוות שאין לו שום דבר להציג כסמל לניצחון שלו, מלבד כתר שכבר אין אף אחד שיתפעל ממנו." אני מנקה את השפה המדממת שלי בגב כף ידי, בוהה בכתם האדום הבהיר על עורי למשך רגע ארוך, ואז מביטה בעיניו. "נמאס לי כל כך לריב איתך. נמאס לי כל כך לכעוס כל הזמן. אז... אני סיימתי. סיימתי להרגיש שאכפת לי. בכל מה שקשור אליי, מהרגע שבו המצלמות יכבו, אין לנו יותר מה לומר זה לזה. למען הסרט, אשמור על העמדת פנים למשך הסבב הזה של הראיונות לתקשורת. אבל אחרי שהוא יסתיים, אני לא רוצה לראות אותך יותר לעולם. ואני מתכוונת לזה."

"קאט —"

"אתה לא מבין? אני לא רוצה לשחק יותר במשחק שלך, גרייסון. אני לא יכולה." הקול שלי ריק. "ניצחת. שחמט. תראה את זה כהפסד שלי."

עיניו נעשות עמומות. אני רואה כיצד הגרגרת שלו עולה ויורדת, ותוהה אם הוא יגיד משהו שיסתור את המילים שלי. הוא לא אומר... כי לדעתי, עמוק בפנים הוא יודע שהוא לא יכול לומר דבר. הוא הציע את המיטה שלנו. ועכשיו שנינו צריכים לישון בה, לפחות עד הקרנת הבכורה.

שישה שבועות.

אני אשרוד את זה.

אני אשרוד אותו.

אני מסתכלת על גרייסון, ממש מסתכלת עליו. מרשה לעיניים שלי להשתהות על פניו המושלמות, מרגישה איך ליבי מאט את התיפוף המהיר בתוך החזה שלי. אני מחפשת את הכעס, את הזעם שהרגשתי רק לפני כמה רגעים, אבל הוא נעלם.

רוח הקרב בתוכי נעלמה. חציתי את ים הצער והגעתי לחופים הרחבים של הקבלה.

ההכחשה הייתה בילוי על חוף חולי.

הכעס היה נשיקה בתוך גלים מלוחים עד גובה הקרסוליים.

ההתמקחות הייתה צלצול בפעמון הדלת בשתיים בלילה.

הדיכאון היה תחתית הבקבוק.

הקבלה הייתה סטירה בפרצוף.

חמשת השלבים המוכרים של האבל. עברתי את כולם במעגלים מחזוריים במשך

השבועות האחרונים. הגבהים והתהומות הבלתי נסבלים של האהבה כלפי גרייסון דאן מילאו אותי ביותר רגש מכפי שיכולתי להתמודד איתו, ואז סחטו אותי כמו מגבת נייר רטובה. מהסוג הזול, מהמותג הפרטי של החנויות שמתפרק אחרי שימוש אחד.

ובסוף, אני מוצאת את עצמי כאן. קרועה לגזרים, אבל עדיין על רגליי. מוכנה לוותר עליו לתמיד. כי הזעם התכלה לבסוף, עם סטירה אחת על הלחי.

אני בחורה שעשויה אפר וגחלים.

ועכשיו... אני אקום.

עוף החול, שנולד מחדש ונהפך למשהו טוב יותר. אולי קצת יותר עצוב אבל בהחלט חזק יותר.

אני מסתכלת על הבחור היפה שגרם לי לראות כוכבים, הגבר שהציע לי משהו שהוא לא היה מוכן לתת, ומבינה ששיברון הלב הזה הוא סלע שמוטל על החזה שלי, מצמיד אותי לאדמה. מקרקע אותי, ומה שאני באמת רוצה לעשות זה לעוף.

לעוף כמו הציפורים שראיתי פעם עפות בצורה לוליינית אל תוך השקיעה כשהוא החזיק בי בזרועותיו מתחת למפל.

לעוף כמו עוף החול מתוך האפר, אל אופק רחוק שבו מחכים לי דברים הרבה, הרבה יותר טובים.

הוא פותח את פיו כדי לומר משהו. אולי כדי להמשיך לריב, אולי כדי להתנצל.

אני לא יודעת.

לא אכפת לי.

אני לא מהססת.

אני פורשת כנפיים של נחישות וטסה הרחק, משאירה מאחור, על הקרקע, את הבחור העוטה אבק כוכבים.

לא אחכה לו שיגדל כנפיים משלו. אפילו לא רגע.

אני יוצאת החוצה ליום דצמבר צלול, מעונן וקר מהרגיל במושגים של אל־איי. אני לא שמה לב כשאני מחטטת בתיק בחיפוש אחר הטלפון שלי. למען האמת, המחשבות שלי נמצאות עם גרייסון, בחדר הישיבות, וזו כנראה הסיבה שאני לא רואה את הדמות שנכנסת אל תוך המסלול שלי, עד שזה מאוחר מדי.

"היי."

"אלוהים שבשמיים!" היד שלי מתרוממת מהר ומכסה את ליבי. "טריי, הפחדת אותי כמעט עד מוות."

"מצטער." עוזר ההפקה לא נראה בכלל כאילו הוא מצטער כשהוא מחליף את משקלו מרגל לרגל. "סלואן ביקש ממני לאתר אותך אחרי הריאיון אצל איליין, אבל ברחת מהר כל כך שלא היה לי סיכוי."

"יש שינוי בלוח הזמנים של הסבב?"

הוא מניד בראשו ושולף מעטפה כסופה ומוזהבת מלוח הכתיבה שלו שתמיד צמוד אליו. "אני חושש שסלואן הכניס לעצמו לראש את הרעיון לארח אצלו את מסיבת ראש השנה האזרחית. נוכחותך נדרשת."

אני לוקחת ממנו את המעטפה ומעבירה את אצבעותיי על שמי, שמודפס על החזית בהעתק של כתב יד בקליגרפיה מהודרת.

"ברור שאמרתי לו מיליון פעם שזה נורא מאוחר לשלוח עכשיו הזמנות, עם הודעה של פחות משבוע מראש, אבל הוא מקשיב? לא." טריי מנופף בידיו, כאילו הבוס שלו הוא מקרה אבוד. "וזה אומר שלא רק שאצטרך לוותר על התוכניות שלי, אלא שהעובדה

המצערת היא שכל מי שיש לו חברים כבר מוזמן לאיזשהו מקום. במקרה הטוב, נסיים עם חבורה של לוזרים שאין להם שום דבר אחר לעשות. תפתחו את השמפניה! אני בקושי יכול לחכות."

אף פעם לא שמעתי את טריי מצרף יחדיו כל כך הרבה מילים. אני המומה עד כדי כך שאני לא יכולה לחשוב מה לעשות חוץ מאשר למצמץ לעברו, מבולבלת, ולהגיד, "בעצם... אין לי שום תוכניות."

"אה! בסדר. זה לא אומר שאת לוזרית." האף שלו מתקמט, כאילו הוא לא בדיוק מאמין להצהרות מלאות הביטחון שלו. "בכל מקרה, אני טס. אני צריך לצרוח על ספקי קייטרינג, לתאם עיצוב ולגעור באורחים כדי שיגיעו. צ'או!"

הוא מסתובב עם נעלי הפראדה החגיגיות והמבריקות שלו ונעלם.

אני מתנערת ומתבוננת בו כשהוא נעלם בהמשך המדרכה. אני מתכוונת לחפש שוב את הטלפון שלי כשרכב השטח של מאסטרס עוצר ליד שפת המדרכה. החלון הכהה מתגלגל למטה וחושף את פניה המודאגות של הארפר.

"הרגת אותו?"

"מפתה ככל שזה יהיה, לא ממש בא לי לרַצות מאסר של שלושים שנה רק למען התענוג לסלק לתמיד את גרייסון דאן מחיי." אני נכנסת אל המושב האחורי ונאנחת בכבדות כשאני נשענת על ריפוד העור. "אלוהים, אני צריכה מישהו שיוציא אותי."

"לדייט עם ארוחת ערב?" שואלת הארפר.

"או עם רובה צלפים. אחד מהשניים."

מאסטרס צוחק.

אני המומה. לא חשבתי שהוא יודע לעשות את זה. כשהוא מבין ששתינו מסתכלות עליו בפה פעור, הצחוק שלו הופך לשיעול ושפתיו מתהדקות לפס צר.

"אל תיראו המומות כל כך. אני יודע לצחוק."

הארפר צוחקת. "בייבי. אנחנו יחד חודש. אף פעם לא שמעתי אפילו צחקוק מהכיוון שלך."

"רק מפני שאני לא מקרקר כמו צבוע על כל דבר קטן, כמו שאתן בדרך כלל..."

"צבוע?" אני מקמטת את אפי.

"בהחלט לא צבוע," מסכימה הארפר.

"מה לא בסדר בצבוע?" שואל מאסטרס.

"חוץ מהעובדה שהוא בעל החיים הכי מכוער עלי אדמות?" אני מחייכת. "שום דבר."

"אנחנו הרבה יותר חמודות מצבועים," ממלמלת הארפר. "אולי אנחנו סוריקטות. אה! אולי לוטרות. הלוטרות מקסימות. ידעתם שהן מחזיקות ידיים כדי שלא ייסחפו במים ויתרחקו זו מזו כשהן מנמנמות?"

מאסטרס מתמזג עם הרכב שמאלה ולוקח את הפנייה לעבר השכונה שלי. "לא אכפת לי איך אתן רואות את עצמכן, כל עוד אתן מכירות בכך שאתן גם משוגעות."

"גס רוח," אומרת הארפר.

כעבור רבע שעה אנחנו מגיעים לבית שלי. אני כמעט יוצאת מהמכונית כשהארפר מבחינה במעטפה הכסופה בכף ידי וחוטפת אותה ממני.

"מה זה?"

"תראי בעצמך, כבר לקחת את זה."

היא שולפת החוצה את הקרטון העבה וקוראת בקול רם. "נשף מסכות... סלואן עורך מסיבה לכבוד השנה החדשה בצורת נשף מסכות? אני מוזמנת?"

"כתוב שם שאני יכולה להביא אורח?"

"כן."

"אז ראי את עצמך כמוזמנת."

"מעולה." עיניה נוצצות. "יש לי מדליית זהב בהפקת תחפושות חמודות לערב השנה

החדשה."
"לא ידעתי שמחלקים מדליות כאלה," אומר מאסטרס ביובש.
היא מנפנפת את דבריו. "אתה פשוט מקנא כי לא הוזמנת."
הוא מסתכל עליי. "אני מניח שתצטרכי נהג."
אני מהנהנת.
הוא מסתכל על החברה שלו. "מתברר שאני מוזמן."
אני צוחקת כשהיא מכווצת לעברו את עיניה ואז נכנסת פנימה. אני נשארת לרגע עם מאסטרס, עושה הפסקה קצרה לפני שאני נכנסת בעקבותיה.
הוא מסתכל עליי בצורה סקרנית.
"אתה טוב בשבילה," אני מיידעת אותו.
הגבות שלו מתרוממות. "אבל?"
"מי אמר שיש 'אבל'?"
הוא פשוט ממתין.
אני נאנחת. "אבל... אם תדפוק את זה... אצטרך להרוג אותך. אתה יודע, נכון?"
"מעריך את הרגש." חצי חיוך עולה על שפתיו. "אני לא מתכנן לדפוק את זה."
"שמחה לשמוע."
"את בסדר?" הוא שואל. "כל המצב עם דאן. לא אידיאלי."
אני פולטת אוויר מבין שפתיי. "לא. בהחלט לא אידיאלי."
"את מתכוונת לספר לו?"
"על?"
הוא מחכה רגע, עיניו מרפרפות לעבר הבטן שלי ובחזרה.
הלב שלי מיטלטל. "אתה יודע?"
הוא מהנהן.
"איך אתה יודע?"
אני לא יודעת למה אני טורחת לשאול. מאסטרס הוא האדם הכי חד־הבחנה שפגשתי בחיים. הוא יודע הכול. ובכל זאת הוא עונה על השאלה שלי.
"לא שתית אלכוהול שבועות. רצת לשירותים במסעדת הסושי. את מחזיקה קרקרים מלוחים בתיק ולוקחת אותם לכל מקום שאת הולכת כדי להדוף את הבחילות. אז חשבתי שאו שאת חולה במחלת ים או שאת בהיריון, ואת לא נראית לי חובבת הפלגות."
"לעזאזל. מתברר שאצטרך להיות זהירה יותר. ובכל זאת... אף אחד אחר לא קלט את זה. אפילו הארפר..." אני מחווירה. "רגע... לא סיפרת לה, נכון?"
"זה לא מתפקידי לספר לה, מיס פיירסטון." עיניו מקובעות על עיניי. "אבל לפרוטוקול, אני חושב שאת צריכה לעשות את זה."
"אני לא יכולה. עדיין לא. היא תתחרפן."
הוא מהנהן. "כן. היא בדרך כלל עושה את זה. אבל כשהיא תסיים להתחרפן, היא תעזור. ונראה לי שלא תזיק לך קצת עזרה עכשיו."
"אתה לא טועה," אני מודה בשקט.
"חוץ מזה," הוא אומר בשקט. "סוד כזה אפשר לשמור רק לתקופה מוגבלת."
העיניים שלו צונחות שוב אל הבטן שלי. עדיין לא רואים עליי, עדיין מוקדם מדי. אבל זה רק עניין של זמן.
"אם תחכי יותר מדי, לא תצטרכי לספר," הוא ממלמל. "זה יהיה ברור וכולם יוכלו לראות, אפילו מישהו שקוע בעצמו כמו גרייסון דאן."
אני נושכת את פנים הלחי שלי.
ובמיוחד מישהו חד־הבחנה כמו וואייט הייסטינגס.

פרק 6

"אני צריכה אותך ברגע זה."

— בחורה שממתינה בחלון לשליח של הפיצה.

אחרי כל מה שקרה, לא הייתי בטוחה שגרייסון אכן יופיע כדי להסיע אותי לריאיון ברדיו ביום שלמחרת, אבל בדיוק בשתים־עשרה בצהריים נשמע צלצול קצר בשערים שמחוץ לביתי. אני לוחצת על הכפתור כדי לפתוח אותם ורואה את הבוגאטי שלו מחליקה לעצירה שקטה בשביל הגישה שלי.

הוא לא יוצא לברך אותי כשאני נועלת את הדלת הקדמית ומתקרבת אליו.

אני לא אומרת כלום כשאני נכנסת פנימה וחוגרת את חגורת הבטיחות, ומשמיעה מחדש בראשי שוב ושוב את המילים האחרונות שאמרתי לו.

בכל מה שקשור אליי, מהרגע שבו המצלמות יכבו, אין לנו יותר מה לומר זה לזה.

שתיקה קפואה יורדת עלינו ולא מפשירה במשך כל הנסיעה שלנו אל בניין אל־איי־פי־אם שבמרכז העיר. זהו מגדל זכוכית מלוטש שהוא משכן של חמש מתחנות הרדיו הגדולות ביותר בחוף המערבי, שם נקבעו לנו הקלטות של מספר ראיונות בתוכניות שונות שעוסקות בחדשות בידור.

המוני צלמי פפראצי ממתינים לנו והם יוצאים מדעתם כשהם מזהים את המכונית. אנשי צוות האבטחה של גרייסון, שעוקבים אחרינו במרחק דיסקרטי ברכב שטח כהה, יוצאים ועושים כמיטב יכולתם כדי לשלוט בקהל. למרות הבעותיהם הקפואות וכתפיהם המחושלות כפלדה המפלסות עבורנו את הדרך לעבר הדלת, הייתי מרגישה בטוחה יותר אילו מאסטרס היה לצידי.

"ההצגה מתחילה," ממלמל גרייסון.

הם להוטים להשיג צילומים של הזוג הטרי ביותר בהוליווד, ואנחנו עושים כמיטב יכולתנו שלא לאכזב אותם.

גרייסון מחזיק עבורי את הדלת פתוחה כמו ג'נטלמן, עושה הצגה עבור האיש שניצב על המדרכה ומחזיק מצלמה. אני רוכנת לעבר גרייסון ונותנת לו לנשק את מצחי כמו איזו אידיוטית ששבויה בקסמו, והכול למען המעריצות שלו, שמשדרות בלייב את התמונות שלנו לפלטפורמות שונות של רשתות חברתיות עם האשטגים מתוקים להחליא, שגורמים לי למות קצת מבפנים.

#גרייקאט

מבחוץ, אני מחייכת.

מבפנים, אני צורחת.

אנחנו עוברים בין כמה חדרי הקלטות ומתראיינים לשלושה ראיונות ברצף. מתבדחים וצוחקים כשהמיקרופונים פתוחים, מחזיקים ידיים כדי לשמור על מראית עין של זוג אוהב כשאנחנו נכנסים לאולפן ההקלטות ומברכים כל אחד מהמנחים. כולם כבר שמעו את החדשות. קטעים מהריאיון אצל איליין שודרו בלופ בכל אתר בידור, יצרו טרנד כלל עולמי בכל רשת חברתית אפשרית, וצילומי סטילס שנלקחו מתוך הריאיון מופיעים על השער של כל מגזין רכילות.

מנחי תוכניות הרדיו רוצים לדעת על הכול. על כל הדברים הראשונים שעשינו יחד. הנשיקה הראשונה, הדייט הראשון, הרגע הראשון שבו הוא ידע שאני האחת שסוף כל סוף

ראויה לכך שהוא יוותר למענה על הרגליו הזנותיים.

הדבר המצער הוא שאנחנו לא צריכים לפברק הרבה. למי שלא מכיר את העובדות, זה נשמע כמו סיפור אגדה. שני כוכבים־שותפים שהופיעו יחד בילדותם, ושהתאחדו מחדש לאחר עשור שבו היו מרוחקים זה מזה, מככבים בסרט הרומנטי ביותר של השנה. אהבה מהודקת במיוחד עבור מסכי הקולנוע.

אלא אם כן אתם כמובן יודעים את האמת.

שהגיבור לא יישאר.

שהגיבורה לא תצליח לשנות את דעתו.

שזו לא הייתה אהבה בכלל. רק פוטנציאל למשהו נפלא, שבוזבז על שני אנשים שמעולם לא נועדו להיות יחדיו.

אני מחייכת כשאני מקשיבה לגרייסון שמדבר על הטיולים שלנו למפל בחופי אואהו, אני צוחקת כשאני שומעת אותו מתאר את הרגעים שבהם שתינו רום מתחת לכוכבים. אני מתחזה באופן מושלם לבחורה מאושרת, ומתערבת מדי פעם רק כדי להוסיף לסיפור כמה פרטים שנבחרו בקפידה. אבל כל הזמן, משהו בתוכי נפרם. מפני שאני לא יכולה להבין איך הוא יכול לחשוף בנינוחות כזו בפני זרים את כל הסודות שלנו, או להשתמש בסיפור שלנו כחומר להאכלת ההמונים.

ובשביל מה?

כותרות ומכירת כרטיסים.

אני יושבת לצידו, מאזינה לו כשהוא מדבר על סיפור האהבה שלנו כאילו הוא קרה למישהו אחר, ואני יודעת שהוא לא הגבר שחשבתי, וגם לא האיש שקיוויתי שהוא יוכל להיות. גרייסון דאן שבראש שלי תמיד היה גרסה יפה יותר של העצמי האמיתי שלו. אדיב יותר, חומל יותר, הרבה יותר אכפתי.

אהבתי ושנאתי את האשליה. וגם האבל שחשתי, היה על האשליה הזו.

כאשר אנחנו חוזרים אל המכונית, הוא מחזיק את הדלת פתוחה כמו ג'נטלמן, אבל בעיניו ניכר זעם. אני תולשת את כף ידי מאחיזתו ברגע שאנחנו יוצאים משדה הראייה של הפפראצי. הוא טורק את הדלת שלי בכוח רב מהנדרש. אני מחברת בקליק מהיר את חגורת הבטיחות ואז מביטה בכוונה מבעד לחלון כשהוא נכנס אל מושב הנהג ומתניע את המכונית.

אף אחד מאיתנו לא מדבר. מיצינו את כל המילים המאירות הכוזבות, ואת החיוכים המאושרים שהשתמשנו בהם על זרים. הדבר היחיד שעדיין מבעבע באוויר בינינו הוא טינה וזעם.

הנסיעה הביתה איטית ושקטה. היא מזכירה לי נסיעה אחרת איתו, לפני שכל מה שהיה בינינו נעשה מצער, מעוות ושבור, כאשר הוא הוריד אותי אחרי ששיחקנו שחמט בפארק האהוב עליי. נדמה שעבר מאז הרבה יותר זמן מאשר חודשיים. הייתי אז בחורה אחרת לגמרי. מישהי שאני אפילו לא מזהה עכשיו.

אנחנו עוצרים ליד שער הביטחון שלי ואני ממלמלת את הקוד. הוא מקיש אותו בנעיצות אגרסיביות ונוהג בשקט אל שביל הגישה הקדמי שלי. המכונית בקושי עצרה אבל אני כבר מושיטה יד אל ידית הדלת, להוטה להתחמק ממנו.

"להתראות מחר, מותק," הוא זועף כשאני יוצאת החוצה.

"אני כבר לא יכולה לחכות לזה, יקירי," אני אומרת ובקולי נימה סמיכה של סרקזם.

אני טורקת את הדלת ונעלמת בפנים.

היום שלמחרת מתנהל לפי אותה תבנית, שכן חגיגת העיתונות של לא על המפה נמשכת. אנחנו משתתפים בעוד תוכניות אירוח בפני הקהל באולפן ואז מופיעים באיי־אקס־סי כדי להצטלם עם מעריצים ששילמו תמורת חבילת הווי־איי־פי במסגרת הסיורים באולפן. אני מבלה שעות בחיוכים עד שלחיי כואבות, צוחקת מדברים שלדעתי אין בהם שום דבר משעשע, מניחה לגרייסון להעביר את ידיו על גופי ונצמדת אליו במקום להעיף

את ידיו ממני בחבטה.
זה כואב... אבל זה חלק מהעבודה.
במשך ימים אני כמעט לא רואה אף אחד חוץ מגרייסון. הארפר מגיעה בבוקר לאפר אותי ומאסטרס בודק בערב מה שלומי, אבל אני מבלה את רוב שעות הערות שלי לבד עם הכוכב־השותף שלי, כשאנחנו מחייכים זה לזה בשביל המצלמות או נועצים זה בזה מבטים רצחניים כשאנחנו לבד. אנחנו לא מדברים על האיבה שיוקדת בינינו. לא נותר דבר לומר. דיון מחדש ושימוש באותם טיעונים ישנים יהיה בזבוז של נשימות, ושנינו עקשניים מכדי להתנצל. הוא על הפעולות הפזיזות שלו ואני על המילים העוינות שלי.
ביום השלישי המתח הגיע לנקודת שבירה. זה ערב חג המולד וכולם סביבנו מוצפים, ממש גדושים, באווירת חג... ונראה שזה רק מגביר את המתח שבמלחמת הרצונות השקטה שלנו. יש משהו שמתיש אותך פיזית במצב שבו אתה מוקף באנשים מאושרים כשאתה למעשה אומלל. אולי זו הסיבה ששיעורי ההתאבדות מרקיעים שחקים בעונה זו של השנה. דיכאון אל מול כל השמחה הנוראית הזו גורם לך לתהות אם משהו לא בסדר איתך.
אנחנו חוזרים אל המכונית של גרייסון לאחר ריאיון משעמם במיוחד עם פאנל של בלוגרים מתבגרים פופולריים, שסלואן הבטיח לנו שהם משפיענים, ואז צלם פפראצי חומק מבעד לגדר שאנשי האבטחה הציבו על המדרכה ותוחב לנו מצלמות בפנים.
"גרייסון! קאט! אני יכול לצלם אתכם יחד?"
הקול שלו חודר והשאלה שלו היא פחות בקשה ויותר הצהרה. אני יכולה לשמוע את הצמצם שלו נוקש במהירות כשאנחנו מנסים לעקוף אותו. אנשי הביטחון עסוקים, הם מרחיקים נחיל של נערות מתבגרות, נואשות להתקרב מספיק כדי לגעת בגרייסון דאן האגדי.
"היי!" אני קופצת בכעס ומרחיקה את המצלמה כאשר היא ממש מכה באף שלי. "תיזהר!"
"קאט, איך את מרגישה לגבי כיבושי העבר של גרייסון?" צועק האיש משמאל. "את מאמינה שהוא יהיה באמת נאמן?"
"תתרחק." גרייסון תופס את ידי ומושך אותי מאחוריו בטלטלה לא במיוחד עדינה. "או שאכריח אותך להתרחק."
"אז לא אכפת לך מנשים אחרות?" צורח צלם הפפראצי כשהוא מתעלם מהאזהרות של גרייסון. "גם אחרי מה שהוא עשה להלנה פאטנאם?"
גרייסון עוצר במקום. אני רואה שכתפיו נמתחות מהלחץ.
"גרייסון," אני ממלמלת, מושכת בידו. "תתעלם ממנו."
אבל הצלם לא מפסיק. "אתה מרגיש בכלל אחראי למצבה הנוכחי?"
גרייסון מגיב בנהמה זועמת. "זה לא עניינך."
"אין תגובה," אני מתעקשת ומושכת את גרייסון שוב. הוא לא זז.
"אתה יודע בכלל על השמועות בקשר לאשפוז שלה, או על מצבה הנפשי העכשווי? הלכת לבקר אותה?"
"אין תגובה!" אני צועקת וניצבת לפני גרייסון כשהוא מסתובב באגרופים מכווצים כדי להתמודד עם האדם עם המצלמה. אני מסתכלת מאחורי כתפי בטון מזהיר. "ברצינות, תעזוב את זה."
אבל הוא לא עוזב את זה.
הקליק של הצמצם נשמע שוב. "יש למישהו מכם תגובה על ההיריון המדומה לכאורה?"
"בטח. הנה התגובה שלי." גרייסון מושיט יד ותופס את העדשה הארוכה של המצלמה. הוא קורע אותה מידיו של האיש במשיכה מרושעת. לפני שאני מספיקה לעצור אותו הוא מסתובב בחזרה ומשליך את הציוד היקר בכל כוחו. הוא טס באוויר ונוחת באמצע הרחוב,

כשהנחיתה מנפצת אותו לכמה חלקים.

צלם הפפראצי צועק בקולי קולות כאשר מכונית דורסת את המצלמה והורסת אותה.

"המצלמה שלי! שברת לי את המצלמה!" הוא מיילל, נדהם, ונועץ בגרייסון עיניים זועמות. "זו עדשה ששווה אלף דולר! אתה מטורף! אני מתקשר למשטרה!"

"תסתום!" אני צועקת עליו לפני שיעורר עוד זעם אצל גרייסון, שעדיין מעלה עשן. אני זקוקה לכל כוחותיי כדי לשמור עליו שלא יתפרץ. "אלא אם כן אתה רוצה שהוא ישבור גם אותך."

האיש משתתק, בחוכמה, ואני לא מחכה שהוא ישנה את דעתו. אני תופסת את כף ידו של גרייסון בידי וגוררת אותו אל המכונית. אני לא סומכת עליו שיוכל לשבת עכשיו מאחורי ההגה, אז אני דוחפת אותו אל צד הנוסע ומקיפה את מכסה המנוע. העובדה שהוא לא מתווכח איתי על ההחלטה שלי לנהוג אומרת משהו על מצבו הנפשי.

אני יכולה לשמוע את צלם הפפראצי מתחיל להתרגז שוב על המדרכה מאחורינו, צורח על אנשי צוות האבטחה של גרייסון, שסוף כל סוף התערבו. אני לא טורחת להקדיש להם אפילו מבט. אני מתיישבת על מושב העור הנמוך ומתבוננת בלוח המחוונים המורכב. הוא נראה כמו חללית. כולו פאנלים מבריקים וכפתורים שלא ניתן לפענח. אני מתניעה את הרכב, אבל רגליי רחוקות מהדוושות עד כדי כך שאזדקק לקביים כדי להפעיל את המכונית הזו בהצלחה.

"איך לעזאזל מתאימים את המושב?" אני ממלמלת לעצמי ומחפשת בלוחות הבקרה. בסופו של דבר אני מאתרת אותם, ואחרי התאמה קצרה של המראה האחורית, אני לוחצת בכף רגלי על הגז.

טעות.

טעות גדולה.

המנוע הזה, שהוא חיה רעה, לא נוסע כמו ההונדה הישנה והחבוטה שלי, ואפילו לא כמו מכונית הספורט הקטנה עם הגג הנפתח שקניתי עם הצ'ק שקיבלתי תמורת לא על המפה. הבוגאטי נבנתה למהירות ולהאצה. הלחץ הקטן ביותר של כף רגלי על הדוושה משגר אותנו קדימה, מיטלטלים, במהירות האור.

מאוחר יותר, כשישבתי מול גוגל מסוקרנת, גיליתי שהמפרט הטכני הוא מאפס לתשעים וחמש קילומטר לשעה בתוך שתיים נקודה ארבעים ושש שניות.

אבל עכשיו, ברגע זה, כל מה שאני מרגישה זו אימה. בטני נחבטת ונצמדת אל עמוד השדרה שלי, ליבי מגמגם בתוך החזה שלי והעולם מיטשטש סביבנו.

"אלוהים, את מנסה להרוג אותנו?" צועק גרייסון.

אף פעם לא הייתי אדם דתי במיוחד, אבל נראה שמישהו למעלה בהחלט שומר עליי, כי קטע הרחוב שלפנינו ריק. אלמלא כן, היינו בוודאי מתים. שטוחים כמו פנקייקס ודבוקים לפגוש של מכונית אחרת.

אני משחררת את הלחיצה על הגז, אבל אנחנו עדיין מיטלטלים מהר מדי.

"קאט, הבלמים! תשתמשי בבלמים, לעזאזל!"

"סליחה, סליחה!" אני צועקת, ומוחצת את הדוושה השנייה עם כף רגלי. אנחנו עוצרים מהר עד כדי כך שראשו של גרייסון נחבט בלוח המחוונים במכה רועשת.

"לעזאזל!"

"אני מצטערת!" אני צועקת שוב ומנסה להתאים מחדש את הלחץ שאני מפעילה עם כף רגלי. "נראה לי שקלטתי את זה עכשיו."

"נראה לך?"

"קלטתי את זה! אני נשבעת, קלטתי."

ובאמת קלטתי. המכונית גולשת באופן חלק כל כך, ממש נוהמת מתחתיי, ולראשונה אני מבינה את המשיכה למנועים מעוצבים היטב. אני נוהגת במשך זמן מה, שקועה בהערכה למכונית. עדיף שאיהנה מזה כל עוד זה נמשך. אין ספק שגרייסון לא ירשה לי

יותר בחיים להתקרב אליה, אפילו ממרחק של מטר וחצי.
אני מסתכלת לעברו ורואה שהוא משפשף את הבליטה האדומה הגדולה באמצע מצחו.
זה לא מצחיק. זה באמת לא מצחיק, אבל צחוק פורץ מבין שפתיי בכל זאת.
העיניים שלו מתכווצות. "קודם היא מנסה להרוג אותי ואחר כך היא צוחקת על הכאב שלי..."
"אני מצטערת!" אני אומרת, מתנשפת בשל מחסור באוויר כשהעליצות משתלטת עליי.
"זה לא מצחיק. אני לא צוחקת. באמת."
"ממש משכנע."
עוד צחוק נפלט לי. "אני באמת מצטערת."
"על ניסיון הרצח באמצעות כלי רכב, או על ההנאה חסרת הבושה מביצת האווז שעל הראש שלי?"
"משניהם." אני מחייכת אליו, החיוך האמיתי הראשון שחייכתי זה ימים. העיניים שלו מסתכלות על שפתיי שנמתחות בעוצמה שמלחיצה אותי.
"קאט —"
אני מצמידה את שפתיי יחדיו כדי לעצור את החיוך. "כן?"
"אני —" הוא קוטע את עצמו. "פשוט... תסתכלי על הכביש בבקשה."
אני מסמיקה, מפנה את מבטי קדימה ומתמקדת בניסיון לחזור הביתה בחיים. אני שומעת אותו נאנח בהקלה כשאני מקלידה את קוד האבטחה שלי ואנחנו נכנסים אל שביל הגישה. עכשיו, כשהמנוע כבה, האוויר שקט באופן לא טבעי.
"הייתי צריכה להגיד את זה קודם, כשגיליתי את זה. צר לי על הלנה," אני פולטת, ולחיי סמוקות. אני מסתכלת עליו. "אני לא יודעת מה בדיוק קרה, אבל אני בטוחה שזה לא היה לך קל. באמת צר לי."
"זו לא אשמתך." הוא מעביר יד בשערו. "בעצם, זו לא אשמתו של אף אחד. היא פשוט... נשברה. משהו בחיים האלה, הלחץ... לא כל אחד יכול להתמודד עם זה."
שנינו שקטים. האוויר כבד עד כדי כך שאני בקושי יכולה לנשום.
"שמעתי שיש אנשים שזה מטריף אותם עד כדי כך שהם משתוללים והורסים מצלמות," אני אומרת בזהירות.
הוא מחייך. "הגיע לו."
"כל עוד אתה מבין שהוא הולך לתבוע אותך ולבקש פיצויים..."
"יש לי צי של עורכי דין שמשלמים להם יותר מדי בדיוק בשביל השטויות האלה." הוא מושך בכתפיו. "הם ידאגו לזה."
"אה." אני מפהקת פיהוק אדיר. "לעזאזל, אני גמורה. תודה לאל שיש לנו כמה ימי חופשה."
החיוך שלו נעלם. "כן? למה?"
"אתה לא קורא את לוח הזמנים שלך?"
"בשביל זה יש עוזרים."
אני מגלגלת עיניים. "אופייני."
"אבל באמת, למה אנחנו לא נפגשים מחר?"
"מחר חג המולד. אנחנו בחופשה כל השבוע הבא. סלואן אולי קשוח, אבל אפילו הוא יוצא לחופשה בתקופה הזו של השנה." אני זוקפת את הגבות. "אתה לא עושה שום דבר עם המשפחה שלך?"
"ההורים שלי תמיד מבלים את החגים בפלורידה, ואני בן יחיד." הוא מושך בכתפיו. "אף פעם לא הייתי חזק בזה, בכל מה שקשור לחגים. הארבעה ביולי עושה לי את זה הרבה יותר."
"זיקוקים, בירה, ברביקיו, בנות בביקיני. באמת מעניין למה."
הגבות שלו עולות ויורדות, הבזק של השובבות שלו מפעם. האיש הזה חסר תקנה.

"תיהנה מהחופש כל עוד הוא נמשך, וניפגש אחרי החגים, דאן. אתה הולך למסיבת ערב השנה החדשה אצל סלואן?"

"אולי אופיע שם. אולי אצא עם ריידר." הוא מושך בכתפיו. "אני לא אוהב להתחייב רק לדבר אחד."

אני יודעת שהוא מדבר על מסיבות ולא על מערכות יחסים, אבל אני חייבת להתאפק ולא לצרוח עליו כן, הבנתי את זה בעצמי, תודה. אני לא בטוחה מה לומר, אז אני פשוט פותחת את חגורת הבטיחות ומושיטה יד אל ידית הדלת.

"קאט."

אני עוצרת כשידי עדיין באוויר, המומה מטון קולו, שמלא לפתע ברגש. אני חוששת להסתכל עליו, אז אני בוהה בכף ידי.

"אני יודע שאת חושבת שאני אידיוט. אני יודע שאני הרע בסיפור שלך. תאמיני לי, אני יודע." הוא בולע בקול את הגוש שנוצר בגרונו. "אילו הייתי טוב יותר, הייתי ממשיך להיות הרשע שנראה לי שאת צריכה שאהיה. לא הייתי מתנצל או מבקש ממך סליחה, כי אני יודע שאני לא ראוי לזה אחרי כל מה שהעברתי אותך." הוא עושה הפסקה. "אבל אני לא בחור טוב. אז אני מבקש."

אני שואפת שאיפה חדה.

"תסלחי לי. תפסיקי לשנוא אותי," הוא מתחנן בקול רך. "לא מפני שאני ראוי לזה. אלא מפני שלא אשרוד אם תמשיכי לחשוב שאני חלאה."

"למה עכשיו?" אני שואלת בקול שבקושי נשמע. "מה השתנה? לפני חודש לא נראה שהיה אכפת לך מה אני חושבת עליך. אתמול לא הפריע לך בכלל שהרגזת אותי, וגם לפני שבוע, או לפני עשור, לצורך העניין."

הוא נושף נשיפה חדה. "אין לי תשובה קלה בשבילך. הלוואי שהייתה לי. כל מה שאני יכול לומר לך זה... שאני שונא את זה. אני שונא את זה שאת שונאת אותי. אני שונא להתעורר בבוקר בידיעה שתבלי את היום כשאת מייחלת לכך שתהיי במקום אחר. עם מישהו אחר."

"אז אתה רוצה שאסלח לך מפני שהכעס שלי גורם לך אי־נוחות?" אני מנידה בראשי. "מצטערת, זה לא מספיק טוב."

"לא! לא. אני רוצה שתסלחי לי מפני שזה הורג אותי להיות קרוב אלייך כל כך ולא להיות מסוגל לגעת בך, לדבר איתך או לצחוק איתך. אני רוצה שתסלחי לי כי זה חג המולד, ובחג המולד אנחנו אמורים לשים בצד את כל הבלגן המאמלל שהופך את חיינו לגיהינום במשך שלוש מאות שישים וארבעה ימים בשנה, ולהודות על הדברים הנדירים שמשמחים אותנו."

אני מסתכלת עליו, על המבט המתחנן בעיניו, ולמשך שבריר שנייה אני רוצה להישבר ולתת לו כל מה שהוא מבקש. חלק מהראש שלי, חלק מטורף ששוגה באשליות, רואה את החלקים האפלים של הבחור השבור הזה ומזהה אותם כמתאימים לאפלה הנוראית שלי.

אולי זה פשוט מתאים למישהי כמוני, שעשויה מרסיסים שמחוברים זה לזה בתפרים של כאב והרס, למצוא את עצמי בסופו של דבר עם מישהו כמוהו. אולי אם אושיט את זרועותיי באפלה אוכל לאחוז בו, כי גם הוא חי שם. אולי הבחירה בצללים לא תהיה נוראית כל כך, אם נישאר בתוכם יחדיו.

"את משמחת אותי," הוא מסיים בלחישה. "גם אם לא הצלחתי במיוחד להראות את זה. ואני לא יודע מה העתיד טומן בחובו. אני לא יודע אם יש לזה — לנו — סיכוי קלוש לעבוד. אבל אני מבטיח שאשתפר. בין אם זה רק בתור חברים, או יותר מכך... אני מבטיח, קאט, אם רק תיתני לי הזדמנות לתקן את זה, אני אוכיח..."

אני מושיטה יד ומניחה אותה על פיו, עוצרת את מילותיו.

"אל תמשיך. בסדר? פשוט... בבקשה, אל תמשיך. אל תגיד משהו שאתה לא מתכוון אליו רק מפני שאתה בודד ועצוב ועכשיו חג. אל תגיד לי שאתה מתגעגע אליי כי קשה לך

להיות לבד." עיניי נאחזות בעיניו. "אני לומדת עכשיו שזה בסדר להיות לבד, גרייסון. שזה אפילו טוב. זה עוזר לך לברר מי אתה ומה אתה רוצה, בלי השפעה של אנשים אחרים."

"אבל —" המילה נשמעת עמומה בצמוד לכף ידי.

"אתה מחפש משהו שחסר בחייך. אתה חושב שאולי זו אני, אבל זו לא אני." אני מנתקת את כף ידי. "אתה לא מחפש אותי, אתה מחפש את עצמך. אתה אבוד. וזה בסדר. כולם קצת אבודים. תראה עם מי אתה מדבר." אני נאנחת. "אני לא יודעת הרבה, אבל אני יודעת שאתה לא יכול למצוא את עצמך בכך שתלך לאיבוד בתוך מישהו אחר."

מחשבות שאי אפשר לפענח שוחות בתוך זוג העיניים האינסופיות שלו.

אני מדברת בקול זהיר. "אתה יודע מה אני רוצה בשבילך, יותר מכל דבר אחר?"

הוא מניד בראשו.

"אני רוצה שתגלה מי אתה. בלי המצלמות, העיתונות או הדרמה. אני רוצה שתסתכל במראה ותאהב את האיש שיסתכל עליך משם בחזרה. לא מפני שהוא עשיר, מפורסם או טוב במיטה. לא מפני שנשים משתוקקות אליו וגברים רוצים להיות כמוהו." אני מחייכת ברכות. "מפני שהוא מכבד את עצמו. מפני שהוא יודע מי הוא ומה הוא רוצה, רוצה באמת מהחיים. זה גבר שהיה מעניין אותי להכיר."

על פניו מהבהבים רגשות רבים כל כך בפרק זמן קצר עד כדי כך שאני לא מספיקה לעקוב אחר כולם. ואני גם לא רוצה.

"חג שמח, גרייסון," אני לוחשת ועיניי נאחזות בעיניו לרגע ממושך. אני מושיטה את ידי אל הידית. אני באמצע הדרך החוצה, כשהקול שלו עוצר אותי שוב.

"קאט?"

"כן?"

"אמרת לי מה את רוצה בשבילי." הלסת שלו מתהדקת בנוקשות. "אבל מה את רוצה ממני?"

נשימתי נעתקת. אני לא יכולה לתת לו את התשובה. אני בעצמי לא יודעת אותה.

בניד ראש ובחיוך עצוב, אני מסתובבת ונמלטת לתוך הבית.

חג המולד מעולם לא היה החג האהוב עליי. סינתיה לא הייתה חזקה בהענקת מתנות, והאבות החורגים שלי שנכנסו ויצאו דרך הדלתות המסתובבות היו בלתי צפויים בעניין השארת מתנות מתחת לעץ. ובכל זאת, כשאני מתעוררת ויורדת למטה, זורמת בעורקיי תחושה של בדידות עמוקה. אני מכינה לעצמי כוס קפה נטול קפאין ויוצאת אל המרפסת. הקרירות הקלה של אוויר הבוקר המוקדם חודרת דרך הסוודר שלי וגרבי הברך הלבנות והצמריריות.

בכל רחבי העולם, משפחות נאספות סביב העצים, קורעות עטיפות נייר ושרות מזמורי חג. בני המשפחה מחבקים זה את זה וחוגגים יחדיו. ואני לגמרי לבד, בוהה אל מעבר לגבעות, שם אור הבוקר המוקדם מעניק גוון של אפור פלדה למרחבי האוקיינוס השקט.

הארפר תבוא כמובן מאוחר יותר, ובוודאי תגרור איתה את קנט. נחליף מתנות ונשתה ליקר ביצים מגעיל, נשיר בזיופים שירים של בינג קרוסבי ואני אגיד לעצמי שהכול בחיים שלי מושלם, על אף שזה שקר.

אני מניחה את כוס הקפה על המעקה וכורכת את זרועותיי סביב גופי כדי להתחמם. ברגע של חולשה, אני מרשה לעצמי לתהות מה וואייט עושה בחג המולד הזה. האם הוא יהיה עם כל שבט הייסטינגס רב העוצמה, ידבר על עסקים על כוס בורבון ויעשן סיגר במפגש משפחתי? או שהוא יתכרבל באיזשהו מקום עם קרוליין, יחגוג את החג הראשון שלהם יחד ליד עץ מהמם, מתחת לנברשת הענקית בסלון שלו, ויעשה איתה אהבה מול

האח עד שהשמש תתפוגג מהשמיים?
העיניים שלי מעקצצות באופן מסוכן.
הוא לא שלי, לכן אני לא אמורה להתגעגע אליו, אבל בכל זאת, אני מתגעגעת לצחוק ולחיוך שלו ולתחושת הביטחון שאי אפשר להתכחש לה שאני חשה תמיד בזרועותיו.
מה הוא היה אומר אילו הייתי מתקשרת אליו כעת? הוא היה עונה בכלל?
כפות הידיים שלי ממש מגרדות מרוב רצון לגלות.
הוצאתי אותו מהראש במשך הימים האחרונים. סיבוב ההופעות בתקשורת היה מצעד מפרך של חיוכים מאירים ואמירת כל הדברים הנכונים בכל הרגעים הנכונים. בסופו של כל יום, התמוטטתי לתוך המיטה מבלי לטרוח אפילו לאכול ארוחת ערב, צנחתי לתוך שינה נטולת חלומות עוד לפני שראשי נגע בכרית, והתעוררתי בזינוק לשמע הצליל העז של השעון המעורר רגעים ספורים לפני שהארפר הגיעה לייפות אותי כדי שהכול יתחיל שוב מהתחלה. ללא הפסקה. לא היה זמן לחשוב על וואייט.
אבל בהפוגה הקצרה הזו, הרגשות שלי מכים בי בעוצמה של רכבת משא. אני מוציאה את הטלפון מהכיס האחורי של מכנסי הפיג'מה הקצרים שלי וגוללת את רשימת השמות עד השם שלו. המראה מעורר בי חיוך.
וואייט אלבוס פרסיבל וולפריק בריאן דמבלדור הייסטינגס
אם אני עוצמת את עיניי, אני כמעט יכולה לשמוע עדיין את הצחוק שלו ביום שבו הוא תכנת את השם הזה, בדרך להוואי. הזיכרונות משתלטים עליי. גלים מלוחים וחול חמים, זרועותיו מטביעות אותי מתחת לפני המים אבל עם זאת שומרות עליי. תמיד, תמיד, מגונן עליי.
החיוך שלי מתאדה.
אני לוחצת על כפתור הכיבוי של הטלפון.
לא.
אני לא אתקשר אליו. לא אזרוק את עצמי עליו עוד פעם. לא אגרור אותו אל תוך החורבן של העולם שלי, לא כשברור שהרבה יותר טוב לו בלעדיי.
ולא משנה המחיר האישי.
גם אם זה יהרוג אותי.
אם אנסה לבקש את סליחתו, זו תהיה פעולה אנוכית. אני ארגיש הרבה יותר טוב, אבל הוא ירגיש הרבה יותר גרוע. כמו חולה סופני שמדביק בנגיף קטלני מישהו שלרוע מזלו נמצא במיטה הסמוכה אליו.
סליחה שאני הורגת אותך, אבל לפחות אני לא אמות לבד.
קול פיצוח קוטע את הרשת האפלה של האומללות שבראשי. אני מסתובבת במהירות בזמן ורואה גבר לבוש כולו בשחור יושב על ענף של עץ בחצר האחורית שלי. הוא אוחז בחוזקה בידיו מצלמה ענקית, וענף דק נשבר לשניים מתחת לרגליו הנתונות במגפיים כבדים.
"מה לכל הרוחות..." אני ממלמלת, מסתכלת בתדהמה כשהוא מרים את המצלמה אל פניו ומתחיל להקליק.
לעזאזל!
ליבי הולם בעוצמה ואני נמלטת פנימה, סוגרת מאחוריי בכוח את דלת ההזזה וצוללת על הרצפה, ליד הספה, מחוץ לשדה הראייה שלו. אני שוכבת שם בערמה של איברים, מחכה לכך שהמחשבות העצלות שלי יתחילו לקבל צורה הגיונית.
יש על העץ שלי בן אדם שמסתכן בתביעה פלילית בשל צילום שלי כשאני שותה קפה בגרביים צמריריות.
הוא בטח טיפס על הגדר, נואש לכמה תצלומים שיוכל למכור לסמרטוטוני הרכילות.
אני כמעט יכולה לראות את הכותרות שהוא קיווה להן כל כך.
*חג המולד הראשון של קאט וגרייסון! ראו את התצלומים הבלעדיים בעמוד **12**...*

הבדיחה היא על חשבונו.

הייתי צוחקת מהמצב המגוחך, אבל זה לא מצחיק בכלל. אני מבינה באיחור שאני כנראה צריכה להתקשר למשטרה. איכשהו זה נראה כתגובה מוגזמת, אז במקום זה, אני מחייגת אל מאסטרס. הוא עונה בצלצול הראשון.

"את בסדר?"

"כן, אני —"

"את בפנים?"

"כן, אני —"

"טוב. אני נכנס לתוך שביל הגישה שלך. אל תצאי."

"אבל מאסטרס —"

הוא כבר ניתק. אני מתקדמת בזחילה צבאית כמו מטומטמת על רצפת העץ שלי, כל הדרך מהמטבח אל החדר הקדמי. אני מזיזה הצידה את הווילונות, מציצה ורואה, כצפוי, רכב שטח מוכר שחונה מאחורי המכונית האדומה שלי. המנוע כבוי, מושב הנהג ריק.

איפה מאסטרס, לכל הרוחות?

בקושי הייתה לי הזדמנות לתהות בקשר לזה כשהוא צץ מהחצר הצדדית, שריריו בולטים מבעד לחולצה הלבנה המכופתרת שלו, והאיש בזרועותיו מתפתל כדי להיחלץ.

אין טעם. מאסטרס ענק. אני די בטוחה שהוא יכול להניף גור פילים בלי שום מאמץ.

האורות המהבהבים של ניידת המשטרה מופיעים בקצה שביל הגישה שלי. בתוך פחות מעשר דקות מאסטרס מוסר את מסיג הגבול להשגחת השוטרים ומוסר להם הצהרה קצרה. הוא מעיף מבט אל החלון שממנו אני צופה, כשפניי צמודות אל הזגוגית באותה עוצמה שבה נהגתי לסקור את הקאפקייקס במאפיית מגנוליה. הוא מנענע בראשו לעברי כאילו רוצה לומר תישארי בפנים, טיפשה.

אני מחליטה לא להתווכח איתו.

השוטרים נוסעים כשצלם הפפראצי כפות במושב האחורי של הניידת. מאסטרס נעלם בצד הבית, כנראה כדי לבדוק אם אין פולשים אחרים. הוא חוזר כעבור כמה רגעים, ניצב בדלת הקדמית כשידיו תחובות באופן אקראי בכיסי הג'ינס שלו. אני מכניסה אותו, ועיניי מקובעות על פריט הלבוש המפתיע.

"יש לך ג'ינס?" אני שואלת, המומה. "ואני חשבתי שנולדת עם החליפה של המאבטח הקשוח."

"החליפה של המאבטח?" הוא צוחק ונועל היטב את הדלת. "תאמיני לי, לא הייתי נמצא כאן בג'ינס אם זה לא היה מקרה חירום."

"איך ידעת שהוא כאן?"

"זוכרת שכשעברת לכאן בילית את הימים הראשונים בהקמה של מערכת עם כל מיני מצלמות וחיישני בטיחות מסביב לבית, כשאת והארפר צחקתן עליי וקראתן לי פרנואיד באקסטרים?"

הלחיים שלי בוערות. "אולי... יכול להיות... שאני זוכרת שאמרתי משהו בסגנון..."

"נכון." עיניו מתכווצות בהנאה. "בקיצור, חיישן התנועה פעל, שלח הודעה לטלפון שלי, ואני נכנסתי מייד למכונית והגעתי לכאן."

"יכולת לחייג אליי."

"הנחתי שאת עדיין ישנה. וחששתי שתעשי משהו טיפשי כמו להתמודד בעצמך עם המנוול."

"אני עשיתי אי פעם משהו טיפשי?"

הוא רק מסתכל עליי.

"במחשבה שנייה, אל תענה על זה," אני ממלמלת. "אני שברירית מכדי להתמודד עם האמת."

מאסטרס ניגש למטבח ומוזג לעצמו כוס קפה.

"זה נטול קפאין," אני מזהירה.

הוא מחייך, אבל לוקח לגימה בכל זאת. "ההשפעות של הקפאין הן ממילא מנטליות בדרך כלל."

"אומר האיש שיכול לשתות קפה בכל רגע שהוא רק רוצה."

"קשה לך להיגמל?"

"אין לך מושג כמה." אני קופצת ומתיישבת על אחד הכיסאות של האי במטבח, מטלטלת רגליים. "מה יקרה לצלם?"

מאסטרס מושך בכתפיו. "יאשימו אותו בהסגת גבול פלילית. הטרדה זו תהיה קצת הגזמה. הבחור הזה לא נראה כמו עבריין סדרתי. לא הבחנת בו אורב קודם לכן, כן?"

אני מנידה בראשי. "הם תמיד באים בנחילים, כמו זבובים לגווייה." אני עושה הפסקה. "הגווייה היא כמובן גרייסון."

"ואת." מאסטרס נשמע רציני. "את עכשיו מצליחה ומפורסמת."

אני צוחקת.

"מיס פיירסטון, לפני עשרים דקות היה בן אדם על עץ האקליפטוס בחצר שלך. תאמיני או לא, זו לא התרחשות רגילה אצל אנשים רגילים. את צריכה לקבל את זה שהמציאות שלך השתנתה ולהתחיל להתנהג בהתאם כשמדובר בהגנה על עצמך."

אנחה מתגלגלת בגרוני. "אני יודעת. פשוט קשה לי לראות את עצמי ככה."

מאסטרס מושך בכתפיו. "כל אחד מאיתנו צריך לשאת עול משלו."

הצלצול החד בדלת שלי מקפיץ את הגבות שלי עד לקו השיער. אני תוהה אם אלה השוטרים שחזרו לקחת עוד הצהרה, אבל משום מה אני בספק אם לאנשי אכיפת החוק יש הרגל לנעוץ את אצבעותיהם בפעמון שוב ושוב, אף על פי שאני צועקת, "רק רגע!" במרווחים של חמש שניות כשאני רצה אל החדר הקדמי.

אני פותחת את הבריח כשהיא נכנסת בסערה, ענן מבולגן של שיער ורוד בוהק שמזדקר לכל הכיוונים. אין טיפת איפור על פניה. אני ממצמצת לאט, המומה. לא ראיתי את הארפר קליין בלי איילינר... מעולם. התחלתי לחשוב שהיא נולדה עם סימני לידה זהים בצורת עיני חתול בעלות כנפיים מושלמות.

"אוי, טוב," היא אומרת בסערה. "את לא מתה. זאת אומרת שאני יכולה להרוג אותך בעצמי!"

אני מתכווצת. "חג שמח גם לך?"

היא עדיין זועפת, אבל מושכת אותי אל בין זרועותיה לחיבוק שמוציא את האוויר מריאותיי.

"צלם פפראצי על העץ שלי," אני מתנשמת בכבדות. "אני בסדר."

"חשבתי שקרה משהו נורא. קנט התיישב במיטה, תפס את הטלפון שלו וזינק מהר עד כדי כך שלא הספקתי להוציא ממנו מילה. ומכיוון שאף אחד מכם לא טרח לענות לטלפון שלו... אני כאן." היא מתנתקת מהחיבוק ועיניה דומעות. "אפילו לא הסתרקתי ולא העברתי מסקרה פעם אחת."

"גם אני אוהבת אותך," אני לוחשת. אני מזהה הצהרת אהבה כשאני רואה אותה.

היא משפדת את החבר שלה באמצעות מבט קטלני. "אתה! מר־אנחנו־לא־צריכים־סודות־בייבי. הא! בפעם הבאה שאתה יוצא בריצה מהבית בלי מילה כדי להציל את החברה הכי טובה שלי, אתה לוקח אותי איתך."

"אני לא," הוא אומר ולוגם לגימה איטית מהקפה שלו.

"תגיד את זה שוב?" הארפר נושפת.

"אני לא לוקח אותך איתי."

הפנים שלה מסמיקות מזעם. "אתה אידיוט!"

הוא מושך בכתפיו. "אולי. אבל אני אידיוט שאוהב שהתחת המושלם של החברה שלו יושב בבטחה במיטה ולא רודף אחרי הרעים בשש בבוקר בחג המולד."

לעזאזל, הוא טוב.

אני מסיבה את ראשי כדי להסתיר את החיוך שלי.

הארפר מתנשפת, אבל אני יכולה להרגיש שהיא משחררת את האחיזה בכעס שלה. "טוב, בסדר. אם אתה תמשיך לשמור סודות, אז גם אני."

הוא צוחק, וזה אפילו יותר מוצלח מהפעם הראשונה. צליל נדיר להפליא שמשתיק אותנו מתוך הערכה.

"מה מצחיק כל כך?" כועסת הארפר, אבל עיניה דביקות מחמימות.

"בייבי." הוא מניד בראשו, משועשע. "אני כבר יודע את כל הסודות שלך."

"אנחנו יוצאים חודש! אתה לא יודע כלום. אין מצב."

הצחוק נעלם. עיניו מרצינות באופן מדאיג. "אולי אני לא יודע את כולם, אבל אני יודע מספיק."

הארפר מגלגלת עיניים בביטול. "אה־הא. מה שתגיד."

היא מתחילה ללכת לעבר המטבח, אבל הוא חוסם את המסלול שלה.

"אני כבר יודע שאני צריך להזמין מנה כפולה של בייקון לצד ארוחת הבוקר, כי אחרת תגנבי את שלי. אני כבר יודע שאת מוציאה על קניית מוצרי איפור חדשים כמעט אותו סכום כסף שאת מרוויחה. אני יודע שכשאת אומרת שאת הולכת ליוגה בימי ראשון את בעצם הולכת לכנסייה כי אימא שלך בבית באייווה תדאג אם לא תלכי, אבל דת לא נחשבת למשהו מגניב באל־איי. אני יודע שיש שלושים אחוז סיכוי לכך שהשיער שלך יהיה בצבע שונה בכל פעם שאפגוש אותך. ואני גם יודע שלא משנה באיזה צבע זה יהיה, זה יתאים לך. אני יודע שעל אף שאת מתעקשת להישאר לנצח בדירה הקטנטונת שלך, האמת היא שאת רוצה דירה בפרברים עם ארבעה חדרי שינה שתוכלי למלא בילדים, כי דף הבית במחשב שלך עמוס בתמונות פינטרסט של נכסים בנוסח ויקטוריאני ובסגנון טיודור." הוא עושה הפסקה. "ואני גם יודע שהייתי רוצה לעזור לך למלא את החדרים האלה."

הפה של הארפר פעור ועיניה לחות מדמעות.

גם העיניים שלי לחות, באופן חשוד.

מאסטרס מחייך, מרוצה מעצמו. הוא ניגש אל הארפר ומצמיד נשיקה מהירה למצח שלה ואחר כך מסתובב ופונה למטבח.

"יש לך ביצים, מיס פיירסטון? אני אכין ארוחת בוקר."

אחרי שהוא הולך, הארפר מסתכלת אליי, ודמעותיה זולגות ללא הפסקה, ואני מביטה בה בחזרה בעיניים דומעות.

"אז... אני לגמרי אוהבת אותו," היא אומרת באומללות.

"אני יודעת." אני מחייכת אליה.

"את מבינה מה זה אומר, לא?"

"מה?"

"לעולם לא יהיו לי יותר סודות! במשך כל החיים שלנו יחד, הוא ידע עליי הכול! זה... פשוט לא בסדר! זה מגעיל!"

"אולי חמוד עד כדי גועל," אני מתקנת ומחייכת קלושות.

היא מלגלגת. "שיהיה. אני צריכה איילינר. ומברשת שיער. וקפה. בסדר הזה." וממשיכה בטון המלגלג. "אבל בטח כולם כבר יודעים את זה, כי מתברר שאין לי יותר סודות."

אני מניחה את כף ידי על בטני כשהיא עולה אל חדר האמבטיה הראשי בבית שלי. החיוך שלי מתעמעם.

"אנשים מייחסים לסודות יותר מדי חשיבות," אני לוחשת אל החדר הריק.

פרק 7

"אני חושב שכדאי שנצא עם אחרים."

— בחור שכנראה כבר יוצא עם אחרות.

שאר היום הוא סתמי באופן מיוחד. אנחנו אוכלים ארוחת בוקר ענקית שהוכנה על ידי מאסטרס, שמתברר שאין שום דבר בעולם שהוא לא יודע לעשות באופן מושלם, כולל בישול ארוחה מרהיבה של פנקייקס, בייקון וביצים בנוסח בנדיקט. אני מקפידה על מה שאני מניחה בצלחת שלי, חוששת לעורר עוד התפרצות של בחילת בוקר אם ארגיז את הדיקטטור הקטן שגדל בתוכי.

אני רואה את העובדה שאני מצליחה לעבור את הבוקר כולו מבלי להקיא אפילו פעם אחת כמתנת חג המולד.

לאחר שהתמלאנו היטב, אנחנו מתמוטטים על הספה שלי וצופים במשך שעות בסרטי חג ישנים בשחור לבן, עד שהצללים של שעות אחר הצהריים המאוחרות נוטים, מלוכסנים ונמוכים, על רצפת העץ.

כולנו מנומנמים ורדומים למחצה כאשר נשמע צלצול בשער הבטיחות.

"צפוף כאן היום יותר מאשר בשדה התעופה של לוס אנג'לס," אני ממלמלת וניגשת אל הדלת הקדמית כשמאסטרס בעקבותיי. הארפר לא מפגרת בהרבה אחרינו.

אני מושיטה אוטומטית, מבלי להסתכל, את האצבע אל הכפתור שפותח את השער, אבל מאסטרס נועץ מבט חד בלוח וידיאו שנמצא על הקיר.

"הצג הזה? הוא לא רק דקורטיבי. יש סיבה לכך שהוא נמצא שם. תשתמשי בו."

אני נאנחת ולוחצת על הכפתור כדי להדליק את הצג. מרצדס שחורה ומפוארת, נהוגה על ידי אישה לא מוכרת בגיל העמידה, ממתינה בכניסה. בגלל שעון הרולקס המבריק על מפרק כף ידה ומזוודת המסמכים מעור על המושב שלידה, אני משערת שהיא לא נמצאת כאן כדי לשדוד אותי באיומי אקדח.

אני לוחצת על הכפתור כדי לפתוח את השער ומתבוננת במכונית שלה, שנוסעת לאורך שביל הגישה. היא יוצאת בחליפה מחויטת וניגשת אל הדלת שלי, כשהיא מדיפה חוסר סבלנות כפי שנשים אחרות מדיפות ניחוח של בושם. מפוזר באוויר סביבה.

"אפשר לעזור לך?" אני שואלת ופותחת את הדלת ברוחב של חרך הצצה.

"קתרין פיירסטון?"

"כן."

היא פותחת במהירות את מזוודת המסמכים, שולפת מעטפה חומה ועבה, ודוחפת אותה לידיי. "קיבלת הזמנה לדין."

במילים אלה, היא מסתובבת ופונה בחזרה אל המכונית. באמצע הדרך, היא מהססת.

"חג שמח," היא קוראת מאחורי כתפה, במחשבה שנייה.

"חג שמח," אני מהדהדת ביובש ואוחזת בניירות בכפות ידיי עד שקצות אצבעותיי מלבינים. הארפר מובילה אותי בחזרה פנימה ומאסטרס בודק שהשער נסגר היטב מאחורי המרצדס. אני לוקחת סכין ממתקן הסכינים שעל הדלפק, חותכת את המעטפה ופורשת את הניירות על הגרניט המבריק של האי.

אני מתחילה לקרוא.

ואז, אני מתחילה לצחוק.

ולצחוק, ולצחוק עוד יותר, עד שאני מתנשפת כי אין לי אוויר. עד שהדמעות זולגות מעיניי, והעולם כולו נעשה סטטי בקצות שדה הראייה.

"מה זה?" שואל מאסטרס. "מה קורה?"

הארפר סורקת את המסמכים. אני שומעת אותה מתנשפת.

"זו ה... זו ה..."

"אימא שלי," אני מקרקרת, צוחקת ובוכה לסירוגין.

"אימא שלך?" מאסטרס נשמע מבולבל. "מה עם אימא שלך? היא בסדר?"

"בסדר?! אה, אני בטוחה שהיא בסדר גמור. למעשה, מצבה מעולם לא היה טוב יותר." נימה היסטרית שזורה בקול שלי. "היא תובעת אותי."

"אימא שלך תובעת אותך?"

"אותי, את רשת איי־אקס־סי, את וואייט..." אני מנידה בראשי. "בעיקרון, את כל מי שהיא יכלה לחשוב שאולי אפשר לנצל אותו כדי להשיג מזומנים בהסדר מהיר."

"על סמך מה?" הוא שואל, המום.

"סיום בלתי חוקי של חוזה. אי־תשלום פיצויים. הפרת חוזה. ובערך בעוד עשר האשמות מגוחכות שהיא המציאה, רק בשביל הכיף."

"איזו מנוולת," נושפת הארפר.

מאסטרס נראה מודאג. "יש לה איזושהי הצדקה לתבוע?"

"אני לא יודעת."

"חתמתן פעם בכלל על חוזה?"

אני מנסה להיזכר. "לא. אבל הייתי קטינה כשהיא התחילה לייצג אותי. היא אימא שלי, לא חשבתי שאני צריכה חוזה. עד לפני כמה שנים, הייתה לה הזכות המשפטית לקבל החלטות לגביי. אני לא חושבת שהיא יכלה לחתום על משהו שמעניק לה זכויות עליי עכשיו, כבוגרת... אף פעם לא ראיתי את הניירת. אני אפילו לא בטוחה שבכלל יש ניירת."

מאסטרס נראה רציני יותר מאי פעם.

"אל תדאגי," מעודדת אותי הארפר בקלילות. "נפתור את זה. את רק צריכה להשיג עורך דין. דברי עם הצוות באיי־אקס־סי, תראי אם יש להם אסטרטגיה לדברים כאלה. ו... דברי עם וואייט. גם הוא קשור לזה. אני בטוחה שהוא ידע איך לטפל בעניין."

חששתי שהיא תציע את זה.

באנחה של חוסר אמון, אני מניחה את המצח שלי על לוח הגרניט הקר.

הארפר מלטפת את שערי וממלמלת לעצמה.

"ולחשוב שאני התלוננתי פעם שאימא שלי קנתה לי גרביים לחג המולד..."

כפות ידיי רועדות כשאני חוצה בנהיגה את העיר. אני מהדקת את אחיזתי בהגה כדי לשמור על היציבות שלהן ומנסה להסיח את דעתי במבט לעבר מד המרחק. אני נדהמת לראות שהמכונית החדשה שלי, עם הגג הנפתח, נסעה פחות משמונים קילומטרים מאז שיצאתי איתה מהסוכנות בחודש שעבר כשהארפר במושב הנוסע.

זה מה שקורה כשאת מבלה חודש ימים מכורבלת בתוך כדור של אומללות ושוכחת לחיות.

אני נוסעת במסלול הארוך אל מלהולנד דרייב. אני לא ממהרת להגיע לשם. מאסטרס הציע ללוות אותי, אבל סירבתי.

זה משהו שאני צריכה לעשות בעצמי.

כעבור עשרים דקות, הצמיגים שלי משמיעים קול גריסה על החצץ כשאני עוצרת לפני

האחוזה. כדי הטרקוטה הענקיים מסודרים ברווחים שווים לאורך שביל הגישה. בלילה הם מלאים להבות מרקדות, אבל כעת, באור של אמצע הבוקר, הם ניצבים כמו זקיפים ריקים לאורך השביל.

הלב שלי הולם חזק, עד שאני חוששת שצלעותיי יישברו תחת הלחץ. אני חשה פיק ברכיים, כמו איזו עלמה שמתעלפת בסיפור אגדה, שזקוקה למלחי הרחה ולנסיך יפה תואר שיישא אותה למקום מבטחים. אבל זה לא סיפור אגדה, ואני בהחלט לא נסיכה.

אני המרשעת.

אני מושיטה יד ומקישה על הדלת, נקישה חלשה עד כדי כך שאני מטילה ספק בכך שהצליל עבר בכלל דרך עץ המהגוני העבה. אני לוקחת נשימה עמוקה, מחשלת את עצמי ומנסה שוב. שלוש מכות מהדהדות של האגרוף שלי מכריזות על נוכחותי ברעש שאין עליו עוררין. אם הוא בבית, אין ספק שהוא שמע אותי.

שתי דקות חולפות. אני סופרת אותן על השעון שלי, גוערת בעצמי קצת יותר עם כל שנייה שחולפת והדלתות נשארות סגורות. אני מהססת, מרגישה לרגע לא בטוחה, ושוקלת לברוח למכונית שלי.

ברור שסינתיה תתבע אותי על כל אגורה שיש לי בחשבון הבנק, ואמצא את עצמי חסרת כול, מובטלת וחסרת בית. איכשהו זה נשמע כמו חלופה טובה יותר מאשר להמתין עוד רגע על מרפסת הכניסה הזו.

אולי זה היה רעיון גרוע להופיע ככה מבלי להתקשר קודם. אולי הוא עומד ממש מאחורי הדלת, מציץ מבעד לעינית ומחכה שאוותר ואלך. אולי —

הדלת נפתחת פנימה. "קתרין?"

אני לוקחת נשימה עמוקה.

הוא עטוף במגבת לבנה סביב מותניו ותו לא. קווי המתאר הבולטים של עצמות האגן שלו יוצרים צורת וי עמוקה. החזה החשוף ושרירי הבטן שלו מנוקדים כעת בטיפות מים. שערו הלח פזור על כתפיו. אני מתבוננת בטיפת מים בודדה שמתגלגלת מצווארו לאורך כל הדרך אל קו השיער שמוביל לתוך המגבת ועיניי עוקבות אחר המסע שלה בקנאה טהורה. אני מוצפת בתשוקה מטורפת לרכון לפנים וללקק אותה מעורו בקצה לשוני.

"זו הפתעה." קולו עמוק מהרגיל. "מצטער, לא שמעתי אותך דופקת בדלת. הייתי במקלחת."

אני משמיעה צליל לא ברור.

"קתרין, מה את עושה כאן?"

אני מאלצת את עיניי להשתחרר מהדבק שמדביק אותן אל שרירי הבטן שלו, ומרימה את מבטי. אני מגלה שהוא בוחן אותי בחשד נטול זהירות ובעוד משהו, משהו שאני לא מצליחה בדיוק להגדיר. מבטו מהבהב למטה אל התיקייה שבכפות ידיי, והתכליתיות חוזרת כהרף עין.

"אני מצטערת שאני מטרידה אותך. לא הייתי כאן אלמלא הייתה לי ברירה, תאמין לי."

הוא מתקשח, נעלב מהמילים שלי.

לעזאזל.

"לא... לא התכוונתי... זה לא יצא כמו שצריך." אני נושפת בחדות, מנסה להיזכר בנאום שהתאמנתי עליו שוב ושוב בדרך לכאן. הוא התאפיין באיזון המושלם בין תרבותיות ואיפוק. ידידותי אך עובדתי. עד שהגעתי אל הרחוב שלו, כבר ידעתי אותו כמעט בעל פה.

ובכל זאת, כשאני עומדת כאן מולו, כל המילים התאדו. הלשון שלי כולה קשרים.

"יש... יש לי משהו שאני צריכה לדבר איתך עליו." אני עושה הפסקה. "עסקים! זה קשור לעסקים. לא לשום... לא לשום... דבר... אחר."

אני נושכת את הצד הפנימי של הלחי שלי כדי להפסיק את הפטפטת.

וואייט משלב ידיים ומרגיע אותי במבטו. אולי אני מדמיינת את זה, בעצם, ייתכן שזה תוצר לוואי של הרהורי ליבי. אבל אני די בטוחה שטיפת הומור אורבת בתוככי העיניים

שלו כשהוא מתבונן עליי נמסה על סף הדלת שלו כמו כור גרעיני פגום. מה שלא יהיה, הוא מחליט לרחם עליי.

הוא פותח את הדלת לרווחה ופוסע לאחור כדי שאוכל להיכנס.

"פשוט תיכנסי. אלך ללבוש משהו ואת..." חיוך עולה על פניו. "תנסי להיזכר מה את עושה בדלת הקדמית של הבית שלי בעשר בבוקר בחג המולד." הוא מתחיל לעלות בגרם המדרגות המפואר שמוביל אל הקומה השנייה. "אם תיתקעי, אני מציע שתסתכלי בתוך הקלסר שאת נאחזת בו."

"בדיוק! בדיוק." אני שוקלת ברצינות לסטור לעצמי על הפרצוף. "אני פשוט... אחכה כאן ואז..." אני קוראת אחריו כשהוא נעלם למעלה. נדמה לי שאני שומעת קול של צחוק שצף אליי בחזרה באוויר, אבל הערפל שעוטף את הנשמה שלי עבה וסמיך עד כדי כך שאני בקושי יכולה לתפקד. אני לא יכולה לסמוך על אף אחד מהחושים שלי.

אני מסתכלת סביבי על אולם הכניסה. העיניים שלי נסחפות באופן לא רצוני אל הקיר שממול, שוואייט העיף עליו פעם מגש מלא בפנקייקס, תצוגת אלימות מזעזעת כשמדובר בפציפיסט שכזה. אני מתפתה בניגוד לרצוני ומוצאת את עצמי מעבירה את אצבעותיי על הקיר שנצבע מחדש בלבן, מחפשת סימן כלשהו לאותו בוקר גורלי. כתם של שאריות סירופ, חריץ במקום שבו המגש נגע בקיר.

אבל אין שם כלום. המקום מקורצף ונקי.

כאילו זה לא קרה מעולם.

המחשבה הזו מטרידה אותי מאוד.

הזיכרונות מתקבצים מכל הכיוונים, מרווים את האוויר, יוצרים אצלי קלסטרופוביה למרות התקרה בגובה של שישה מטרים שמתנשאת מעליי. אני לא מסוגלת להישאר שם אפילו לרגע נוסף אחד, ואני עוברת מבעד למעבר מקושת אל החדר הסמוך, אל המשרד הביתי של וואייט.

אם אפשר לקבל מחדר תחושה כמו שמקבלים מבן אדם, הרי שהתחושה שעולה מהחדר הזה היא התחושה שעולה מוואייט. הוא מריח כמוהו. נראה כמוהו.

כיסאות נוחים מעור איכותי, תאורה עמומה ומדפים על כל הקירות. אני שואפת פנימה נשימה עמוקה ומנה טהורה של וואייט חודרת אל תוך גופי, ממלאת כל אטום שבי. היא כמעט ממוטטת אותי על הרצפה.

אני לא מתכוונת לחטט, אני פשוט רוצה להסתכל טוב יותר על הספרים שלו. תמיד חשבתי שהספרים שבני אדם בוחרים לשמור בשטח המדף המוגבל שעומד לרשותם אומרים המון על מי שהם, איך הם חושבים ומה הם רוצים מהחיים. כשאני מעבירה את אצבעותיי לאורך השדרות של ספריו הרבים של וואייט, אני לא מופתעת למצוא מגוון גדול של כותרים, מספרי ילדים — עליסה בארץ הפלאות, אגדות האחים גרים, הנסיך הקטן. דרך הקלאסיקות — וזרח השמש, שתי ערים, ענבי זעם. ועד האפלים — התפוז המכני, קפקא על החוף, זן ואומנות אחזקת האופנוע. לא מפתיע שאני מוצאת באוסף שלו גם כמה ספרים שעובדו לסרטים. הגיוני, בהתחשב באהבה העמוקה שלו לקולנוע.

אני לא יכולה להגיד איך הוא בדיוק משך את מבטי. אני קולטת אותו שלא בכוונה בזווית עיני, השדרה הכחולה וחסרת הייחוד שלו מציצה מתוך ערמת דפים על שולחנו. האצבעות שלי רועדות כשאני מרימה אותו, מעיפה כמה ניירות שמרפרפים באוויר כמו ציפורי קלף. אני רוכנת כדי לאסוף את הדפים כאשר האותיות המובלטות על הכריכה הקדמית גורמות לליבי להחסיר פעימה.

לא על המפה.

זו המהדורה הראשונה, בכריכה קשה. שונה לחלוטין מהמהדורה הבלויה בכריכה הרכה שדפדפתי בה בשעות הקטנות של הלילה אינספור פעמים. אני תוהה איך וואייט השיג את הספר... ואז אני נזכרת שהוא וואייט הייסטינגס. הקשרים שלו אינסופיים, כמו האפסים בחשבון הבנק שלו. יש מעט מאוד דברים בעולם שהוא לא יכול לרכוש, אם הוא

מוכן להשקיע בהם את הרצון והכסף שלו.

אני פותחת את הספר כמו ידיד ותיק. זמן רב לפני שלוהקתי לסרט, בילית אינספור שעות, אבודה בין הדפים האלה, עם ויולט ובק על האי שלהם.

תמיד היה בסיפור שלהם משהו שמשך אותי כמו סם, שחלחל אל תוך מחזור הדם שלי.

האם אפשר לגלות את עצמך בתוך המילים שנכתבו על ידי זר? האם אפשר למצוא את הנפש התאומה שלך בתוך דפים של ספר?

אם כן, לא על המפה הוא הנפש התאומה שלי.

אני קוראת מחדש כמה פסקאות מוכרות ואז סוגרת את הספר בחזרה, מעבירה את קצות אצבעותיי על פני השם הדהוי שעל הכריכה הקדמית ותוהה, לא לראשונה, על הסופר שחיבר אותו. טייווין ג' האסט. רוח רפאים, אם להאמין לאינטרנט, ללא ביוגרפיה של ממש שמאפשרת לי לדלות רמזים כלשהם מהמעקב הקליל שערכתי אחריו בגוגל.

"מה את עושה?"

הקול שלו רך יותר ממשי, אבל אני קופצת כאילו הוא צעק. הספר נופל מידיי אל הרצפה ועיניי מזנקות אל וואייט. הוא שומר על מרחק זהיר, לבוש בג'ינס וחולצה רכה צמודה בצבע כחול נייבי שמדגיש את עיניו.

"לעזאזל!" אני מקללת ומתכופפת כדי להרים את הספר. לחיי מתלהטות כשאני מבחינה בדפים האחרים שמפוזרים על השטיח. עשיתי מהשולחן שלו בלגן שלם. "אני מצטערת, לא חיטטתי, אני נשבעת. פשוט נכנסתי לכאן וראיתי את הספר... לא ראיתי אף פעם את המהדורה הראשונה. מאיפה השגת אותה? הייתי מתה שגם לי יהיה ספר מהמהדורה הזו. לא שאני צריכה את המהדורה הראשונה כדי ליהנות מהספר, אני מרוצה לגמרי מהספר הישן שלי עם הכריכה הרכה, אם כי הכריכה מתחילה להיקרע קצת ובסופו של דבר אצטרך להשיג עוד עותק..."

אני מפטפטת שוב כשאני אוספת את הדפים המפוזרים לערמה קטנה ומניחה אותם בחזרה על השולחן שלו, ליד הספר. הדף העליון הוא תזכיר שבראשו מודפסים פרטי הקשר שלו באותיות עבות ומודגשות.

וואייט הייסטינגס

אני קופאת. כמעט המומה, עיניי נעות שוב לעבר כריכת הספר שנמצא ממש ליד התזכיר, מסדרת מחדש את האותיות בראש שלי כמו פיסות פאזל שמזנקות למקומן.

טייווין ג' האסט

ו-ו-א-י-י-ט-ה-י-י-ס-ט-י-נ-ג-ס

אנגרמה.

שם עט.

עיניי מתעופפות לעבר עיניו. הוא מסתכל עליי בזהירות.

"אלוהים אדירים."

הוא לא מגיב.

"זה אתה."

אחד השרירים בלסת שלו מקפץ.

הראש שלי מתפוצץ. "אתה הסופר."

כפות ידיו מתכווצות לאגרופים לצידי גופו.

וואייט. וואייט שלי. כתב את הספר האהוב עליי ביותר בעולם.

סיפור יפהפה, מדהים, של אהבה, תקווה, שיברון לב... נכתב על ידי איש יפהפה ומדהים.

כפות ידיי תופסות שוב את הספר, גוררות את הכריכה קרוב אל פניי כאילו זה עשוי להבהיר לי איכשהו את הדברים.

"אתה כתבת את זה, נכון?" אני מסתכלת עליו מסוקרנת, ורואה את האמת בעיניו.

"אתה המחבר של לא על המפה."

הוא עדיין לא אומר דבר, לא מאשר ולא מכחיש את ההאשמה שלי, אבל אני יודעת בליבי שאני צודקת. למעשה, עכשיו, לאחר שפענחתי את זה, אני לא מאמינה שלא הבנתי את זה קודם. כל הפרטים מסתדרים במקום כמו מצלמה שמתחילה להתמקד.

"בגלל זה הייתה לך כל כך הרבה שליטה על ההחלטות לגבי הליהוק ואתרי הצילום. בגלל זה היית מעורב כל כך בעיבוד, מההתחלה ועד הסוף. זה הספר שלך שעובד לסרט." אני יכולה לשמוע את יראת הכבוד בקול שלי. נכנסתי סופית לטריטוריה של המעריצות, אבל אני נרגשת מכדי להיות נבוכה.

וואייט נאנח בכבדות, כאילו האשמתי אותו כרגע במשהו נוראי, וממלמל מילה אחת.

"... כן."

"ידעתי!" אני מתנדנדת על כפות רגליי, מרגישה את האדרנלין זורם בתוכי. "זה מדהים!"

חיוך קל עולה על שפתיו כשהוא מסתכל עליי בזמן שאני קופצת כמו ילדה.

"אבל..." מיליון שאלות מתפתחות בראש שלי. "למה לשמור את זה בסוד? למה לא לספר לכולם? למה להשתמש בשם עט? למה לא לצרוח מעל הגגות בכל הזדמנות?" כפות ידיי מתהדקות על הספר יקר הערך שהן אוחזות בו. "אל תגיד לי שאתה מתבייש בו, או שאכסח אותך מעכשיו ועד להודעה חדשה. אולי אתה יותר חזק ממני, אבל אני מוכנה לקרב."

"מוכנה לקרב?" הוא מחייך.

"בהחלט." אני מסתכלת שוב על הספר שבידיי והעולם כולו מיטלטל שוב. "אני לא מאמינה שכתבת את זה. הספר הזה... כולם צריכים לקרוא את הספר הזה, וואייט. עד כדי כך הוא טוב."

הוא מעביר יד בשערו, שעדיין פזור סביב כתפיו. "אני לא יודע בקשר לזה. בכנות, אני עדיין מופתע מזה שקראת אותו לפני שליהקנו אותך לסרט. זו לא הייתה בדיוק הצלחה מסחרית."

"הוא יהיה הצלחה מסחרית אחרי שהסרט יצא." אין בקול שלי טיפונת של ספק. "ובכל מקרה, למה שהצלחה מסחרית בכלל תהיה חשובה, לעזאזל?"

"זה עשוי להפתיע אותך לדעת שזה חשוב מאוד להרבה אנשים בהוצאה לאור שלי," הוא מחייך באירוניה. "בקושי הרווחתי מספיק כדי לכסות את המקדמה שקיבלתי."

"בלי להעליב, וואייט, אבל עם חשבון בנק כמו שלך, אני מטילה ספק בזה שאתה בכלל זקוק לכסף."

"זה לא קשור לכסף. זה קשור לעשייה של משהו מחוץ לשם הייסטינגס. להוכיח..." מילותיו נקטעות. ברור שלא נוח לו עם השיחה.

"מה להוכיח?"

"להוכיח לעצמי שהערך שלי הוא יותר מתופעת לוואי של פריווילגיות וטובות משפחתיות."

אני נועצת בו מבט לזמן מה. "למה כתבת את הסיפור הזה?"

"אני לא יודע. זה היה מזמן, קתרין."

"שטויות. לא משנה לפני כמה זמן זה היה. זה לא משהו שמתפוגג." אני מתקדמת צעד אחד לעברו. שוכחת, מרוב ההתלהבות שלי, שאנחנו מסוכסכים. שוכחת שאני כאן לצורך עניין אחר לגמרי, שוכחת שאני צריכה להתרחק ממנו כדי שהוא יוכל להמשיך בחייו בלעדיי. "תגיד לי למה כתבת אותו."

"תניחי לזה."

"לא."

"קתרין."

"וואייט."

"את בלתי אפשרית," הוא נוהם, אבל עיניו מתרככות. הוא פולט נשיפה חדה. "בילדותי

ראיתי את כל הסרטים עם סיפורי האהבה האפיים על המסך הגדול. אי אפשר היה לחמוק מהם. נשים וגברים שדרכיהם נועדו להצטלב, שגורלם הכתיב להם להתאהב, שנגזר עליהם מראש לחיות יחד לנצח מפני שזה לכאורה נכתב בכוכבים, שרוחות בלתי נראות ניווטו את זה, או שזה ניצת בשל פגיעת החץ של קופידון. נפשות תאומות. אדם אחד ויחיד ביקום כולו שנועד רק לך." מבטו אינו ניתק ממבטי ואני מרגישה שהטמפרטורה בחדר מזנקת בכמה מעלות. כשהוא ממשיך, קולו טעון במתח. "אבל זה לא אמיתי. זה בדיוני. זה ספין הוליוודי. זו אגדה שלעולם לא תתגשם. כי הרעיון שלפיו לכל אחד מאיתנו יש נפש תאומה הוא אומנם נחמד... אבל הוא גם בולשיט."

"אבל אתה רומנטיקן! איך אתה יכול —"

הוא קוטע אותי, שוב בחיוך. "את מתכננת לתת לי לסיים?"

אני מהדקת את שפתיי זו לזו.

"תאמיני לי, אני מבין עד כמה זה מרגש לחשוב על נאהבים שגורלם נחרץ להיכשל. רומיאו ויוליה, טריסטאן ואיזולדה, באפי ואנג'ל."

"התייחסת כרגע לבאפי קוטלת הערפדים?"

"כן." עיניו מתכווצות. "למה?"

אני מחייכת אליו. "סתם."

חנון.

"בכל מקרה..." הוא מכווץ את עיניו לעברי. "שלא תביני אותי לא נכון. אני אוהב את הרעיון של הנפש התאומה. זה מרגש לחשוב על לפגוש מישהו, להעיף בו מבט ולדעת בליבך שהוא החצי השני שלך. זה רומנטי בטירוף. אבל בעיניי... פי אלף יותר רומנטי לחשוב שמתוך שבעה מיליארד בני האדם על כוכב הלכת הזה שאתה יכול להיות איתם... אתה בוחר להיות רק עם אחת." הוא מתקרב עוד צעד קל, כמעט מבלי להרגיש את זה. "האהבה היא לא איזשהו ייעוד בלתי נמנע, איזשהו גורל שאי אפשר לעקוף. זו החלטה שאתה מקבל. וממשיך לקבל. מדי יום בחייך."

לעזאזל. הדמעות מעקצצות בעיניי.

"לכן כתבתי את לא על המפה. ויולט לא תמות בלי בק. בק לא מעיף מבט אחד בוויולט ופשוט יודע שהיא האחת. אין קשר מיידי ובלתי מוסבר, או תלות הדדית לא בריאה." הוא מושך בכתפיו. "יש פשוט סיפור על שני אנשים שבוחרים להיות יחד. לא מפני שהם צריכים, אלא מפני שהם רוצים. גם כשזה קשה. גם כשהעולם כולו נגדם."

החזה שלי כואב בעוצמה כזו, ממש כאילו נדקרתי. ולא לראשונה. וכנראה גם לא בפעם האחרונה. מציפה אותי תחושת אֵבֶל.

למה הוא חייב להיות נפלא כל כך?

הוא מסתכל עליי ואני מסתכלת עליו בחזרה, ישירות אל תוך נשמתו. אני נשבעת לכם שברגע זה אנחנו מנהלים שיחה שלמה בלי לומר מילה. מיליון מחשבות שלא נאמרו מנתרות בינינו הלוך ושוב כמו משחק טניס שותק של דברים ששנינו עקשנים מכדי לומר בקול רם.

אני נזקקת לדקה כדי להשתלט על רגשותיי. כשאני בטוחה יחסית שהם שוב תחת שליטה, אני מרימה אליו את מבטי ומדברת בקול שנסדק למרות מאמציי.

"זה לא בגללם."

הוא ממצמץ, מבולבל בשל התפנית הפתאומית בנושא השיחה. "מה?"

"ההצלחה שלך. היא לא בגלל המשפחה שלך, וואייט. אולי השם עזר קצת, אולי הקשרים שלהם נתנו לך יתרון כשהתחלת... אבל זה מוביל אותך רק עד לנקודה מסוימת. אנשים עם קשרים יותר טובים משלך לא עושים שום דבר עם החיים שלהם. הם מבזבזים את ההזדמנויות שהם קיבלו מפני שהם חשים זכאים לזה ומפני שהם שחצנים ועצלנים. למה להשתמש בכישרון שקיבלת מאלוהים אם אפשר לחגוג כל היום? אני מנידה בראשי. "לאנשים האלה, בין אם יש להם קשרים ובין אם לא, חסרה התשוקה הנדרשת כדי ליצור,

כדי להצליח. אבל לך יש את התשוקה. לאומנות שלך, לעבודה שלך, לכל חלק בחייך."

"אה, באמת?" קולו נשמע אירוני. "כמה זמן את מכירה אותי? חודשיים?"

זה פוגע, לשמוע אותו מצמצם את הקשר בינינו ותוחם אותו במגבלות זמן, ובצורה מקנטרת. אני ממשיכה בכל זאת.

"אתה שוכח שקראתי את המילים שכתבת. והאיש שכתב את ה..." אני עוברת באצבעותיי שוב על הכריכה הקדמית, עדיין המומה מכך שזה אותו אדם שעומד במרחק של מטר ממני. "האיש הזה... קיבל מתנה, כישרון ליצור מילים, דמויות ויופי. יש לו יותר תשוקה מכפי שהוא יודע מה לעשות איתה. היא נמצאת שם בכל משפט, טמונה בכל שורה, לכודה בתוך כל סצנה בסיפור של ויולט ובק."

אצבעותיי לוחצות עד שהאותיות המובלטות ננעצות בעורי. הוא לא מדבר, אבל לפתע האוויר מלא במתח עד כדי כך שקשה לי לשאוף שאיפה אל תוך ריאותיי. אני לא מסוגלת להסתכל עליו ואני מאלצת את המילים הבאות לצאת בכוח. הקול שלי רועד.

"אל תבטל את העבודה הקשה שלך רק מפני שהמשפחה שלך במקרה באותו תחום. אל תתעלם מהכישרון שלך רק בגלל הייחוס שלך. אימא שלי —" הקול שלי נשבר.

וואייט מתקרב יותר, כאילו לנחם אותי, אבל עוצר בעצמו ברגע האחרון.

אני מכחכחת בגרוני ומנסה שוב. "אימא שלי דחפה אותי חזק כל כך להיות מישהי שאני לא, עד שזה כמעט שבר אותי. היא ניסתה לרבע את המעגל, נחושה לגרום לכך שאתאים, גם אם פיסות חיוניות מהנפש שלי יקוצצו בדרך. לקח לי הרבה זמן להבין עד כמה זה הרס את הערך העצמי שלי. בכנות, לפעמים אני עדיין מתמודדת עם זה.

"אבל בסופו של דבר הבנתי שהמשפחה שנולדת אליה לא מגדירה את האדם שאתה הופך להיות. ולא משנה אם אתה צאצא של אימא מטורפת שדוחפת את הילדה שלה לתחרויות יופי, או של המשפחה הכי עשירה בהוליווד. בסופו של דבר, האדם היחיד שקובע למי תהפוך ומה תעשה עם החיים שלך הוא אתה." העיניים שלי מרפרפות לעבר עיניו. "ו... אתה אחד האנשים הכי טובים שאני מכירה."

הגרגרת שלו מתנועעת מעלה מטה בגרונו והוא בולע את הרוק. זה לא עוזר הרבה.

הקול שלו עדיין צרוד כשהוא מדבר. "מתי נהיית חכמה כל כך, קתרין פיירסטון?"

"לא חכמה. רק טיפה פחות טיפשה." אני מאפשרת לעיניי להיאחז בעיניו למשך רגע נטול נשימה. "היה לי המון זמן לחשוב בחודש האחרון."

ההערה הזו תלויה בינינו כמו נוכחות פיזית, בכל חלקיק אוויר. אני רוצה כל כך לצעוד אל זרועותיו החזקות והבטוחות, לסגור את המרחק שנותר בינינו וללחוש את כל הדברים שאני פוחדת מהם, את כל הספקות הנוראיים שלפיהם לעולם לא אהיה ראויה לו, כדי שהוא יבטיח לי שזה לא כך. אני רוצה את כפות ידיו על עורי, את פיו בשערותיי, את גופו צמוד לגופי כמו מגדלור רב־עוצמה אישי משלי.

כאילו הוא יכול היה איכשהו לקרוא את מחשבותיי, הוא מתקדם לעברי חצי צעד ועיניו אינן מתנתקות מעיניי לרגע. אני מצמיחה שורשים. בשנייה זו, סופת הוריקן לא יכולה להזיז אותי. הפה שלי נפתח. זה שם, על קצה לשוני. משהו מטורף, משהו שאני לא אמורה לומר, אבל נראה שאיני יכולה לשמור יותר בפנים.

אלא שאין לי הזדמנות לומר את זה.

"וויי? איפה אתה?" קורא קול נשי מהמסדרון. "אה! הנה אתה!"

העולם קופא. אילם וחסר תנועה, כמו בחלקיק השנייה שלפני מכת ברק. הגב שלי מזדקף. עיניי, שעדיין על עיניו של וואייט, נפערות עד כדי כך שזה היה יכול להיות קומי, אלמלא הלב שלי לא היה נקרע לגזרים בתוך חלל החזה שלי.

וואייט מתכווץ כשקרוליין נעמדת לצידו. הלסת שלו מתהדקת עד כדי כך שהגידים בצווארו בולטים ונעשים גלויים לעין. לבסוף אני מאלצת את עיניי להתנתק מעיניו, להתמקד בה.

היא לובשת טי־שירט ענקית, ללא ספק אחת מהחולצות של וואייט. היא יחפה, ורגליה

הארוכות שריריות ושזופות באופן מושלם. היא לבושה כאילו היא יצאה כרגע מהמיטה, אבל השיער הבלונדיני שלה מעוצב באופן מושלם ועל הפנים שלה יש יותר תכשירי איפור מכפי שיש לי בבית, אז אני מתארת לעצמי שהיא ערה כבר זמן מה.

"או! לא ידעתי שיש לנו אורחים."

המילה לנו הורגת אותי.

עיניה חדות. "קוראים לך קייטי, נכון?"

הטון שלי חד יותר. "די קרוב."

היא צוחקת בלי הומור. "ראיתי אותך על כל דוכן עיתונים ועל כל צג מחשב. זה נחמד לשם שינוי לראות אותך באופן אישי! את יוצאת עם גרייסון דאן, נכון? ראיתי את הריאיון שלכם בתוכנית של איליין." היא מורידה את קולה למלמול נרגש. "תגידי לי, הוא טוב במיטה כמו שמספרים?"

אני רואה שוואייט מתקשח.

הפה שלי מתייבש.

"אוי, אמרתי משהו לא בסדר?" היא צוחקת שוב. "ווי תמיד אומר לי שאני מגזימה כשאני שואלת אנשים שאלות אישיות. אבל אני לא יכולה להשתלט על זה! זה אחד הסיכונים בעבודה שלי. אני עובדת בשיווק של סרטים. יש יותר סיכוי לסגור עסקה עם מפיצים זרים אם את יודעת מה עושה להם את זה."

אני לא אומרת מילה. וגם וואייט.

היא מושכת בכתפיים, לא מתרשמת. "בכל מקרה, מה אתם זוממים כאן?"

"רק עוברים על כמה דברים לקראת הקרנת הבכורה." קולו של וואייט ריק.

"משעמם." היא נצמדת אליו, כורכת את ידיה סביב זרועו ומשרבבת לעברו שתי שפתיים ורודות מושלמות. "אני רעבה. נוכל לצאת לארוחת בוקר?" היא מסתכלת עליי בחטף, "כשתסיימו עם... זה... אני מתכוונת."

עוד פיסה נתלשת מהבשר העדין של הלב שלי. אני בקושי נושמת.

וואייט מסיר את מפרקי כפות ידיה מזרועו והודף אותה לאחור בעדינות. "קרוליין, אני צריך לסיים לשוחח עם קתרין —"

"אתה יודע מה?" אני אומרת בחיוך מזויף וממצמצת כדי שהדמעות לא יזלגו. אני מביטה בשעון שלי. "ממילא נשארתי יותר מכפי שהייתי צריכה. חוץ מזה, אני צריכה להגיע לעוד פגישה, אז עדיף שאלך."

"קתרין —"

אני הולכת במהירות לעבר הדלת. אני מספיקה לצאת מחדר העבודה ולהגיע עד לאולם הכניסה כשהוא מדביק אותי ומגיע אליי. אצבעותיו מתכווצות סביב הזרוע שלי באחיזה של אזיק פלדה. אני מנערת אותו בטלטלה, כאילו הוא צורב אותי במגעו. היד שלו צונחת.

קרוליין הולכת לאט לעבר המטבח בהבעה משועממת, אבל עיניה ערניות. היא משתהה בכניסה בדיוק מספיק זמן כדי להסגיר את הרצון העז שלה להקשיב לשיחה שלנו.

"התכוונתי לזה," אני אומרת בפסקנות. "אני חייבת ללכת."

העיניים שלו על עיניי, שוב זהירות. "אל תהיי מגוחכת. את לא יכולה פשוט ללכת."

אני חושקת שיניים. "תראה אותי."

"אפילו לא אמרת לי למה באת, קתרין," הוא מזכיר לי בקול שקט.

כמה אני טיפשה, שחשבתי שהוא מונע ממני ללכת בגלל סיבה אחרת לגמרי...

"נכון, בטח." אני חוטפת את התיקייה משולחן הצד הקטן, שם השארתי אותה כשנכנסתי, ואני מוסרת לו אותה. "הנה. מתנה בשבילך."

הוא פותח את התיקייה וסורק את העמוד הראשון. פניו מאפילות להבעת זעף.

"כן. אתה קורא נכון. סינתיה פיירסטון, אם השנה, זוכה בתואר ברצף עשרים ושתיים פעמים. אני בטוחה שהיא תגיש לך עותק משלך במועד המתאים, אבל חשבתי שאני

צריכה להזהיר אותך."

"קתרין." עיניו לוכדות את עיניי. כואב לי להחזיק במבטו, הוא רואה יותר מדי. את כל הקצוות המשוננים והמדממים שלי. "את בסדר?"

לא, אני לא בסדר.

יש לך בלונדינית יפהפייה שנשארת לישון אצלך ואני נתבעת על ידי אימא שלי, עצמי ובשרי.

אה, ולא הזכרתי את מערכת היחסים המפוברקת, את הפפראצי שעוקבים אחריי ואת ההיריון הלא מתוכנן?

אני בהחלט לא בסדר.

"אני ממש בסדר גמור." החיוך שלי קופא על פניי. "אבל אני באמת צריכה ללכת עכשיו."

"קתרין —"

"וויי!" קוראת קרוליין מהמטבח. "יש לך חלב שקדים?"

"זה הסימן שלך." אני בולעת את הגוש שנוצר בגרוני ומסתובבת כדי לפתוח את הדלת.

"חכי, קתרין —"

אני יוצאת אל המרפסת לפני שהוא יספיק לאחוז בי שוב, אבל בהיותי מכורה לעונשים, אני לא יכולה להתאפק מלשלוח לעברו מבט אחרון לפני שהדלת נסגרת בינינו. הפה שלו הוא קו ישר. העיניים שלו מוצפות בכל כך הרבה רגשות מפחידים, שיכולתי לטבוע בהן.

"להתראות, וואייט הייסטינגס."

הפה שלו נפתח כדי לומר עוד משהו, אבל אני כבר הולכת. אני זקוקה לכל ההחלטיות שלי כדי למנוע מהדמעות לזלוג כשאני נכנסת לתוך המכונית שלי, חוגרת את חגורת הבטיחות ומניעה. אבל ברגע שבו האחוזה שלו נעלמת מן המראה האחורית שלי, נעלמת גם השליטה העצמית שלי.

אני בוכה כל הדרך הביתה.

פרק 8

"נראה לי שהכנסתי את זה לחור הלא נכון."

— שחקן מיני גולף ממש גרוע.

זו התקופה המוזרה הזאת שבין חג המולד ובין ערב השנה החדשה, כשכמעט כולם בחופשה מעבודה, מבלים זמן עם המשפחה וחוגגים את החיים שלהם. אלא אם כן אתם אני, ובמקרה זה אין לכם משפחה שראוי לחגוג איתה, והעולם שלך מתפרק ונופל סביבך.

אני מבזבזת זמן בבית שלי, שקועה בעצב, במשך שלושה ימים לאחר המפגש עם וואייט, צופה ברצף בכל פרקי העונה הראשונה של תיכון הערפדים, אוכלת את כל תכולת המקרר שלי, וחוץ מזה מתנהגת כמו נזיר מתבודד עד יום שישי אחר הצהריים, כשהארפר מופיעה בדלת שלי ודורשת שנעשה ערב בנות.

"לא מתחשק לי לצאת," אני מוחה ומכרסמת פלפל אדום. החשק לכל מיני מאכלים בהיריון הוא לא בדיחה.

"לא אכפת לי!" היא מניחה את תיק האיפור שלה על שולחן האיפור במקלחת שלי ומחייכת באופן מרושע. "לא יצאתי מיליון שנה."

"איפה מאסטרס?"

"בבית. אסרתי עליו לבוא. זה ערב בנות בסגנון הישן. נאכל, נשתה, נרקוד, נפלרטט בלי בושה עם סטודנטים בקולג' שלעולם לא נדבר איתם יותר אחר כך... יהיה נהדר." העיניים שלה מתחננות. "בחייך, קאט. אל תהיי כזאת יבשה. אף אחת מאיתנו לא צריכה לעבוד מחר, יש לי פָּלֶטָה חדשה של צלליות לעיניים שאני מתה לנסות, ולך יש ארון מלא בגדים חדשים לגמרי שממש מתחננים שילבשו אותם."

אני נאנחת. יש בה אותה מידת נחישות כמו שהייתה לה כשהיא גררה אותי למכירת חיסול של דגמים ייחודיים במחסן במרכז העיר בארבע לפנות בוקר, כדי להיכנס לתור לפני כל פאשניסטה אחרת בלוס אנג'לס. אי אפשר להתווכח איתה כשהיא ככה. אני מתנחמת בעובדה שלפחות הפעם לא אצטרך לשבת שלוש שעות על המדרכה כשהישבן שלי נרדם בזמן שאני ממתינה לכך שהדלתות ייפתחו, רק כדי לזכות לשחק משיכת חבל על פרטי לבוש שלעולם, אבל לעולם, לא אלבש, אבל אקנה בכל זאת, רק כדי שיהיה לי משהו להראות בתמורה לישבן הקפוא שלי.

היא נכנסת אל תוך חדר הארונות שלי, סוקרת את הקולבים הרבים ובוחרת בשמלה שחורה שהיא קנתה בשבילי לפני שלושה שבועות, ביום שנתתי לה את הארנק שלי ויד חופשית לעצב את המלתחה שלי לסבב הראיונות לעיתונות. היא חוזרת עם זרועות עמוסות בשקיות ועם חיוך זחוח של שביעות רצון. אני די בטוחה שכרטיס האשראי שלי העלה עשן אחרי שהיא העבירה אותו כל כך הרבה פעמים.

"לא," אני אומרת כשאני סוקרת את השמלה.

"כן," היא סותרת אותי ודוחפת אותה לעברי. "אבל את לא יכולה ללבוש חזייה."

בדרך כלל, הרעיון הזה היה דוחה בעיניי. אבל בימים האחרונים, השדיים שלי רגישים ונפוחים עד כדי כך שלא טרחתי בכלל לדחוס אותם לתוך תא העינויים שנקרא חזייה. אז אני חייבת להודות שיש אטרקטיביות ברעיון של שמלה שלא דורשת ממני להתמודד שוב עם חזייה.

אני סוקרת את הבגד.

הוא על הגבול הדק בין מסוגנן ושערורייתי. הגב כמעט לא קיים. רצועת תחרה שנעשית יותר ויותר צרה ויורדת מהכתפיים לאורך כל עמוד השדרה. אבל החזית פשוטה למדי ובהחלט יפה, עם רצועות צרות וחלק עליון צמוד. שנים של ניסיון לימדו אותי שמלחמה עם הארפר על לבוש היא בדרך כלל מלחמה אבודה. נוסף לכך, אם אתנגד אני מסתכנת בכך שהיא תמצא במעמקי הארון שלי משהו אפילו יותר חושפני.

אני מתפשטת ונשארת בתחתונים, מעבירה את השמלה מעל לראשי, מושכת אותה על הקימורים שלי, ומתכווצת מעט כשהבד מועך את השדיים שלי אל כלוב הצלעות. אני עומדת מול המראה ומסדרת אותם כדי שיהיו פחות מוגבלים. ותופעת הלוואי המצערת שמתפתחת היא שהמחשוף עמוק עד כדי כך ששקע מריאנה[4] נראה לעומתו חסר משמעות.

"לעזאזל, יש לי ממש טביעת עין. השמלה הזאת קטלנית עלייך. הציצים שלך נראים ענקיים!" הארפר שורקת שריקת התפעלות. "ברצינות. סופר לוהטת. את עולה באש, פיירסטון!"

אני מגלגלת עיניים. "אף פעם לא שמעתי את זה קודם."

אני מעבירה את כפות ידיי על הבטן שלי, שעדיין שטוחה, אבל אני לא יכולה להימנע מלהרגיש נפוחה ופרנואידית. הגוף שלי לא השתנה הרבה, אם כי מכנסי הג'ינס שלי קצת יותר צמודים. אבל אם להיות כנה, זה כנראה בגלל שקית שלמה של חטיפי פיתה מטוגנת שזללתי כשצפיתי בנחישות בעונה השנייה של תיכון הערפדים בשעה שלוש לפנות בוקר.

הארפר דוחסת את עצמה בתוך שמלה סקסית שטנית בצבע מג'נטה שתואמת בדיוק לגוון של השיער שלה. זה שילוב מהמם, היא נראית כמו דמות אנימה שמימית שיצאה מתוך ספר קומיקס. אחרי שנעלנו את נעלי העקב והתאפרנו, אנחנו יורדות למטה, מוכנות לטרוף את העיר... ומוצאות את מאסטרס נשען על האי במטבח, בידיים שלובות, והוא מסתכל עלינו בנוקשות. אני לא שואלת איך הוא נכנס. האיש תכנן את מערכת האבטחה שלי.

"תגידו לי בבקשה שלא תכננתן לצאת לבושות ככה בלעדיי." עיניו מתכווצות. "כי אם זאת התוכנית, יהיו לנו בעיות."

הארפר מלגלגת. "קנט, ניהלנו או לא ניהלנו שיחה על זה שאתה איש מערות שתלטני?"

"ניהלנו."

"ו —?" הארפר מצמידה את כפות ידיה אל מותניה. "אתה זוכר את המסקנה בסופה של השיחה?"

הוא מושך בכתפיו. "עשית הרבה רוח מזה שאני דואג לך. שמעתי אותך, כי אני חושב שאת די חמודה כשאת צורחת. אחר כך החלטתי להמשיך לעשות בדיוק את מה שמשלמים לי כדי שאעשה, וזה להגן על מיס פיירסטון ועלייך, בעקיפין, בכל פעם שאת איתה, שזה רוב הימים, כי אתן עסקת חבילה. אם כי מאז שאת ואני ישנים יחד כל לילה אני בעצם גר בדירה שלך, לכן מהיום והלאה אגן עלייך בכל מקום שתלכי אליו, בלי קשר לחברות שלך." הוא מעיף לעברי מבט קצר. "בלי להעליב."

"לא נעלבתי."

הוא מסובב את ראשו בחזרה אל הארפר. "העניין הוא שאת הבחורה שלי ואני מגן על מה ששייך לי."

היא ממש מתייפחת.

הוא רוכן לפנים. "מה הייתה המסקנה שדיברת עליה? כי זו המסקנה היחידה שאגיע אליה בכל רגע בזמן הקרוב."

הארפר עושה הצגה גדולה כאילו היא זועמת עליו, אבל כולנו יודעים שהיא לא באמת כועסת. "אתה מעצבן," היא ממלמלת באופן לא משכנע.

הוא מושך שוב בכתפיו, לא מוטרד כלל מהדעה שלה ולוקח את המפתחות שלו מהדלפק. "לאן אנחנו הולכים?"

היא כבר זורחת שוב. "לאן שהרוח תיקח אותנו."
גם מאסטרס וגם אני בוהים בה בפנים אטומות עד שהחיוך על פניה צונח.
"טוב, בסדר. מתברר שלהיות ספונטנית זה לא חוקי." היא נאנחת. "הזמנתי לנו שולחן במועדון 'לימבו' ואחר כך נרד לרחבת הריקודים שלהם בקומה התחתונה. ההופעה הראשית היא של איזשהו די־ג'יי פופולרי. אם להודות באמת, הם כולם נשמעים לי אותו דבר, אבל הוא אמור להיות ביג דיל, כי הכרטיסים אזלו לפני שבועות. בדרך כלל, בחיים לא היינו נכנסות, אבל עכשיו..." המילים שלה מתפוגגות והיא מסתכלת עליי.
"אני קאט פיירסטון," אני ממלמלת בצער.
"בדיוק." החיוך של הארפר חוזר. "מַתַּי לצאת לשם מאז שעברתי לאל־איי, וסוף כל סוף אני מכירה מישהי מפורסמת מספיק שתעביר אותי את חבלי הקטיפה האדומים בלי שאצטרך לחכות על המדרכה שש שעות על עקבים של יצאנית ובשמלה צמודה, ולהתחנן לאיזה סדרן מטופש שישים אליי לב."
מאסטרס מרים גבה אבל לא אומר כלום.
הארפר לובשת את הז'קט שלה. "הטענה שלי היא שאנחנו מחויבים לפחות לנסות את הכוח של המעמד החדש שלך בתור סלבריטי. זה יהיה בזבוז אם לא נעשה את זה. אז... חייגתי."
"וניצלת אותי בלי בושה?" אני מתנגשת באגן שלה עם האגן שלי.
"ברור." היא מתנגשת בי בחזרה.
"טוב. לא הייתי רוצה לחשוב שהחברות הזו מבוססת על משהו אמיתי כמו כבוד הדדי או אהבה."
"אלוהים שישמור!"
שתינו מתגלגלות מצחוק.
הארפר מתאוששת ראשונה. "סיפרתי לך שהם ממש העיפו בשבילנו מישהו מאחד השולחנות השמורים? כמה זה מטורף?"
"מה?! את מי?"
"למי אכפת?"
"הארפר!"
"טוב, שיהיה. אני כמעט בטוחה שזו הבחורה השחצנית מיומני איש הזאב ששברה את הלב של דמיאן בעונה הקודמת."
"את מבינה שהיא ממלאת תפקיד, מדקלמת שורות שאין לה עליהן שליטה?"
"תגידי את זה לדמיאן!" הארפר משלבת ידיים. "הוא היה שקוע בדיכאון שישה פרקים."
"שוב... הוא דמות בדיונית," אני מזכירה לה, ללא הועיל.
צחוק מהדהד מכיוונו של מאסטרס.
"אהה!" העיניים שלה מסתחררות מרוב אפשרויות. "אולי אנסה לזרוק את השם שלך כדי לפלס לנו דרך לשיעור הכושר של ג'ניפר לופז. מאז שהייתי בת שש רציתי לדעת איך היא מתַחזקת את הישבן הזה ועדיין נשארה ג'ני מהבלוק..."
"קודם כול, את צריכה להיות קצת נבוכה כרגע. שנית, את חיה באשליות אם נדמה לך שמישהו בתעשייה יאמין שאני מוכנה להשתתף בשיעור כושר."
"בסדר. בלי מחנה קיץ לישבנים." היא עושה הפסקה. "אבל מה דעתך על שיעורי רכיבת הזן של גווינת' פאלטרו? הם מלאים כרגע אבל יש לי הרגשה שאם אלחץ עליהם, ייתכן שתהיה הפרדה מודעת בין שתיים מהמשתתפות הנוכחיות ובין האופניים ששמורים להן..."
"תמשיכי ככה ואגזול ממך את הזכות להשתמש בשם שלי. לטובתך."
הארפר נועצת מבט קטלני. "את מתה מבחינתי."
"ואת שיכורה מכוח."
"זה לגמרי נכון." היא בודקת שוב את תיק הקלאץ' הקטן שלה, מוודאת שיש לה את כל

הפריטים החיוניים. תעודה מזהה, כסף קטן, טלפון נייד וכמובן ערכת איפור מיניאטורית שלמה. "קדימה, בואי נלך ונגרום לכולן לשנוא אותנו."

אני נאנחת אנחה עמוקה אבל לא מתווכחת. כשאנחנו פונות אל הדלת, אנחנו מוצאות את מאסטרס מחכה לנו, בוהה בנו בהבעה שלא ניתן לפענח אותה.

"מה?" שואלת הארפר.

הוא בוהה בנו עוד רגע, ואז מסתובב, יוצא החוצה וממלמל לעצמו משהו שנשמע כמו 'טירוף מוחלט'.

"מה זה היה, מותק?" קוראת הארפר אחריו.

"אמרתי שאהיה במכונית!"

"אה־הא." היא לוכדת במבטה את מבטי. "הוא אוהב שאני משתגעת. הוא פשוט עדיין לא יודע את זה."

שתינו פורצות בצחוק. היא משלבת את זרועה בזרועי ומושכת אותי החוצה.

"בחייך. סבלת מכל תופעות הלוואי המחורבנות של הפרסום. נראה לי שהגיע הזמן שתיהני מכמה הטבות."

בילית כמעט שנה בהגשת משקאות ל־ווי־איי־פי במועדון לילה אקסקלוסיבי באל־איי. זו תהיה לשון המעטה לומר שזה מוזר מאוד להיות בצד השני.

כשאנחנו מגיעות ל'לימבו' יש במקום תור שמשתרך לאורך כל הבניין. בחורות רועדות בעקבי סטילטו ובשמלות קצרות, וההתרגשות שלהן ממש מוחשית. בני הזוג שלהן ניצבים באדישות, ממתינים בהתלהבות של נידון למוות בדרך אל הכיסא החשמלי. אני לא חובבת מועדונים, אבל אני לא יכולה להכחיש שזורמת בתוכי התרגשות כשמאסטרס עוצר באזור החניה שמיועד ל־ווי־איי־פי, מוסר את המפתחות לבחור שאחראי על החניה ופותח למעננו את הדלת.

השקט במושב האחורי של רכב השטח מתפוצץ בבת אחת.

אנשים מתחילת התור צורחים ומצלמים תמונות במצלמות של הטלפונים שלהם.

תראי!

זאת קאט פיירסטון! ראית אותה?

גרייסון איתה?

איפה הוא?

אני מתעלמת מהם כמיטב יכולתי, מסתכלת קדימה כשאני פוסעת לעבר הדלתות ומשתדלת שלא למעוד על העקבים מרקיעי השחקים שהארפר התעקשה שאנעל. הסדרנים לא שואלים שום שאלות ולא בודקים את התעודות המזהות שלנו. הם פשוט מפנים את הדרך ונותנים לנו להיכנס פנימה, שם המארחת לוקחת בזריזות את המעילים שלנו ומובילה אותנו אל השולחן שלנו.

המועדון הזה מפורסם, במידה לא מבוטלת בשל ראפר פופולרי שהכניס שורה על חטיפי הגבינה שלהם ללהיט שלו שהגיע למקום הראשון. המסעדה המפוארת למעלה משרתת את האליטה של אל־איי, עם רשימת יינות ארוכה יותר מהזרוע שלי ותפריט שמשתנה כל הזמן, ושגם המבקרים הקפדניים ביותר מתקשים למצוא בו פגמים. על פני השטח, המקום מעודן ורומנטי לגמרי. אורות עמומים, קישוטי שיש, אהילים גאומטריים שתלויים מהתקרה בזוויות א־סימטריות.

אבל אז אני מבחינה ברצפה השקופה.

היא מאפשרת מראה ברור וגלוי של סצנת המועדון הסוערת שממש מתחתינו. זה ניגוד צורם. אלגנטיות שקטה בגובה של שישה מטרים מעל רחבת ריקודים מתפתלת במפלס

שמתחת, שם האורות המהבהבים והטראקים המסתובבים בטירוף של הדי־ג'יי. שומרים על הקהל המרותק והמוקסם. פתאום אני מבינה את השם 'לימבו'. המקום הזה הוא גם גן עדן וגם גיהינום, שנמצאים שניהם בתוך מרחב אחד.

אני מתארת לעצמי שהאנשים למטה יכולים להבחין בצורות המטושטשות שלנו אם הם יכווצו את עיניהם וירימו אותן אל התקרה.

אני חושבת שראיתי את קצה העקבים של ריהאנה! זה מדהים!

"כמה זה מגניב?" לוחשת הארפר כשאנחנו מתיישבות ליד השולחן.

"די מגניב," אני מסכימה. "אם כי צר לי על מאסטרס."

"הוא לא היה חייב לבוא." הארפר מושכת בכתפיה. "הוא יהיה בסדר גמור."

אני מחפשת את שומר הראש שלי ומוצאת את הגוף הענקי שלו רכון על הבר הנוצץ שבקצה השני של המסעדה, כשעיניו הערניות תמיד סורקות את החדר וכף ידו הגדולה אוחזת בכוס מי קרח. אני נאנחת.

"אני בטוחה שהם היו יכולים להוסיף כיסא לשולחן..." אני מטה את ראשי הצידה תוך מחשבה. "אבל אז הוא היה נאלץ להקשיב לרכילות שלנו על כל מי שנמצא במסעדה."

"ראית את כריס פראט בפינה?" היא ממלמלת ועיניה מזנקות בגניבה אל השולחנות מסביב. "ואני כמעט בטוחה שזה אשטון קוצ'ר, ממש שם."

אני מהנהנת, משתדלת שאף אחד לא ירגיש שאני מתחרפנת קצת, רק מעצם העובדה שאני בחברה כזו.

"תודי בזה," לוחשת הארפר כשהיא רוכנת לעברי. "החיים שלך די מגניבים, קאט פיירסטון."

היא לא טועה.

כשהמלצר חוזר הארפר מזמינה כוס יין. אני ממשיכה לדבוק במים, ומצליחה להפחית בחשיבות העניין כעוד ניסיון לשמור על פיכחות. אנחנו אוכלות ארוחה טעימה. פרחי קישואים מטוגנים, ריזוטו שרימפס ופרפה מפירות טריים. המחיר שערורייתי, אבל עם בטן מלאה ולב מאושר, לא אכפת לי אפילו טיפונת כשאני חותמת על החשבון. אנחנו מחליטות לעבור בשירותים לפני שנרד במדרגות אל הגיהינום, בידיעה שהתאים במועדון למטה יהיו הרבה יותר צפופים מאשר כאן.

הארפר פונה הצידה כדי לבחון את גופה במראה. "אלוהים, אני מלאה. פתאום אני מתחרטת על השמלה הצמודה. אפשר לראות דרך הבד את קו המתאר של ה'היריון' בגלל האוכל."

עדיף על פני ההיריון האמיתי שלי, אני לא יכולה להימנע מלחשוב, ונועצת מבט בבטן שלי.

"את נראית מדהימה. תירגעי."

אני מתקנת את הליפסטיק שלי כשאני שומעת את הצליל של דלת השירותים נפתחת. עקבי סטילטו משמיעים קליקים לא סדירים על רצפת האריחים, כאילו הבחורה שנועלת אותם מתקשה ללכת בקו ישר. כשהיא נכנסת אל שדה הראייה, אני רואה מישהי שהשפתיים שלה, בצבע אדום דם, שהוא סימן ההיכר שלה ושאני מזהה אותו מהמסר שהיא שרבטה פעם על המראה בחדר ההלבשה שלי, ואני מבינה מייד שני דברים. היא שיכורה ומסוממת לגמרי, והיא שונאת אותי בלהט מהסוג שמעולם לא נתקלתי בו. אני מסתובבת לאט כדי לעמוד מולה פנים אל פנים.

"הלנה." אני אומרת בקול רך. מאחורי הלנה, עיניה של הארפר מזנקות לעבר עיניי ושאלה במעמקיהן. אני מנידה קלות את ראשי, כדי שהיא לא תתערב.

"את," ממלמלת הלנה, ומתקרבת אליי תוך מעידה. "את מנוולת קטנה."

"ואת קצת מחוקה."

תווי הפנים המושלמים שלה, שהם אפילו יותר יפים במציאות, מתעוותים והופכים למסכה של זעם. "גנבת ממני הכול. את ויולט. את גרייסון. לקחת את הכול."

"לא גנבתי ממך שום דבר, הלנה. בחיים לא הייתי מקבלת את התפקיד שלך, אם לא היית הורסת הכול מלכתחילה," אני מזכירה לה.

היא כבר מעבר ליכולת ההקשבה.

"את עוד תצטערי," היא מבטיחה ורוכנת קרוב יותר אליי. אני יכולה להריח את האלכוהול בנשימה שלה, לראות את הגודל הלא נורמלי של האישונים שלה, שנשברים באור הרך של חדר השירותים כמו בריכות זכוכית אפלות. ברור, היא יצאה מהגמילה. וחזרה לסורה.

היא רוכנת אפילו יותר קרוב, מצמידה אותי אל הכיור.

"שמעת אותי, מנוולת? את עוד תצטערי."

"אוי, הלנה. אני כבר מצטערת," אני אומרת לה, וקולי רך מאוד. "אני מצטערת שהלב שלך נשבר. אני מצטערת שהרסת לעצמך את החיים. אני מצטערת שאת עוברת תקופה קשה. באמת, אני מצטערת. אבל תקשיבי לי כשאני אומרת לך. אם תאיימי עליי שוב, האהדה שלי תתפוגג יותר מהר מהשאריות דלות הפחמימות שבמקרר שלך."

נראה כאילו היא לא שומעת אותי. אפילו לא מילה. היא עומדת שם, מתנדנדת באי־נוחות על העקבים שלה ונראית כמעט... מטורפת. מפחיד לראות את זה. אני סוקרת אותה לרגע, קולטת את הליפסטיק המרוח, את המבט הריק בעיניה, ומבינה שהיא לגמרי ירדה מהפסים. דלת שנטרקה יותר מדי פעמים, ולא מסוגלת יותר לבצע את התפקיד הבסיסי שלה. חוסר שקט והתלבטות, בכמויות שוות, מקרקשים בתוכי.

הבחורה שעומדת מולי, מי שהיא לא תהיה, היא לא הלנה פאטנאם שהייתה פעם. זוהי מישהי לא יציבה. מישהי שזקוקה לעזרה רבה מכפי שאני יכולה לתת.

"את תצטערי," היא לוחשת שוב, כמו מנטרה מוטרפת, והחיוך שעל פניה מבטיח נקמה גם כשהדמעות זולגות מעיניה הריקות. יש במילים שלה נימה היסטרית והיא מרתיחה אותי.

"את תצטערי. את תצטערי. את תצטערי."

אני מסתכלת על הארפר בדאגה, תוהה מה לעשות.

היא מושכת כתפיים, מבולבלת, לא מסוגלת לומר מילה.

נראה שהלנה בכלל כבר לא רואה אותי. היא נסוגה אל תוך הראש שלה, לאיזשהו מקום שאי אפשר להגיע אליו. אני עוקפת אותה והולכת לעבר החברה הכי טובה שלי, כשהאמביוולנטיות נועצת בי ציפורניים מבפנים.

"מה עושים איתה?"

"עם מי, עם סילביה פלאת'[5]?" לועגת הארפר, בלי טיפת אהדה. "הממם, מה דעתך על... שום דבר."

"היא באיזושהי התמוטטות." אני מסתכלת שוב על הלנה, שלא זזה אפילו מילימטר. "אי אפשר סתם להשאיר אותה כאן."

"למה לא?"

"אנחנו לא כאלה איומות."

"אבל אנחנו כן." המצח שלה מתקמט. "הבחורה הזו קיללה אותך, הפיצה עלייך שמועות בעיתונות, איימה עלייך, ניסתה להפוך את החיים שלך לסיוט. אני אומרת... לעזאזל איתה, בואי נלך לרקוד. אם היא תיפול לאסלה ותטבע כשהיא מקיאה את כל משככי הכאבים שהיא לקחה עם הוודקה, טוב, אני למשל לא אתגעגע אליה. הקארמה כלבה. וגם אני."

"הארפר!"

"מה? זה נכון."

"זה נורא."

"ממתי את כזאת יפת נפש?"

"מאז שהחלטתי שאנסה להיות אדם טוב יותר."

הארפר ממצמצת אליי, כאילו היא לא יכולה לקלוט קונספט כזה.

אני נאנחת. "אם נקרא לסדרן, יזרקו אותה החוצה על המדרכה..."

"נשמע כמו פתרון מושלם."

אני מזעיפה פנים. "נשמע כמו לזרוק אותה לכלבים. ראית את כל הפפראצי בחוץ. עדיף כבר לתת לה לטבוע באסלה."

"אין לה שומר ראש? נהג? בייביסיטר? מישהו שנותן לה חסות, שאמור למנוע ממנה להרוס את הכבד שלה?"

"אני לא יודעת."

אני מנסה נואשות לחשוב על תוכנית כשהדלת נפתחת פנימה וחבורת בנות נכנסת לשירותים. הארפר דוחפת את הדלת וסוגרת אותה עוד לפני שהן מספיקות להכניס רגל בעקב סטילטו. הן מקרקרות במחאה כשהדלת נטרקת בפרצופן.

"לא בשימוש!" צועקת הארפר ומשתמשת במשקל גופה כדי להשאיר את הדלת סגורה.

אני חוצה את החדר כדי לעזור לה להדוף אותן. לאחר דקה של צווחות ממורמרות, הן מוותרות והולכות למצוא חדר שירותים אחר.

אני מסתכלת על החברה שלי. "אני אחסום את הדלת. את תלכי להביא את מאסטרס. תגידי לו מה קרה. הוא יוכל לשמור, לוודא שאף אחד לא ייכנס לכאן."

הארפר מחייכת, אבל לא מתווכחת כשהיא יוצאת אל המסדרון. בזמן שהיא לא נמצאת כאן, אני עוברת על כל אפשרות שאני יכולה לחשוב... ומחייכת בתסכול בשל היעדר אפשרויות טובות.

אם אזמין אמבולנס, הם יגיעו אל הצד החיצוני של הבניין עם סירנות רועמות, וימשכו את תשומת הלב של כולם ברדיוס של עשרה רחובות. ואז, סביר להניח שיאשפזו את הלנה במחלקה פסיכיאטרית סגורה וישליכו את המפתח. וזה בסך הכול לא רעיון נורא כל כך, בהתחשב במצבה הנוכחי, אבל זו בהחלט לא החלטה שאני אמורה לקבל.

אם אשאיר את העניין לטיפול הצוות של 'לימבו', זה רק עניין של זמן עד שהסיפור יתפשט אל המלצרים ומהם אל הלקוחות. ומשם אל כל שאר העולם.

אם אוציא אותה מבעד לדלת הראשית ואכניס אותה לַמכונית, הפפראצי שחונים בחוץ יבחינו... ויצלמו בערך מיליארד תמונות שיהיו מודבקות מחר בכל רחבי הרשתות החברתיות.

החלופה הישימה היחידה שאני מצליחה לחשוב עליה היא זו שאעשה הכול כדי להימנע ממנה.

הארפר חומקת בחזרה פנימה כעבור רגעים ספורים. "קנט במשמרת בדלת. מצאת תוכנית?"

"לא ממש." אני נאנחת, מוטרדת מאוד, ועוברת על פני רשימת האפשרויות העגומה.

האנחה של הארפר מהדהדת את האנחה שלי. "חרא."

"הוצאת לי את המילים מהפה." אני מהססת. "יש אדם אחד שהייתי יכולה לחייג אליו..."

הארפר מזעיפה פנים. "אם את חושבת על מי שאני חושבת שאת חושבת, אז זה הרעיון הכי גרוע שלך עד עכשיו."

"איזו ברירה יש לי?"

"את רואה את המצב הזה?" היא מצביעה על הלנה, שעדיין ניצבת ליד הכיורים, המומה משכרות. "זאת ההגדרה של מדורת אשפה אנושית. להוסיף את גרייסון לתערובת ולחשוב שזה יעזור, זה כמו להתיז נפט על להבות ולצפות שהן לא יתפוצצו."

"אז תציעי לי משהו אחר. תציעי לי חלופה אחת, שתהיה הגיונית ואחראית."

השיניים שלה ננעצות בשפה התחתונה שלה בשתיקה מתוסכלת.

"זה מה שחשבתי," אני ממלמלת ושולפת את הטלפון מתיק הקלאץ' שלי. אני עוברת על רשימת אנשי הקשר עד שאני מגיעה אל השם שלו. חיוך עולה על שפתיי. הוא עדיין

מתוכנת בתור דביל ענק.

לא התקשרתי אליו מאז הוואי, לא דיברתי איתו בכלל מאז התקרית של ריסוק המצלמה. אתמול, ברגע של חולשה, נכנסתי לאינטרנט לראות אם הסיפור עשה כותרות.

דאן תוקף צלם פפראצי! התביעה בדרך.

אבל לא היה שום דבר. אפילו לא ציוץ קטנטן על עדשה מרוסקת או התקף זעם. עורכי הדין שלו בוודאי שיחדו את הצלם הנלהב כדי שישתוק.

ובכל זאת, ייתכן שהצהובונים שומרים את החדשות האלה ליום חלש. לפי מה שראיתי, יש שפע של חומרים על גרייסון ועליי, שיכולים להעסיק את התקשורת במשך חודשים. רק השבוע הואשמתי בהפרעת אכילה בנעוריי ובהתנכרות לאימי היקרה. אני יכולה רק לתהות מה הם ימציאו בשבוע הבא.

מדבורים חרוצות לציפורי אהבה... יש לנו את הפרטים על #גרייקאט שאתם מתים לדעת!

ריאיון עם מקורב: "היא אהבה אותו שנים!"

קאט קובעת: ימי החגיגות של דאן נגמרו!

תמונות בפנים: קאט וגרייסון, לאורך השנים.

המאבק הסודי של קאט: חברים חושפים את עברה האנורקטי של השחקנית.

עולה בלהבות! אימהּ הסוכנת של פיירסטון תובעת מאיי־אקס־סי הסדר בסכום נכבד.

העליתי בזיכרוני את כל הדברים האיומים שכתבו עליי בלי לטרוח לבדוק אפילו פעם אחת אם הם אכן אמיתיים, לפני שהדפיסו אותם כאילו הם עובדות. כל סיפור מטופש סוכם על ידי הכחשה קטנה וחמודה: קאט פיירסטון לא ענתה לבקשתנו לתגובה. כאילו זה נותן איכשהו תוקף להפצת השקרים שלהם.

אילו הייתי צריכה להמר על זהות ה'מקורב' שסיפק זרם קבוע של סיפורים ותמונות, הייתי שמה את כל הכסף על סינתיה. זה ממש מריח כמו אימא שלי. ללבות את אש הכוכבות שלי ולהפוך אותה לגיהינום מלא, מבלי לנוח עד שהפנים שלי יהיו על כל דוכן עיתונים, פיד של חדשות ותמונות ברשתות החברתיות. גם כאשר עדיין דיברנו זו עם זו, לא הייתה לה בעיה להשתמש בסודות שלי בתור מזון בהמות להאכיל את התקשורת. עכשיו כשאנחנו כבר לא בקשר, אין מצב שהיא תדחה את האפשרות לעשות כסף מהיר על ידי מכירת זיכרונות הילדות שלי לצהובונים. ככל שאהיה שווה יותר, ככה היא יכולה לדרוש יותר בתביעה.

כשליבי תקוע בגרוני, אני מרימה את הטלפון לאוזן ומחכה להתקשרות. הוא עונה בצלצול השני, כשקולו עמום. יש כל כך הרבה רעשי רקע שבהתחלה אני בקושי יכולה להבחין בקול שלו.

"קאט? את בסדר?"

"אני בסדר," אני מרגיעה אותו. "אבל גרייסון... אתה צריך לבוא ל'לימבו'."

"למה?"

"זאת הלנה."

הוא לא שואל שאלות, אבל אני שומעת אותו מקלל לעצמו. "אני בדרך."

אני מנתקת.

הארפר נועצת בי מבט וגבותיה מורמות.

"הוא בא."

"אוי, יופי. אני בטוחה שהפלייבוי האידיוט ידע בדיוק איך להתמודד עם הלנה קן הקוקייה[6] פאטנאם."

אני מסתכלת שוב על הקוקייה הנדונה. היא לא זזה סנטימטר. הדוגמנית לשעבר מתנדנדת על העקבים שלה ומקובעת בהשתקפות שלה במראה. נראה שהיא לא יכולה להתנתק מהמראֶה של הדמעות שזולגות על פניה היפות, ומשאירות שובל של מסקרה רטובה על כל לחי לפני שהן נושרות לתוך הכיור. היא לא משמיעה צליל, אבל אני רואה

אותה אומרת אותן מילים שוב ושוב בלי קול, בתנועות שפתיים בלבד, כמו תפילה.

צמרמורת של תחושה מבשרת רעות עוברת במורד עמוד השדרה שלי.

את תצטערי. את תצטערי. את תצטערי.

גרייסון מופיע בתוך חמש־עשרה דקות. הוא כנראה היה קרוב כשקיבל את השיחה. הוא נכנס אל שירותי הנשים עם פמליה של שלושה מאבטחים שריריים שלא עושים כלום. השתיקה שלהם מאוזנת על ידי החבר האחרון בקבוצה שנכנס לחדר, ושאני יודעת מניסיון שהוא לעולם לא שותק.

ריידר וודס.

"קיט־קאט!" צועק המוזיקאי ברגע שבו הוא קולט אותי ומקרב אותי אליו לחיבוק. "את ממש יפהפייה!"

אני טופחת במבוכה על גבו. "היי ריידר. לא חשבתי שתזכור אותי."

"לזכור אותך? אני ממש אוהב אותך! קנית לי צ'יזבורגר בשלוש לפנות בוקר. הצלת אותי מקטטה בבר. תשלימי עם העובדות. אנחנו קשורים, בייבי. אי אפשר לחזור עכשיו אחורה." הוא מנער את כתפיי חזק עד כדי כך שמאסטרס עושה צעד של אזהרה לעברנו. ריידר לא מקדיש לו שום תשומת לב. "אז מה שלומך?"

"אי אפשר להתלונן." אני צוחקת ומביטה אל תוך עיניו המיוחדות של ריידר. אחת כחולה, אחת חומה ושתיהן מכווצות כרגע לראשי סיכה, מה שמרמז על כך שהוא לא צרך הלילה רק אלכוהול. לא מפתיע. בפעם הראשונה שפגשתי אותו הוא הסניף שורות של קוקאין מהשולחן ב'בלתזר', המועדון שבו עבדתי. "מה איתך?"

"הייתי עסוק, בייבי. את יודעת שאני מקליט סינגל לפס הקול של לא על המפה? זה דבילי לגמרי, כמובן. לא כתבתי את זה, פזמונאי באישור האולפן שלח לי את זה. לא הייתי עושה את זה אלמלא החבר שלי." הוא מהנהן לעברו של גרייסון.

אני עוקבת אחר מבטו לעבר הכוכב־השותף שלי ומגלה שהוא במרחק של כמה מטרים, עיניו על הלנה. כמה רגעים לפני שהם הגיעו, הצלחנו סוף כל סוף להושיב אותה על אחד מכיסאות הקטיפה שליד המראות. היא עדיין אבודה, שרויה בקהות חושים, עיניה פקוחות אבל לא רואות.

מבטו של גרייסון מרפרף לעבר עיניי כשהוא מרגיש את כובד משקלו של המבט שלי.

"היי," הוא אומר ושפתיו נמתחות לחצי חיוך.

"היי." אני לוקחת נשימה. "תודה שבאת. לא ידעתי מה לעשות איתה... לא ידעתי למי להתקשר..."

"אני שמח שהתקשרת אליי. אנחנו נדאג לה." הוא שב ומסתכל על הלנה, לוקח נשימה עמוקה, מתקרב אליה וכורע ברך מולה. היא מתכווצת כאשר הוא מניח את כפות ידיו על פיקות הברכיים שלה, מלטף אותה באופן מרגיע מבעד למכנסי העור שלה, כמו שהייתם עושים לסוס עצבני. "היי. הלנה. זה גרייסון." הוא מנער אותה קלות. "הלנה, את יכולה לשמוע אותי?"

היא מרימה את ראשה הרפוי לשמע הקול שלו. נראה שעיניה החזירו לעצמן חלק מהיכולת שלהן להתמקד.

"גרייסון?" היא נשמעת כמו ילדה קטנה ואבודה, שהתעוררה מחלום רע באמצע הלילה.

"כן." גרייסון פולט נשיפה חדה. "זה אני."

"באת." היא מחייכת אבל עדיין בוכה. "אתה כאן."

"אני כאן."

"ידעתי שתבוא בשבילי."

הוא מעביר יד בשערו, נראה שהוא שרוי במצוקה.

ריידר דוחף אותי במרפקו. "היא לא נראית הכי טוב."

"לא." אני מכחכחת בגרוני. "בהחלט לא."

"היא צריכה ללכת לבית חולים." מתעקש מאסטרס, ולא בפעם הראשונה. "היא עוברת איזושהי אפיזודה פסיכולוגית. היא שברירית מכדי ללכת הביתה לבד."

"אני מסכימה," מתערבת הארפר ומשלבת ידיים.

"גרייסון —" אני מתחילה.

"אני לא כולא אותה עוד פעם." גרייסון ניצב על רגליו, זרועו כרוכה סביב זרועה של הלנה כדי שהיא תעמוד זקופה. היא מתנדנדת, אבל עומדת. בקושי. "בפעם האחרונה הם פשוט פיטמו אותה בתרופות והחזיקו אותה על תרופות הרגעה עד שהיא אגרה מספיק כוחות כדי להשתחרר. לא פלא שהם לא עזרו לה. לא פלא שהיא שוב בדיוק במקום שבו היא התחילה."

"גרייסון..." המילים שלי מתפוגגות. "תסתכל עליה."

הלנה הפסיקה לבכות. עיניה הריקות מקובעות בפניו של גרייסון ביראת כבוד שמדאיגה אותי.

"היא זקוקה לעזרה. יותר עזרה מכפי שמישהו מאיתנו מסוגל לתת לה." אני מתחילה להתחרט על ההחלטה שלי להתקשר אליו. "אתה קרוב אליה מדי. אתה לא חושב בבהירות. אילו הייתי יודעת שזה הפתרון שלך, הייתי מתקשרת ישר לפרמדיקים. רציתי רק שתעזור לי להוציא אותה מכאן בלי הרבה רעש וצלצולים, להביא אותה למישהו שיכול באמת לעזור לה..."

העיניים שלו, ירוקות עד כדי כך שכמעט כואב להסתכל עליהן, אוחזות במבטי. הלסת שלו מתהדקת חזק עד כדי כך שהוא בקושי מסוגל להוציא את המילים. "את לא מבינה? אני עשיתי לה את זה. אני עשיתי את זה. זה באחריותי לטפל בזה."

"גרייסון," אני מתנשפת ברכות. "זה מטורף."

"היא צודקת, בן אדם," אומר ריידר בהנהון הסכמה. "סיבכת את המצב."

"היא הייתה בסדר כשפגשתי אותה. נורמלית. אבל אחר כך, כשנוצר בינינו קשר... ניתקתי אותו לפני שהמצב יהפוך לרציני... והיא לא הייתה מסוגלת להתמודד עם זה. היא נהייתה אלימה על בימת הצילומים. זרקה דברים, הרסה את חדר ההלבשה שלה, נאבקה עם סלואן בכל שלב לאורך הדרך, הופיעה שיכורה לחזרות קריאה. היא איבדה את התפקיד בסרט מפני שהיא לא יכלה לעבוד איתי יותר..." פניו של גרייסון מאפילות. "זו אשמתי. זו אשמתי שהיא ככה. זה התפקיד שלי לטפל בזה."

אני נועצת בו מבט, וזה כאילו אני רואה אותו לראשונה. במשך חודשים חשבתי שהתאהבתי באיש הזה בשל המראה והקסם שלו, בשל הסקס אפיל שלו שאי אפשר להכחיש אותו. אבל ברגע זה אני מבינה שטעיתי לגמרי. התאהבתי בגרייסון דאן מפני שהוא אני. הבחור שהעולם כולו לרגליו, והוא לא יכול לראות את זה מפני שענן של ספק עצמי, שמסתחרר בדיוק מעל לראשו, מכלה אותו לגמרי. הוא חושב שהוא רעיל עבור כל מי שמתקרב אליו.

הנשמה השבורה שלי היא השתקפות של הנשמה השבורה שלו. בלגנים תאומים בהתהוות. אנחנו לא יותר משני טיפשים שטובעים ושמצאו זה את זה במעמקים, שנאחזים זה בזה נואשות כדי לשרוד ומוצאים את עצמנו בלי כוונה אפילו עוד יותר עמוק מתחת לפני המים. כל אחד מאיתנו גרר את האחר למטה עד שהמים מילאו את הריאות של שנינו ושקענו לתהום כמו אבנים.

לא אהבה.

לא גורל.

הכרה.

ההבנה מטלטלת אותי. לפתע אני יודעת איך לטפל בזה. איך לטפל בו. זה כמו לדבר אל עצמי במראה.

אני מתקרבת אליו ומחכה עד שעיניו יפגשו בעיניי. אפילו ממרחק של מטר וחצי אני יכולה לראות את הצל של האשמה ושל התיעוב העצמי שאוכלים אותו מבפנים. אני לא מאמינה שאף פעם לא שמתי לזה לב.

"גרייסון. תחשוב על זה. היא בחרה להיות איתך בקשר. היא בחרה להתחיל במערכת יחסים עם הכוכב־השותף שלה. היא ידעה שהסוף עלול להיות רע. היא ידעה לתוך מה היא נכנסת." אני מתקרבת עוד צעד. "לא ניצלת אותה. לא אילצת אותה לעזוב את הסרט. שוב, גם זו הייתה החלטה שלה. לא היית יכול לדעת בשום אופן שהיא..." הקול שלי נמוג באופן מעורפל. לא רציתי לומר את מה שכולנו חושבים.

לא היית יכול לדעת בשום אופן שהיא תצא מדעתה.

"יש תגובות נורמליות כשהסתבכות רומנטית מצערת מסתיימת. לשתות בקבוק יין, לאכול דלי של גלידה, לפתות מישהו לסטוץ. אבל זה..." אני מסתכלת על הלנה. עיניה בוהות ישר דרכי. "זה לא נורמלי. דברים כאלה לא קורים אם אין לך קודם נטייה לזה. לא עשית לה את זה, גרייסון. מה שהלנה עוברת עכשיו, מה שזה לא יהיה... אני מתארת לעצמי שזה היה צפוי כבר הרבה זמן. בעבע מתחת לפני השטח. חיכה לנסיבות המתאימות כדי לצאת לאור." אני מתקרבת עוד צעד, סוגרת בכף ידי על כף ידו ומשחררת לאט את אצבעותיו מזרועה. "לא עשית את זה. אתה שומע אותי? זו לא אשמתך."

הוא לא מגיב. פסל.

"גרייסון, תסתכל עליי."

הוא מסתכל עליי ובאותו רגע הוא כמו ילד קטן ששבר את הצעצוע האהוב עליו. עצוב, קטן ומלא חרטה.

אני לוחצת בכף ידי על כף ידו. "זו לא אשמתך."

הלסת שלו מתהדקת עוד יותר. הוא לא אומר מילה, אפילו לא מתייחס לכך שדיברתי, אבל הוא זז הצידה ונותן לי לתפוס את מקומו ולתמוך בהלנה.

אני מסתכלת בצוות של שומרי הראש השותקים.

"אצטרך שאחד מכם יוציא אותה החוצה, אחר שיוודא שיש לנו דרך פנויה לצאת מכאן, ומישהו שיביא את המכונית שבאתם איתה לסמטה הצדדית. נעביר אותה דרך היציאות של המטבח, וניסע לרופא פרטי. באיזשהו מקום דיסקרטי, שרגיל לטפל בחולים בפרופיל גבוה."

שלושתם מהנהנים בו־זמנית. אני שואפת שאיפת הקלה כשאני מעבירה את הלנה לשומר הראש הקרוב. היא בובת סמרטוטים בזרועותיו.

"הארפר, אני צריכה שתדברי עם המנהל. תוודאי שזה בסדר אם נשתמש ביציאה של המטבח."

"יטופל," היא אומרת.

"ריידר..." הקול שלי נעשה נמוך יותר. "תישאר עם גרייסון ותוודא שהוא בסדר."

המוזיקאי קורץ אליי ואני מבינה את זה כסימן של הסכמה.

"מאסטרס, תוכל לטפל בפפראצי?"

הוא מהנהן.

"יופי." אני מסתכלת סביבי על חדר השירותים ומגלה שכולם, חוץ מהלנה, נועצים בי מבט. "על מה אתם מסתכלים? אין לנו את כל הלילה. זוזו."

צוות המאבטחים של גרייסון מזנק לתנועה כאילו יריתי באקדח כדי להזניק אותם במרוץ.

הארפר מחייכת.

מאסטרס מחייך אליי ישר בפנים.

אבל ריידר הוא ששובר את השתיקה.

"קראתי לך ככה בפעם הראשונה שפגשתי אותך, קיט־קאט." עיניו הלא תואמות זורחות. "קשוחה."

4 המקום הנמוך ביותר על פני כדור הארץ.

5 משוררת אמריקאית שסבלה מדיכאון.

6 סרט שעסק בבית חולים פסיכיאטרי.

פרק 9

"בגלל זה יש לי בעיות אמון."

— בחורה שמגלה שהשמפו שלה לא יגרום לשיער שלה להיראות כמו השיער של הדוגמנית.

בעזרת מנהל המשמרת ב'לימבו' וצוות המטבח אנחנו מצליחים להוציא את הלנה מהמועדון אל המכונית מבלי שהפפראצי ישימו לב. גרייסון ורײדר נכנסים יחד אחריה.

"יש מרכז גמילה בפאלם ספרינגס." עיניו של גרייסון פוגשות את עיניי. "אני אקח אותה לשם, ואישאר קצת כדי לוודא שהיא תתמקם."

אני מהנהנת. "סבב הראיונות יתחדש רק בעוד כמה ימים, אבל אם תצטרך עוד זמן... פשוט תתקשר אליי. אני כבר אסביר לסלואן. אם אצטרך, אעשה לבד את הראיונות. נראה לי שסוף כל סוף אני קולטת את הפרינציפ. יש סיכוי סביר שאפילו אצליח לעבור אחד מהם מבלי להגיד משהו לא הולם או דבילי."

"קאט..." הגרגרת של גרייסון עולה ויורדת בגרונו. "אני לא יודע מה להגיד..."

"אתה לא צריך להגיד כלום." אני מושכת בכתפיי.

"את שונאת אותי רוב הזמן," הוא ממלמל. "ובכל זאת, את בעיקרון החברה הכי טובה שלי. זה לא מצער?"

"קצת." שמץ חיוך מותח את שפתיי. "אני לא יודעת... ניסינו להיות אויבים. זה לא בדיוק עבד. אולי זאת אומרת שאנחנו צריכים להיות ידידים."

מבט מוזר מזדחל אל תוך עיניו. "אולי. שנה טובה, קאט."

"גם לך, גרייסון."

"מה אני, כבד קצוץ?" קורא קול נעלב מתוך המכונית.

אני מגלגלת עיניים. "שנה טובה, רײדר."

"גם לך, קיט־קאט."

אני סוגרת את דלת המכונית בקליק ומסתכלת עליהם כשהם נוסעים משם. גל של תשישות מכה בי, בכוח.

אני פונה אל הארפר ומחייכת. "תקשיבי, אני יודעת שרצית לצאת לרקוד, אבל..."

היא מנפנפת את המילים שלי ומשלבת את זרועה בזרועי. "בואי נחזור אלייך הביתה. אני חושבת... שניכנס לפיג'מות, נאכל גלידה ישר מהאריזה ונצפה בקומדיה רומנטית שראינו מיליארד פעם?"

"נשמע מושלם."

וזה באמת מושלם.

אולי בנות עשרים ושתיים אמורות לצאת לרקוד עד הבוקר, להוריד שוטים של טקילה, ולקבל החלטות מפוקפקות בקשר לחייהן... אבל אני חייבת לומר, שאני שמחה לחרוג מהכללים האלה, לפחות הערב. אחרי שמאסטרס מוריד אותנו בבית שלי, אנחנו מכינות לנו גביעים של גלידת פירות ושרות זו לזו סרנדות בפיג'מות לצלילי שירים ישנים של ויטני יוסטון. בסופו של דבר אנחנו קורסות על הספה שלי והמיקרופונים ממברשות שיער ננטשים לרגלינו.

"עבר יותר מדי זמן מאז שעשינו את זה."

"מסכימה." היא נאנחת. "עבר יותר מדי זמן מאז שיכולת לעשות את זה. לרגע כבר חשבתי שלעולם לא תצחקי איתי יותר."

החיוך שלי נעלם. "אני מצטערת."

"לא! מותק, לא, אני לא רוצה שתתנצלי. היית שבורת לב. עבר עלייך משהו. זה פשוט היה לי ממש קשה, בתור החברה הכי טובה שלך, לעמוד מהצד ולהסתכל כשאת מתמודדת עם זה. ידעתי שאני לא יכולה לעשות שום דבר כדי לעזור, אבל זה לא אומר שהיה לי קל להסתכל עלייך כשנאבקת."

"אבל כן עזרת. היית פה, כל יום. עזרת לי לבחור כל רהיט ורהיט בבית הזה. עזבי, עזרת לי אפילו לבחור את הבית הזה. והמכונית שבשביל הגישה שלי, וכל פריט לבוש שנמצא בארון שלי. זה הספיק. זה היה הכול."

עיניה דומעות. "אני אוהבת אותך, אידיוטית שכמוך."

"גם אני אוהבת אותך, אידיוטית כפולה ומכופלת."

"אני חייבת להגיד..." היא ממלמלת כעבור זמן מה. "שגרייסון הפתיע אותי הערב."

"איך?"

היא מושכת בכתפיה. "הוא עשה למען הלנה את מה שצריך. ברור שהאבירות שלו היא תופעת לוואי של ההתנהגות הגועלית שלו ועל זה שהוא שבר את הלב של המסכנה מלכתחילה, אבל בכל זאת. אולי הוא משתנה."

"אולי."

"זה ישנה משהו?"

העיניים שלי מתכווצות. "למה את מתכוונת?"

"אם הוא יכול להיות שונה. אם הוא יוכל לקחת אחריות, להתחייב כלפייך. להיות באמת החבר שלך. לא רק בתור הצגה לראיונות... על אמת."

"זה לא יקרה אף פעם."

"אבל אם זה יקרה," היא מציקה. "תעני לי. היית רוצה אותו?"

אני שותקת במשך זמן רב. "אני חושבת... שאילו היית שואלת אותי לפני חודש, הייתי אומרת כן. אבל עכשיו..."

"המצב השתנה," היא ממלמלת. "את השתנית."

אני מהנהנת. "אבל זה יותר מסובך מזה."

"טוב, מה עוד?"

"זה מסובך."

"האיי־קיו שלי גבוה." היא מגלגלת עיניים. "תסבירי לי."

"בסדר." אני נאנחת. "על פני השטח, גרייסון קליל. הוא כיפי. הוא הבחור שמתאים לבילויים. תמיד מוכן לחגוג, תמיד נוסע, תמיד עובד על סרט חדש. נשים משליכות את עצמן עליו בכל עיר בעולם. יש לו שחצנות של אדם שנראה ממש טוב ומודע לזה היטב. ואני מודה שאני לא לגמרי חסינה בפני זה."

"את צריכה להיות רובוט כדי להיות חסינה בפני זה." הארפר מחייכת. "חוץ מזה, יש עובדה קטנה, שכיכבת איתו בסרט רומנטי בטירוף, התאהבתם מול המצלמה, במקום שהוא בטח הכי יפה בכוכב הלכת הזה." היא מטה את ראשה. "זה בטח לא עזר לכל הקטע של לעמוד בפני פיתויים..."

"בהחלט לא." אני מחייכת.

"אין שום דבר רע במישהו כיפי, את יודעת. אולי זה מה שאת צריכה, קאט. מישהו כיפי בטירוף."

"לא, לא נראה לי. להיות עם מישהו כמו גרייסון... זה יהיה כמו לחיות רק על שוקולד כל החיים. הנחת היסוד נשמעת נהדר בהתחלה. אבל בסופו של דבר, תמותי מחוסר ויטמינים, כשאת מתה לחתיכת ברוקולי. תזונה שמבוססת רק על סוכר טהור היא לא מציאותית. את תתנווני לאט ותהפכי לכלום, כי לא תוכלי לשרוד בלי חומרים מזינים

חיוניים."
"אז בלי תזונה שמבוססת על שוקולד בשבילי. הבנתי."
"את יכולה להקניט, אבל העניין הוא שלא נועדנו להיות מאושרים כל הזמן. אני חושבת שאנחנו צריכים עצב, כאב ופחד, אחרת אין שום משמעות לכל השמחה שאנחנו חווים. אם את לא מרגישה פחד אף פעם, את לא יכולה להיות אמיצה מספיק כדי להתגבר עליו. אם הלב שלך לא נשבר אף פעם, אין לך ברומטר כדי למדוד את האהבה הכי גדולה בחיים שלך. בלי חושך, אין אור."
משום מה, אני לא יכולה להסתכל עליה כשאני אומרת את הדברים האלה מבלי להרגיש שאני נוכלת מושלמת. במקום זאת אני בוהה בכפות ידיי ומעמידה פנים שאני לא שמה לב לכך שהמילים שלי רועדות כשאני ממשיכה.
"זה ההבדל הכי גדול בין מישהו כמו גרייסון... ומישהו כמו וואייט."
הארפר שואפת שאיפה מופתעת. הפרתי את הכלל שלא נאמר בקול רם. הזכרתי את זה שאין להזכירו.
וואייט.
אני מתעלמת ממנה. "גרייסון מתנהג כאילו אין שום דבר בעולם חוץ מהשמש שזורחת, מתעלם לגמרי מהצללים, כאילו הוא חושב שהם ייעלמו אם הוא יעמיד פנים מספיק זמן. אבל וואייט..." הקול שלי נעשה שקט עד כדי כך שהוא בקושי נשמע. "וואייט יודע שהצללים קיימים. הוא מכיר בדיוק בכך שהאופל מאכל את העולם הזה. וכל יום הוא בוחר, בחירה אקטיבית, לראות את הצד ההפוך. את האור. הוא בוחר באור."
הארפר שותקת. היא לא אומרת דבר.
אני מנסה לאסוף את המחשבות שלי, אבל נדמה שהן מפוזרות יותר מתמיד. "במשך זמן רב, חשבתי שאני ראויה רק לבחור מסוג מסוים. לסוג מסוים של אהבה. יצאתי עם שורה של אידיוטים בזה אחר זה, חשבתי שהם הטיפוס שלי, אבל אולי האמת היא... שפשוט לא הערכתי את עצמי מספיק כדי לבקש משהו. מישהו. טוב יותר. אולי בחורות מעדיפות את הבחורים הרעים על פני הטובים מפני שיש בתוכן משהו שאומר שלא מגיע להן מישהו טוב."
הארפר מחייכת בעצב. "מותק, אני אומרת לך את זה כבר שנים. את ראויה למישהו שיתייחס אלייך כאילו את מסוגלת ללכת על המים. אבל את מתפשרת על בחורים שלא יקנו לך בקבוק מים אם את מתה מצמא." היא תופסת את כף ידי ולוחצת עליה בכף ידה. "ותאמיני לי, הייתי מכסחת אותך עוד מזמן, אם הייתי חושבת שזה ישנה משהו בכלל."
"נחמד." אני צוחקת.
"אבל נכון."
"אני יודעת. הערכה עצמית זה לא משהו שאת יכולה לשאול כמו זוג מכנסי ג'ינס ולהחזיר כשאת לא צריכה אותם יותר. את צריכה לתפור אותה בעצמך למען עצמך, תפר אחרי תפר."
"אולי אני נשמעת כמו שתלטנית שיודעת הכול —"
"יש רגעים שאת לא מתנהגת ככה?"
היא שולחת אליי מבט זועף. "כמו שאמרתי... אולי אני עוברת את הגבול... אבל אני חושבת שהסיבה שהתאהבת בגרייסון היא מאותה סיבה שלא הרשית לעצמך להתאהב בוואייט. עמוק בפנים, למרות כל ההתקדמות שעשית, את עדיין חושבת שאת לא מספיק טובה בשבילו. ובכנות, זה כבר ממש מתחיל לעצבן אותי."
אני מסמיקה. "את לא מבינה —"
"קתרין פיירסטון. אני מבינה. אני מבינה מצוין. את חושבת שאת רעילה. את חושבת שאת שוברת אנשים. אבל וואייט הייסטינגס הוא לא בן אדם שנשבר בקלות. הוא אל נורדי ששווה מיליארד דולר, למען השם. הוא מפיק אחראי מצליח מאוד. הוא בן שלושים וחמש. גבר בוגר שיודע בדיוק מה הוא רוצה. ומה שהוא רוצה זו את."

"אבל פגעתי בו —"
"אז תתנצלי."
"ניסיתי."
"תתנצלי שוב. ושוב, ושוב, עד שהוא ישמע אותך."
"אולי הוא לא רוצה לשמוע אותי."
"ברור שהוא רוצה לשמוע אותך! הוא אוהב אותך, מטומטמת שכמוך!" הארפר נראית כאילו היא תכף תחטיף לי סטירה. "הוא אוהב אותך. ונראה לי... נראה לי שאם תרשי לעצמך..." היא לא מסיימת את המחשבה. היא לא צריכה, כשהיא רואה את שכבת הדמעות הנוצצת בעיניים שלי.
"אני לא יודעת איך לסדר את זה. הוא עם קרוליין. ויש עוד עניין, עניין מסובך..." כף ידי זוחלת לעבר בטני. "אין לי מושג אם בכלל אפשר לסדר את זה. אם בכלל נשאר מה לסדר."
"לא תדעי אם לא תנסי, מותק."
"את צודקת. אני יודעת שאת צודקת."
"אל תדאגי. אני בטוחה שהוא יהיה מחר בערב במסיבה של סלואן. ואם לא... כבר נחשוב על זה. זה מה שאנחנו עושות תמיד." כף ידה לוחצת שוב על כף ידי. "אני מבטיחה."
גם אם היא אומרת את זה רק כדי שארגיש טוב יותר, לא אכפת לי. זה עובד.
מתברר שהחברה הכי טובה שלי די מדהימה.
"טוב," היא אומרת. "זה אומר שאני יכולה להתחיל ללבוש בפומבי את הטי־שירט עם הכיתוב צוות וואייט, או ש...?"
אני תופסת כרית ומכה אותה בפרצוף.
מתברר שהחברה הכי טובה שלי די מרגיזה.

כשאני מתעוררת למחרת אני פקעת עצבים. זה ערב השנה החדשה, ובוורידים שלי תוססת התרגשות קלה שאני לא מצליחה לנער מעליי. שום דבר לא השתנה. לא באמת. ובכל זאת, בראש שלי השתנה משהו מכריע. פיסה מהפאזל החליקה למקומה.
וזה מעורר בי רצון להיכנס אל תוך המכונית שלי, לחצות את העיר, לנקוש בדלת ולצרוח במלוא ריאותיי.
אבל במקום זה, אני הולכת במעגלים ברחבי הבית שלי ומונה את השעות עד המסיבה של סלואן.
חוסר המעש כמעט הורג אותי.
הארפר, לעומתי, רגועה להכעיס. היא עבדה בחריצות כל השבוע על התחפושות שלנו לנשף המסכות וכעת היא מתחפרת בחדר ההלבשה שלי ומוודאת שכל פרט קטן יהיה מושלם. אחרי שאני כמעט יוצרת חור ברצפה, היא אוסרת עליי להיכנס לחדר, בטענה שההליכה שלי הלוך ושוב מסיחה את דעתה.
שיהיה.
אני מעבירה את הזמן בצפייה בעוד כמה פרקים של תיכון הערפדים תוך כדי מעקב אחרי החדשות הטריות באינטרנט על הלנה. למרבה ההקלה, אין שום דבר חדש. ואני מבינה את זה כסימן לכך שגרייסון הצליח להגיע לפאלם ספרינגס בלי יותר מדי בעיות.
אני מכינה מנה פשוטה לארוחת ערב, אפילו כישורי הבישול המוגבלים שלי מספיקים לקיצוץ ירקות ולהשלכתם לתוך הווק. ולוקחת קערה למעלה עבור הארפר. היא סוף כל סוף סיימה עם התלבושות, והיא מקבלת את האוכל בחיוך של הכרת תודה.
אני מסתכלת על התחפושות שמונחות על המיטה שלי. שתיהן בהשראת ציפורים, אבל

כאן מסתיים הדמיון ביניהן. זו שמשמאל היא יצירה שקופה בצבעי טורקיז וברקת, שמקושטת במסכה מנוצות טווס. היא יפה, אבל לא לוכדת את תשומת ליבי כמו השנייה. בצידה הימני של המיטה, בגד מדהים ממשי לבן שמלווה בכיסוי עיניים מעודן ומבריק שמעלה על הדעת דימויים של עופות מים חינניים עם מוטות כנפיים ענקיות.

אנפה?

לא. ברבור.

"איזו שלי?"

"איזו לדעתך?" היא שואלת בסקרנות.

"שתיהן יפהפיות... אבל אני מתארת לעצמי שהצבעונית בשבילך והקלאסית בשבילי."

"דינג, דינג, דינג!"

"תודה. אני חייבת לך טובה."

"תזכירי אותי כשתכתבי את הזיכרונות שלך, זה מספיק בתור תודה."

"ברצינות?" אני שואלת.

"לא, ברור שלא." היא מזעיפה פנים. "את לא תיפטרי מזה בקלות כזאת. את לגמרי חייבת לי קאפקייק ממגנוליה. אבל רק אחרי הקרנת הבכורה של לא על המפה. כבר הזמנתי את השמלות שלנו, ואני ממש רוצה להיכנס לתוך השמלה שלי."

אני צוחקת, אבל פאניקה עולה בי. אם הארפר הזמינה שמלה מותאמת אישית לפי המידות הקודמות שלי, יש סיכוי שהיא לא תתאים לי בעוד חודש מעכשיו, כשאצטרך ללבוש אותה וללכת לאורך השטיח האדום כשכל העולם מסתכל.

"איך נראית השמלה?" אני שואלת בתקווה שהיא תגיד משהו כמו רחבה, רפויה או בגזרת אמפייר, עם מותן גבוה. היא לא אומרת דבר. אבל הלסת שלה צונחת בתדהמה.

"ממתי יש לך אפילו עניין מינימלי בהחלטות אופנתיות?"

"אני לא יודעת, אולי מאז שיש לי בכורה של סרט ענק בעוד חודש מהיום."

"אה." היא מחייכת. "טוב, זו הפתעה, אבל אני לא יכולה להגיד לך בכל זאת. מצטערת."

"את מבינה ששילמתי על השמלה."

"ברור."

"זה לא אומר שמגיע לי לראות אותה מראש?"

"בהחלט לא."

אני נאנחת.

הארפר נמצאת באמצע האיפור שלי כשזה מתחיל. זה קלוש בהתחלה, תחושת בחילה קלה בקרקעית בטני. אני מנסה לנשום עמוק, להתעלם מהבחילה הגוברת שזוחלת בתוכי כמו גאות שאי אפשר לעצור אותה, אבל כשזרם פתאומי של רוק ממלא את פי, אני יודעת שהמטרה אבודה. אני מזנקת מכיסא האיפור וממש טסה במעלה שלוש המדרגות ועל פני רצפת האריחים לעבר השירותים, שם אני מקיאה מייד את כל תכולת הקיבה שלי. המוקפץ החריף עולה למעלה, עיניי דומעות ואפי מעקצץ.

תזכורת לעצמי. לוותר על רוטב סריראצ'ה. הדיקטטור הקטן לא מחבב את הטעם הזה.

החדר שקט לגמרי מלבד קולות ההקאה שלי. כשאני סוף כל סוף מסיימת, אני קמה על רגליי, רועדת, ומרימה עיניים מפוחדות לעבר חברתי הטובה. היא מושיטה לעברי מטלית קרה. אצבעותיי רועדות כשאני לוקחת אותה ממנה ומצמידה אותה למצחי.

"כמה זמן?" היא שואלת מפורשות.

אני מרימה גבות.

"כמה זמן את כבר יודעת?"

אני מתנשפת. אין טעם לשקר. הזמן של העמדת הפנים חלף.

"בערך שלושה שבועות."

הלסת שלה מתהדקת. "ידעת שלושה שבועות שאת בהיריון ולא סיפרת לי."

"הארפר —"

"מה, פשוט תכננת לחכות שהתינוק יצא וקיווית שאף אחד לא ישים לב? אולי לנצל את זה לטובתך בתור סגנון חדש. זה ממש באופנה עכשיו להחזיק כדור כדורסל מתחת לחולצה כל הזמן!"

אני צונחת על קצה האמבטיה ומצמידה את אצבעותיי לרקותיי. כאב ראש מתחיל לבעבע.

"הארפר, אני מצטערת שלא סיפרתי לך. לא סיפרתי לאף אחד."

עיניה מתכווצות. "אז... וואייט... גרייסון... אף אחד לא יודע על זה?"

"טוב..." אני מתחמקת. "מאסטרס פחות או יותר... הבין את זה בעצמו."

"קנט יודע?!" היא מתפוצצת. "הוא יודע, לפניי?"

"זו לא אשמתי שאת יוצאת עם בלש־על!"

"אני החברה הכי טובה שלך! הייתי אמורה לדעת ראשונה."

"אני מצטערת! לא ידעתי איך לספר לך. איכשהו, לספר לך, זה היה הופך את זה לאמיתי יותר. ואני פשוט... לא יכולתי להתמודד עם זה עדיין." אני בוהה בתקרה כדי לא לבכות. נמאס לי באופן שלא ייאמן מהדמעות חסרות הטעם שלי. אני לא בטוחה אם אלה ההורמונים של התינוק שמסתחררים בתוכי, או פשוט העובדה שהכול בחיי נהרס והפך לבלגן אחד גדול, אבל בזמן האחרון, לאן שאני רק פונה, הצנרת עובדת שוב.

"טוב, זה בהחלט אמיתי עכשיו." היא מסתכלת בכוונה על הבטן שלי. "אם הביצית הזו הופרתה בהוואי, או בדיוק אחרי שחזרנו... את אמורה להיות..."

"בשבוע השמיני או התשיעי," אני אומרת ברכּוּת.

ההבעה של הארפר רצינית. "את רוצה להשאיר אותו?"

אני מהססת. "אני לא יודעת."

"את יודעת מי האבא —"

"לא," אני קוטעת אותה. "אני לא יודעת."

"את מתכוונת לספר להם —"

"אני לא יודעת, בסדר?" דמעה זולגת על פניי. "אני לא יודעת כלום, אז אל תשאלי אותי."

"בסדר." היא נשענת בכבדות על השיש, כאילו זה כל מה שמחזיק אותה. "בסדר. הכול יהיה בסדר."

אני לא בטוחה אם היא מנסה לשכנע אותי או את עצמה.

"זה לא בסדר, הארפר. זה בלגן. זה ממש בלגן. איך אני בכלל יכולה לגדל תינוק?" הקול שלי נעשה היסטרי. אחרי שבועות של החלטה עיקשת לא לדבר על זה, עכשיו, כשזה גלוי, נראה שאני לא יכולה לעצור את מבול המילים שזורם משפתיי. "אני בקושי יכולה לטפל בעצמי. אין מצב שאוכל להתמודד עם זה, הארפר. אני לא יודעת כלום על תינוקות שבוכים או על ילדים קטנים. לא נראה לי שאני יכולה לעשות את זה בכלל, בטח שלא לבד, כאימא יחידנית —"

"מותק! מותק, תפסיקי." היא מתיישבת על קצה האמבט לידי, מקיפה בזרועותיה את הגוף הרועד שלי ומקרבת אותי אליה לחיבוק. "את מקדימה בהרבה את המאוחר."

"אבל... אבל —" אני ממלמלת כמו מטומטמת. "אני —"

"ששש." היא דוחפת את ראשי אל כתפה ומלטפת את שערי כאילו אני ילדה קטנה. "פשוט תנשמי. את לא צריכה לקבל עכשיו שום החלטה. יש לך חודשים לחשוב על זה. ואת לא לבד, אידיוטית. יש לך אותי. לא משנה מה תחליטי, אני אהיה איתך בכל השלבים, לאורך כל הדרך. מבטיחה."

נשיפה שמרעידה אותי נפלטת ממני. נשיפה שלא הרגשתי שאני מחזיקה בתוכי. במשך שלושת השבועות האחרונים, מהרגע שבו פקחתי את עיניי מדי בוקר ועד שהן נעצמו בלילה, הייתי מלאה כל כך במתח, כשהכובד של הסוד האדיר הזה מכריע אותי עד כדי

כך שאפילו לא הבנתי את העול שיש בנשיאה שלו לבדי עד השנייה הזו, כאשר סוף כל סוף שחררתי אותו לחופשי. משהו בתוכי נפתח. אני מרגישה קלה יותר מכפי שהרגשתי מאז הרגע שבו הבזיקה המילה חיובי בבדיקת ההיריון, כשישבתי כאן על הקצה של האמבט הזה והרגשתי שהעולם שלי נוטה על צירו.

אני נותנת להארפר ללטף את שערי במשך פרק זמן שנראה כמו נצח, עד שהנשימות החדות שלי נרגעות ועיניי יבשות. כשאני מרימה את ראשי מהכתף שלה, היא מחייכת אליי.

"אני יודעת שאת מבוהלת. זה בסדר להיות מבוהלת. אבל יש כמה דברים שאנחנו צריכות לעשות." עיניה מתבוננות בי בעדינות. "את צריכה לעבור בדיקת אולטרסאונד, רק כדי לאמת שאת באמת בהיריון ושהכול בסדר. את צריכה גם להתחיל לקחת ויטמינים. ו... זה בטח יהיה טוב לדבר עם מישהו שיודע לעזאזל מה עושים כשמדובר בתינוקות, כי בכנות, זה לא המיומנויות שלי."

אני מרגישה את הפאניקה חוזרת ואני מדחיקה אותה בחזרה. "אקבע תור למתישהו השבוע."

"טוב."

"הארפר?"

"כן, מותק?"

"תבואי איתי?"

"ברור שאני אבוא. את אפילו לא צריכה לבקש. כל מה שתצטרכי, אני שם."

"תודה."

"אל תודי לי." היא עושה הפסקה. "אבל בשביל הפרוטוקול... אם תלדי את התינוק הזה, אני אהיה הסנדקית, נכון?"

אני מגלגלת עיניים. "אני שמחה שסדר העדיפויות שלך הגיוני."

היא צוחקת אבל מתפכחת מהר. "הי, עוד משהו."

אני מרימה את הגבות שלי. "מה?"

"מה שאמרת קודם, על זה שאת לא יכולה להתמודד עם זה. אלה שטויות. את מבינה את זה, נכון?"

"אבל —"

"בלי אבל. את לא אותה בחורה שהיית פעם, שזוחלת לתוך הבקבוק בכל פעם שהמצב נהיה קשה, שמסרבת להכיר ברגשות שלך, שלא מסוגלת לבקש עזרה כשאת זקוקה לה. הסתכלתי עלייך אתמול בערב. ראיתי אותך תופסת פיקוד על מצב מחורבן. אולי הראש של ריידר וודס מחוק מקוקאין, אבל הוא צדק לגמרי. את קשוחה, קתרין פיירסטון. את כנה, חרוצה וגם אם לא מוצא חן בעינייך להודות בזה, אכפת לך מאוד מהאנשים המעטים שאת מרשה להם להתקרב. את מגינה על אלה שזקוקים לעזרה. את תופסת פיקוד בשעת משבר. את לא מוכנה לקבל 'לא' בתור תשובה. את עומדת על שלך. את פייטרית." קולה מתרכך. "לא נעים לי לבשר לך, אבל אלה כל התכונות שאימא טובה צריכה."

אני שואפת שאיפה מפוחדת. "זה מה שאת חושבת?"

"אני יודעת."

אנחנו מגיעות אל סלואן באיחור אופנתי, מכיוון שהארפר נאלצה לשפץ את האיפור שלנו לאחר המשבר בחדר האמבטיה. המסיבה כבר בשיאה.

"מוכנה?" שואלת הארפר כשהיא מסדרת את המחשוף בשמלת הטורקיז שלה, הרקומה בחרוזים. העיניים שלה מציצות מבעד לנוצות הטווס.

"נראה לי." אני מושיטה יד ומושכת קצת את המסכה כדי לוודא שהיא קשורה היטב ואז יוצאת אחריה מהמושב האחורי ומקפידה שלא ליפול מעקבי הסטילטו שלי על אבני הגיר המרוחקות זו מזו שיוצרות את שביל הגישה.

מעולם לא הייתי בנשף מסכות. יש משהו מרגש במסיבה שבה כולם בתחפושת. האוויר מלא אפשרויות, רווי בתחושה שהכול יכול לקרות.

מאסטרס מוריד אותנו בכניסה ומסיע את רכב השטח כדי להחנות אותו איפשהו בשורה הצפופה של המכוניות שלצד שביל הגישה לביתו של סלואן. למרות החששות של טריי שאיש לא יגיע בהתראה קצרה כל כך, יש כאן כנראה לפחות מאה אנשים. כשאנחנו עושות את דרכנו בשביל אל הדלת הראשית, אני לא יכולה שלא לתהות אם וואייט הוא אחד מהם.

לא. הוא בטח חוגג את השנה החדשה עם החברה החדשה שלו.

המחשבה על כך מעקצצת בעיניי, אז אני מדחיקה אותה ומאלצת את עצמי לחייך. הערב, הערב האחרון של השנה ששינתה את חיי, נועד לחגיגה, לא לבכי על דברים שאין לי עליהם שליטה.

אישה במדים לוקחת את המעילים שלנו בכניסה. האוויר הקר מכה בעורי כמו התזה של מים. השמלה שהארפר בחרה עבורי מדהימה. כולה בלבן, מעוצבת בפשטות קטלנית, ועשויה מהמשי הפראי הטהור ביותר שהנחתי עליו אי פעם את מבטי. היא מלטפת אותי בכל פעם שאני מתנועעת. נשיקה פתיינית על עורי.

בשמלה הזו, אני לא רק מרגישה כמו הברבור שאני מעמידה פנים שאני. אני באמת ברבור.

חיננית. רומנטית.

מרחפת.

המסכה שעל פניי קטנה אבל עשויה היטב. כולה נוצות לבנות ורקמת חרוזים, מסגרת נוקשה שנראה כאילו היא מדגישה את הגוון הכחול של העיניים שלי. אני מסתכלת סביב על הקהל ורואה שאני טיפה בודדה של לבן בים של צבע. שמלות חושפניות, מסכות מורכבות ותחפושות מקושטות פזורות בחדר כמו קליידוסקופ. אני לא מזהה אף אחד. אני מבינה שזה העניין בנשף מסכות, אבל נשימתי בכל זאת נעתקת בשל האנונימיות.

עד אחת־עשרה הארפר ואני מנצלות את המסיבה עד תום. אני נמנעת ממלצרי הקייטרינג שנושאים מגשים עמוסי כוסות גדושות של שמפניה, משתתפת בחדווה באכילת הפטריות הממולאות והקישים הזעירים בכל פעם שהם בהישג ידי. יש תא צילום בפינה כדי להנציח את הערב, אנחנו מתייצבות בתנוחות שונות עם אביזרים מוזרים וצלם מקצועי מצלם אותנו. כעבור שניות, העוזר שלו מושיט לנו תדפיסים שמקושטים במילים 'שנה טובה' בכתב מסולסל.

אנחנו עומדות בפינה וסוקרות את האנשים. סלואן לבוש כמו סוס ושיכור לחלוטין. כל כמה דקות הוא פולט צליל צהלה נוראי ממש שגורם לכל מי שנמצא בטווח של שלושה מטרים להתכווץ בכעס או לשאוג מצחוק, תלוי בכמות השמפניה שהם צרכו. הלב שלי עוצר בשלב מסוים כשנדמה לי שאני מזהה בקהל ראש מוכר עם שיער ארוך שקשור מאחור ברצועת עור, אבל אני כנראה מדמיינת דברים, כי כשאני מסתכלת שוב, כעבור שניות מעטות בלבד, אין בים הזרים המחופשים אפילו זכר לכתפיים הרחבות שדחוסות בתוך טוקסידו.

הארפר ואני אורבות בצד רחבת הריקודים ומסתכלות על הבמאי הסוסי והשיכור מאוד שלנו רוקד עם אישה שלבושה כליצן חצר, כאשר מאסטרס מגיע. הוא לא חובש מסכה, מפני שמתברר שמצ'ואים קשוחים לא משתתפים בדברים טיפשיים כמו נשפי מסכות ותחפושות. הוא מושיט יד לעברה של הארפר.

"תרקדי איתי." הוא לא מבקש.

היא לא מתנגדת. "בסדר."

הם נסחפים אל רחבת הריקודים ואני מרחפת בשולי הקהל, צופה בזוגות שמסתחררים, מתנדנדים ומתנועעים בקצב המוזיקה. זה שיר סלואו מהסוג שנועד למלכות הנשף בתיכון ולנשפי הצגה של נערות בחברה. ידייך סביב כתפיו, לחייך צמודה אל החזה שלו. כפות ידיו על מותנייך, נשימתו על הרקה שלך. אני מסתכלת על כל הזוגות המאושרים ומרגישה תחושה מוזרה של בדידות.

השעה חמש דקות לחצות וההתרגשות עולה. אנשים מתכוננים לספירה לאחור של השניות עד השנה החדשה, לציין את ההתחלה של דף חדש בלוח השנה עם נשיקה על שפתיו של האדם האהוב עליך ביותר. לפתע, ההרגשה היא שכל זה לגמרי לא בסדר. כי האדם שאני רוצה יותר מכול שיהיה לצידי, שיחגוג איתי את השנה החדשה, נמצא במקום אחר. עם מישהי אחרת. מתחיל את השנה החדשה איתה ולא איתי.

ובאמת שניסיתי.

במשך שבועות. כל יום, כל דקה, כל שעה. מבחן אינסופי של הסיבולת הרגשית שלי.

ניסיתי לשחרר אותו. לומר לעצמי שעדיף לו בלעדיי. לסלק אותו מהראש שלי ולהיות בסדר בלעדיו. לשמוח בשבילו, מפני שהוא מצא מישהי שגורמת לו שמחה.

אבל ברגע זה, כשאני צופה בכל האנשים שרוקדים בחדר המלא בהתרגשות ובציפייה, אני לא יכולה לנסות יותר. אני לא יכולה להעמיד פנים שאני לא רוצה אותו לצידי. מתחת למסכה הזו, כשההבעה שלי נסתרת מעיני ההמונים, אני מסירה סוף כל סוף את המגן שלי ומרשה לַאמת, להרס המוחלט, לזרום בתוכי ולסחוף אותי.

אני מאוהבת בחבר הכי טוב שלי.

ואיבדתי אותו.

אני לא מסוגלת להמשיך ולהתבונן בכל האהבה סביבי, לא מסוגלת לעמוד כאן ולספור את הרגעים עם הקהל המאושר כשאני לא מרגישה דבר מלבד עצב, לכן אני חומקת אל המטבח, מתחמקת מכמה מלצרים ויוצאת החוצה, אל המרפסת של סלואן. היא נטושה. כולם נכנסו פנימה להרמת הכוסית של השמפניה בחצות. האוויר השקט הוא ברכה לאחר השיחות הדחוסות.

אני משקיפה על לוס אנג'לס המשתרעת הרחק למטה ותוהה אילו מן האורות הרבים, האינסופיים הללו, שייכים לו. איזו נקודה בהירה מציינת את המקום שבו ליבי הולם, משום שהוא אינו שוכן יותר בחזה שלי אלא השליך את עצמו באופן מטופש אל תוך ידיו היציבות.

איפה אתה?

אולי אני אנוכית, אולי זו טעות, אולי זו חולשה... אבל ברגע זה, אני זקוקה לו כמו שהאוקיינוס זקוק לירח כדי להסדיר את הגאות והשפל.

אני שומעת אותם מתחילים בפנים את הספירה. פזמון עמום. אני לא חושבת. אני לא משכנעת את עצמי לצאת מזה. אני אפילו לא מנסה להתנגד לדחף שמשתלט עליי.

59... 58... 57...

אני מוציאה את הטלפון מתיק הקלאץ' שלי באצבעות רועדות.

54... 53... 52...

אני גוללת עד לסוף רשימת אנשי הקשר.

48... 47... 46...

אני לוחצת על שמו.

43... 42... 41...

הטלפון מצלצל. מצלצל. מצלצל.

37... 36... 35...

אין תשובה.

ברור. מי בודק את הטלפון שלו בחצות בערב השנה החדשה?

33... 32... 31...

קול צרוד מתחנן בפניי להשאיר הודעה. התא הקולי ממשיך עם צפצוף ממושך.

28... 27... 26...

"וואייט... זו קאט." אני שואפת שאיפה עמוקה. "לא החזרת לי צלצול. אתה קורא לי קתרין. או בייבי. או משוגעת. או... לפחות ככה קראת לי. עכשיו אתה לא קורא לי בשום שם. עכשיו יש לי מזל שאתה בכלל מסתכל עליי." הקול שלי נשבר. אני שומעת את הפזמון בפנים, שנעשה חזק יותר, תופס תנופה ככל שיותר קולות מצטרפים.

20... 19... 18...

"אני לא יודעת למה אני מתקשרת," אני לוחשת לתוך הטלפון. "בעצם, זה שקר. אני מתקשרת כי זה ערב השנה החדשה ואתה לא כאן. אתה כבר לא כאן אף פעם. ואני מבינה את זה, אתה מאושר. יש לך אותה, וכל מה שהיה בינינו השתנה. ואני... אני שמחה בשבילך." הקול שלי נסדק שוב ואני צוחקת, שבורה. "בעצם, זה לא בדיוק נכון. אני ממש, ממש מנסה לשמוח בשבילך. נשבעת לך. אבל זה ממש קשה, כי, וואייט... אתה החבר הכי טוב שלי. ואני מתגעגעת אליך. אני מתגעגעת אליך עד כדי כך שאני אפילו לא יכולה לנשום."

14... 13... 12...

"אני מקווה שאיפה שאתה, מה שאתה עושה הערב, עם מי שאתה מבלה את הערב הזה... שאתה מאושר. זהו זה. זה הכול." אני לוקחת שאיפת אוויר שנשמעת מאוד כמו בכי.

9... 8... 7...

"שנה טובה, וואייט. אני מקווה שאתה יודע שאני... שאני..."

6... 5... 4...

אני סוגרת את הטלפון ושוקלת להשליך אותו לתוך הבריכה. אני נועצת מבט בכפות רגליי ונושמת בכבדות. נאבקת עם החלק האחרון של המסר שלי, שלא יכולתי לאלץ את עצמי לומר. שלוש מילים קטנות שנתקעו בירכתי הגרון שלי, שחונקות אותי. אני חייבת להוציא אותן.

"שאני אוהבת אותך," אני אומרת אל תוך הלילה. בודקת את המילים כשרק הצללים שומעים.

3... 2... 1...

"אני אוהבת אותך!" אני צורחת בקול, במלוא ריאותיי, כשייסורים מחלחלים לתוך כל הברה. הצליל נבלע בגל האדיר של הקולות שבפנים.

שנה טובה!

יש תרועות, מחיאות כפיים, נשיקות וחיבוקים.

ואני בוכה.

כי אני אוהבת, אוהבת, אוהבת את וואייט הייסטינגס.

הוויקינג שלי.

הסופר שלי.

אור השמש שלי.

החבר הכי טוב שלי.

הוא לא כאן. אנחנו לא יחד. אני לא ראויה לו.

אבל זה לא משנה כלום. ההחלטה שלי התקבלה. האיבר הפועם שבתוך החזה שלי סוף כל סוף נשבע שבועת אמונים, ואני חוששת שאין דרך חזרה.

האהבה היא לא איזשהו ייעוד שאי אפשר להימלט ממנו, איזשהו גורל שאפשר לעקוף. היא החלטה שאת מקבלת. וממשיכה לקבל. כל יום ויום בחייך.

זרועותיו, בטוחות כל כך, חזקות כל כך. בית שעשוי בשר ודם. העיניים שלו, כחולות כל כך, עמוקות עד כדי כך שאין להן קרקעית. עתיד שלם טמון במעמקיהן.

לא קשר מיידי, בלתי מוסבר, או תלות הדדית לא בריאה. אלא רק סיפור על שני אנשים

שבוחרים להיות יחד. לא משום שהם חייבים, אלא משום שהם רוצים. גם כשזה קשה. גם כשהעולם כולו נגדם.

אני לא זקוקה לו.

גם אם לעולם לא ארגיש את מגעו, לעולם לא אנשק את שפתיו או אאחוז במותניו כשהוא נכנס לתוכי בתנועות איטיות ומתוקות, לעולם לא אעביר את ידיי בשערותיו או איהנה להצחיק אותו... אני אשרוד. העולם לא יפסיק להסתובב. הלב שלי לא יפסיק לפעום.

שנים יחלפו, אני אכאב עם כל רגע בלעדיו, אבל בכל זאת אשרוד. אולי מרוקנת, אבל עדיין נושמת. עדיין חיה. עדיין קיימת.

אני. לא. זקוקה. לו.

אבל... אני רוצה אותו.

אני רוצה אותו יותר מכל דבר שרציתי בחיי. ללא קשר לבלגן שעשיתי, ללא קשר לטיפשה שהייתי, ללא קשר לגרייסון, לקרוליין, לדיקטטור הקטן, לסבב הראיונות ולכל הגורמים האחרים בחיי שלכאורה אי אפשר להתגבר עליהם...

אני בוחרת בו.

"לא צריך לצעוק, בייבי."

הצליל של הקול שלו מאחוריי קרוב כל כך, מלא כל כך בתקווה, בפליאה ובכאב לב, שהוא מקפיא אותי במקומי. זהו קליע של רוגע שנורה בתוך לילה של כאוס. הוא קורע אותי, מכת מוות הרסנית. תיק הקלאץ' שלי נופל על רצפת המרפסת והטלפון מחליק מאחיזתי. אני לא מתכופפת כדי להרים אותם. אני מסתובבת מהר לאחור, בקושי נושמת, בקושי מרשה לעצמי להאמין שאולי זה אמיתי. אומרת לעצמי שאני יוצאת מדעתי, כי אין מצב שהוא באמת נמצא כאן.

אבל הוא באמת נמצא כאן.

פרק 10

"הבטיחו לי שתהיה עוגה."

— אורח שמתלווה בלי הרבה חשק למישהי שמוזמנת לחתונה.

הוא עומד שם, במרחק של כמטר וחצי, הורס אותי מבלי לומר אפילו מילה אחת. נראה שיש מיליון קילומטרים במרחק הקצר הזה כשאני מסתכלת בתוך עיניו הנעולות על עיניי מאחורי מסכת סאטן שחורה ופשוטה. הוא לבוש בטוקסידו שתפור בקפדנות עד כדי כך שהוא נראה כמו דוגמן ממגזין, אבל אני בקושי שמה לב. עיניי על עיניו, ואנחנו מנהלים עוד אחת מהשיחות שנערכות בינינו ללא מילים.

אתה כאן, אני לוגמת את המראה שלו. אני לא מאמינה שאתה כאן.

חצי חיוך גורר למעלה את אחת מזוויות הפה שלו. ברור שאני כאן.

הקול שלי רועד כמעט כמו ברכיי. "לא ראיתי אותך בפנים."

"אני יודע." הוא אומר בקול שמקפיד להישמע ריק. הוא לא סוגר את המרחק בינינו.

"ראית אותי?"

עיניו עונות. אני תמיד רואה אותך, קתרין.

הלב שלי הולם בעוצמה. "הייתי צריכה קצת אוויר."

הוא מהנהן, ולא אומר דבר.

"אני גם..." אני שואפת שאיפה ומחברת יחדיו את המילים. "רציתי להתקשר אליך. השארתי הודעה."

עיניו שואלות את השאלה שהוא לא משמיע בקול.

למה?

אני פוסעת צעד קטן, ומייחלת לכך שברכיי לא היו רועדות. מייחלת לכך שהייתי חזקה יותר, שזה היה קל יותר, כשאני שומעת את הקהל בפנים שר בזיופים, קולות שמותחים את המילים המוכרות.

האם נגזר על החברות הישנה להישכח, ולא לעלות יותר על הדעת...

"וואייט," אני לוחשת. "רציתי לספר לך... אני צריכה לספר לך..."

אחד השרירים בלסת שלו קופץ, הסימן היחיד לכך שהוא מושפע בכלל מהמילים שלי. אני רואה את המתח תוסס בתוכו, מרוסן היטב, ואני מבינה שהוא מחכה. לא לוחץ. אף פעם לא לוחץ. נותן לי זמן למצוא את קולי. מפני שהוא מכיר אותי. הוא יודע שלא קל לי לחשוף את עצמי.

להרשות לעצמך להיות חלשה, זה הדבר הקשה ביותר בעולם. אבל אולי זה כל העניין. אולי כשזה כמעט בלתי אפשרי, פירושו של דבר שיש לך מה להפסיד. משהו חשוב.

עיניי נאחזות בעיניו.

הוא עדיין מחכה. הוא חיכה כל החיים. הוא אמר לי את זה, לפני הרבה זמן, לפני שהכרתי אותו באמת.

"אני מחכה לבחורה הנכונה."

"ומה אם היא לא תופיע אף פעם?"

"היא תופיע."

"אתה נשמע בטוח בזה."

"אני באמת בטוח בזה."

"אתה עלול לחכות המון זמן."

"לא משנה כמה אצטרך לחכות. כי אני מחכה לאשתי. ולא משנה כמה זמן ייקח לה למצוא אותי, אני יודע שהיא תהיה שווה כל שנייה."

הפחד נעלם. הספק העצמי וחוסר הביטחון המציק עולים בעשן.

הוא לעולם לא ילחץ עליי.

הוא לעולם לא יאלץ אותי לעשות דבר.

הוא תמיד יאהב אותי, לנצח, בסבלנות אינסופית ובעוצמה שקטה.

אני יכולה להניח בחופשיות את הלב שלי בידיים הגדולות והמוכשרות האלה ללא שמץ של חשש שהוא יפיל אותו אי פעם.

אני זוקפת את כתפיי. אני לוקחת עוד צעד אחד אחרון עד שאנחנו קרובים כחוט השערה, כשהסנטימטר האחרון של המרחק בינינו גדוש במתח עד כדי כך שהוא ממש מזמזם. ואני אומרת את המילים שסוף כל סוף שמות קץ להמתנה שלו.

"אולי אני גרועה בזה. אולי אהרוס את זה. אולי אהרוס את הקשר בינינו. אבל —" ידיי רועדות בטירוף כשאני מושיטה ומניחה אותן על כתפיו. כפות ידיי בקושי מרפרפות על הבד של ז'קט הטוקסידו שלו, אבל אני מרגישה שכל גופו רועד, כאילו חשמלתי אותו. "אני רוצה את הקשר בינינו. אני רוצה לנסות. אני רוצה להיות איתך." קולי נשבר. "אני יודעת שבפעם האחרונה חשבת שנפלתי לזרועותיך כדי להתגבר על מישהו אחר. אני יודעת שחשבת שאין לזה משמעות בעיניי. אבל טעית."

אצבעותיי מתחככות בעור החשוף של צווארו כשאני מצמידה את כל גופי אל גופו, כל קימור נדבק אל המישורים החזקים של החזה שלו. הוא נאנח, זה הדבר היחיד שמסגיר את רגשותיו, כאילו עצם התנועה המלחכת של קצות אצבעותיי הורסת אותו.

אני מתקרבת יותר.

קרוב יותר, קרוב יותר, קרוב יותר.

ובכל זאת, לא מספיק קרוב.

"אף פעם לא היית פרס ניחומים, וואייט. היית מתנה בלתי צפויה, שבחיים לא הייתי מרשה לעצמי לקוות לקבל אותה, מלבד במעמקים האפלים ביותר של הלב שלי, כי לא חשבתי שזה אפשרי שמישהו כמוך יאהב מישהי כמוני."

אני מסתכלת עמוק אל תוך עיניו, שני אוקיינוסים שעולים באש של חום. איכשהו הוא שומר על ריסון כדי שאוכל לסיים. וכשהזמן מגיע, אני מגלה שאני לא מגמגמת. אני לא מיטלטלת. אני לא ממלמלת. אין כל היסוס. העוצמה הפנימית העמוקה שלא הייתי בטוחה עד לרגע הזה שבכלל יש לי, בזרועותיו של גבר שלא נועדתי מעולם להתאהב בו, אבל איכשהו נועדתי למצוא את עצמי איתו.

"אני אוהבת אותך, וואייט. אני אוהבת אותך. אני אוהבת אותך. אני אוהבת —"

זרועותיו נכרכות סביבי חזק עד כדי כך שאני חוששת שהן יכתשו את הצלעות שלי לאבק. המילים שלי נעלמות במשב אוויר כשהוא מרים אותי מהרצפה, אבל לא אכפת לי, כי אני לא זקוקה יותר למילים. התנועות, העיצורים וההברות הקצרות והטיפשיות מאבדים כל משמעות כי שפתיו, המתעגלות לחיוך שאין להכחיש אותו, נוחתות על שפתיי. הוא מנשק אותי ואני טועמת שמחה, חום ותשוקה מעורבבים כולם יחדיו על קצה לשוני.

אז זו טעמה של האהבה. כך היא נראית. כך מרגישים.

האהבה היא צבען של עיניו הכחולות והנוקבות. האהבה היא צליל פעימות הלב שלו. האהבה היא טעמו של הפה שלו על פי. האהבה היא משהו גופני, משהו שנולד בין שני אנשים שהתשוקות שלהם משתלבות זו בזו. האהבה היא מוחשית, עקשנית ובלתי ניתנת לדיכוי. הוא ואני, אור ואפלה, שמש וצל, בחירה זה בזה, ולא משנה מהו המחיר. בחירה להיאבק. ללא קשר לתוצאה.

שפתיו טורפות את שפתיי כמו טורנדו, מציפות אותי לגמרי. אני נכנעת לסופה, נאחזת בכתפיו ומאפשרת לו להרוס אותי עם כל חיכוך של שפתיו. אלמלא זרועותיו שכרוכות

סביבי, הייתי נופלת על הקרקע, לא הייתי מסוגלת לעמוד יציבה. שנינו רועדים מעוצמת התשוקה שלנו כשהוא סוף כל סוף מתנתק כדי לאפשר לי לנשום. ההזדקקות היא משהו שכמעט אי אפשר לעצור. חיכינו זמן רב מדי כדי לטעום שוב זה את זה, נתנו ליותר מדי שעות לחלוף ללא הליטוף של הידיים שלנו.

אנחנו אש ובנזין, מוכנים לבעירה רק מנגיעה בודדת בגפרור.

אני יודעת שיש דברים שאנחנו צריכים לשוחח עליהם. דברים חשובים, חיוניים, אינסופיים. ובכל זאת, אני לא מצליחה לחשוב על אף אחד מהם כשהוא מסתכל אל תוך עיניי בכמיהה שכזו, שהלב שלי כמעט מתנפץ.

אני זקוקה לך, אני זקוקה לך, אני זקוקה לך.

בזרועותיי, במיטתי.

מתחת לעור שלי, מתחת למצעים שלי.

הוא מוריד אותי על כפות רגליים רועדות ומשלב את ידו בידי. ואנחנו רצים. מבעד לדלתות ההזזה, חולפים על פני אורחי המסיבה הצפופה שעדיין חוגגים חג שאני אפילו לא מצליחה להיזכר בשמו, ישר על פני הארפר ומאסטרס שנועצים בנו מבט עם חיוכים המומים על פניהם. ויוצאים מבעד לדלת הראשית. אנחנו לא עוצרים ולא מדברים כשאנחנו דוהרים לעבר המכונית שלו, ואוויר הלילה מחליק כמו ליטוף על עורי שהתלהט. העולם כולו הצטמצם לתחושה אחת. כף ידו שכרוכה סביב כף ידי.

אנחנו מזנקים מהחניה. הבית שלו לא רחוק, נסיעה של עשר דקות דרך העיקולים של אזור הגבעות.

אנחנו עושים את הדרך הזו בחמש דקות.

המנוע בקושי כבה כשהוא מקיף את מכסה המנוע וממש מושך אותי פיזית מהמושב שלי. אני רואה את המבט הפראי בעיניו כשהוא תולש מעל פניו את מסכת הסאטן ומשליך אותה על הקרקע. אני מזהה את החושניות הגולמית שתוססת בתוכו שנייה לפני שהפה שלו נוחת על פי. הלב שלי הולם במהירות כפולה ממהירותו הרגילה כשידיו מתאגרפות סביב המשי של השמלה שלי והוא גורר אותי אל החזה שלו ואז מצמיד אותי לצד המכונית ללא היסוס כשאגנו לוחץ על אגני עד שאני מרגישה כמה הוא קשה מתחת לאריג של מכנסיו.

אני מתנשפת אל תוך הפה שלו, הוא בולע את הצליל בנשיקה. כששפתיו טורפות את שפתיי אני מבינה די בפתאומיות שמתחת לכל הסבלנות האיתנה והשליטה הקפדנית שהוא מציג בפני העולם, רובצת בתוך האיש הזה חיית פרא. בפעם האחרונה שהיינו יחד, מושתקים על ידי אלכוהול וחוסר ודאות, קלטתי רק הצצה חטופה על החיה הזו.

שום הצצה חטופה לא יכולה הייתה להכין אותי למלוא ההיקף של התשוקה שלו. להרס שהוא עומד לגרום לי. תוקף, לוחם, פולש. מצית אותי עד שנותרת רק אדמה חרוכה. לא לוקח שבויים.

כפות ידיו נעות במורד ירכיי כדי למצוא את שולי השמלה שלי, גוררות אותה במעלה המותן שלי במשיכה נלהבת, ופתאום אצבעותיו נמצאות שם, בנקודה הבוערת שלי, כף ידו מלטפת לאט את התחתונים שלי, יוצרת חיכוך עם התחרה הדקה עד שאני כבר לא יותר מאשר חומר ביד היוצר. אני כבר מתנדנדת על הקצה. אני יודעת שבעוד כמה ליטופים מחושבים של אצבעותיו אחליק מן הצוק, אפול בצניחה חופשית אל תהום התשוקה.

לרגע אחד שעוצר את ליבי, אני חושבת שהוא יעשה איתי אהבה כאן, כשאנחנו נשענים על המכונית שלו. ישליך אותי על שביל הגישה לבית שלו ויזיין אותי בתוך הבוץ, לעיניהם של כל מי שיוצאים לטיול חצות, עם תקרה של כוכבים ומיטה שעשויה מחצץ. והדבר המטורף ביותר הוא שהייתי מרשה לו. כל כך הרחקתי לכת עכשיו, ברגע זה, שהוא יכול לעשות לי כל מה שהוא רוצה ואני לא אוציא מפי מילה אחת של התנגדות.

אני על הסף, כמעט מתפוצצת, כשידיו מתרחקות. צליל מחאה חומק מפי כשכפות ידיו עוברות אל מתחת לירכיי ומניפות אותי באוויר. רגליי נכרכות אוטומטית סביב מותניו

כשהוא נושא אותי במעלה מדרגות הכניסה לבית, מעבר לסף וישר דרך גרם המדרגות המסיבי אל הקומה השנייה. הוא מנשק אותי כל הדרך אל חדר השינה שלו, כאילו הוא לא שבע, כאילו המחשבה לנתק את שפתיו משפתיי אפילו לא עולה על הדעת.

הוא משליך אותי על המיטה, כמעט אלים בשל ההזדקקות שלו, ואני בקושי מספיקה לנחות כשהשמלה שלי נעלמת מעל הראש שלי, מושלכת ברחבי החדר לאיזושהי פינה מחוץ לשדה הראייה. ידיי הרועדות אינן מהירות מספיק כשהן מנסות לפתוח את הכפתורים שלו, ולכן הוא משתלט על העניין.

הסבלנות פקעה רשמית.

ההמתנה הסתיימה חד־משמעית.

אני רואה את ההתנצלות בעיניו, הוא לא יכול להיות עדין. יגיע גם הזמן לזה, מאוחר יותר. לבחינה הדדית, איטית וחדורת תשוקה, לבקרי שבת עצלים ולשעות אחר צהריים שטופי שמש במהלך השבוע. אבל הלילה הזה מוקדש לתשוקה. להזדקקות.

אנחנו לא מסיטים את מבטינו זה מזה אפילו לשנייה כשהוא נכנס לתוכי בתנועת דחיפה אחת ויחידה, פראית. הוא מתנועע כאחוז דיבוק, עיניו בוערות באש ואני מקמרת את גבי מתחתיו כמו ענף שנלכד בזרם הנהר, כפופה לרצונו. אני טובעת בעיניו, חוגגת באינטימיות שאני רואה במעמקים שלהן, במקום לברוח ממנה.

זהו המימוש שאי אפשר להתכחש לו. של התקווה שנראתה מרוחקת כל כך, של התקווה שהודחקה זמן רב ומעולם לא הובעה בקול. אלה שני אנשים שחוגגים משהו שכמעט חמק מהם.

אנחנו מגיעים לפורקן באותו הרגע, נאחזים זה בזה חזק עד כדי כך שאני בטוחה ששנינו נהיה חבולים. לא אכפת לי. הוא יכול לשבור אותי לשניים ולהתחפר לי מתחת לעור. וזה עדיין לא יהיה מספיק. בקושי ירדתי מהמערבולת לתחושת אושר, אולם ההזדקקות עדיין שם, נאחזת בי בציפורניים.

אי אפשר להרוות אותה.

הרעב בעיניו אומר לי שאני לא לבד.

אנחנו לא מדברים במשך שעות. לא מילולית. אבל כפות הידיים שלנו לוחשות אלף סודות, הפיות שלנו עוקבים אחר מיליון סיפורים כאשר אנחנו מתגלגלים בין הסדינים, לומדים להכיר זה את זה כמו מנגינה שאת כבר מכירה בעל פה אבל בסופו של דבר את קונה את התווים כדי שתוכלי לקרוא אותם בפועל.

כשאנחנו כבר מותשים, השחר זוחל מבעד לחלונות שלו, מכתים את העולם בוורוד ביום הראשון של השנה החדשה הזו. אני שוכבת שם, כרוכה סביבו כשהוא מעביר את אצבעותיו בשערי בשארית האחרונה של האנרגיה שלא ערערה את המערכות שלו, ואני חושבת שזה די מושלם שעד עכשיו הוא האדם היחיד שביליתי איתו השנה. זה לוח חלק שכלום לא נכתב עליו מלבד סיפור האהבה הלוהט והמושלם שלנו. ואם יום אחד הוא אינדיקציה לשאר שלוש מאות שישים וארבעת הימים האחרים, אני נכנסת אל העתיד הזה כשבליבי אושר ותקווה.

"שנה טובה," אני לוחשת בצמוד לעורו, ואלה המילים הראשונות שאמרתי זה שעות, כשעיניי נעצמות ואני נסחפת לתרדמה.

שפתיו נוחתות על הרקה שלי.

"שנה טובה, בייבי."

הפעם, כשאני מתעוררת במיטה של וואייט אני לא לבד.

שפתיו המחייכות נוגעות בשפתיי לפני שאני מודעת לגמרי. העיניים שלי נפתחות

לרוחב סדק ואני מגלה שהוא כבר ער, מסתכל עליי במבט רך. הוא משמיע קול נמוך כשאני מתגלגלת ועולה עליו, כך שאני שרועה למחצה על החזה שלו ומצמידה לשפתיו נשיקה.

"בוקר טוב," הוא אומר וצוחק.

אני מסתכלת על הצללים הארוכים שמזדחלים על רצפת חדר השינה שלו. "אני מניחה שכבר אחר הצהריים."

הוא מושך בכתפיו. "לא אכפת לי מה השעה. אין לי היום שום דבר אחר ביומן חוץ מפגישה ארוכה מאוד עם המיטה הזו ואיתך."

"אה? אתה מנסה להחזיק אותי כאן בשבי, מר הייסטינגס?"

"מנסה? לא. רק מחזיק."

"זו חטיפה."

הוא מניד בראשו כשאור משועשע ממלא את עיניו. "זו לא חטיפה אם את שבויה מרצון."

אני מנשקת אותו שוב, נשיקה רכה ומתוקה. אין מה למהר. אין שום סיבה להזדרז. אני מתענגת על הרגע הזה איתו, שאני מבינה עד כמה הוא יקר אפילו כשהוא מתרחש. יש משהו יפהפה בשהות הזו שלי כאן איתו, מותשת לגמרי מלילה של אהבה, אבל מזומזמת מרוב התרגשות, עד לרמת המולקולות. אני מרגישה טעונה יתר על המידה מבפנים החוצה. אולי העייפות התישה את האיברים שלי, אבל היא לא יכולה לעמעם את ההתרגשות שאני חשה מפני שאני בזרועותיו.

אני משנה את התנוחה שלי בצמוד אליו וחשה התכווצות שרירים מכאיבה. "אלוהים, כואב לי. כל עצם בגוף שלי כואבת."

הוא צוחק. "ואת קוראת לי זקן. את בחורה צעירה בת עשרים ושתיים. אולי תעמדי בקצב?"

אני מנסה לתת לו אגרוף בזרוע, וכל מה שאני מקבלת היא התכווצות שרירים.

"אאוץ'," אני נאנחת.

הוא מגלגל עיניים ומתיישב, מציב את גופי במאונך לגופו. "בואי. אני אכין לך ארוחת בוקר."

"באמת?"

"באמת. מה את רוצה?"

"הכול." הבטן שלי מקרקרת.

כף היד שלו משתלבת בכף ידי כשאנחנו יוצאים מהמיטה. הוא מוציא זוג מכנסי טרנינג ואז משליך לעברי טי־שירט ענקית. הוא אפילו מסייע לי להעביר אותה מעל לראשי כשזרועותיי הכואבות מוחות, וצוחק ממני רק קצת.

"אתה עשית לי את זה," אני מזכירה לו, ומושכת במורד מותניי את קצה החולצה.

הגבות שלו מתקמרות בפתאומיות. "את מתלוננת?"

כל רגע גולמי, לוהט, מהמם עד ביטול כל תחושה מאתמול בלילה מבזיק בראש שלי. אני מרגישה שהלחיים שלי מתחממות.

"לא." אני בולעת את הגוש שנוצר בגרוני ומרגישה את התשוקה מציפה אותי. "לא מתלוננת."

"זה מה שחשבתי." הלסת שלו מתהדקת. "תפסיקי להסתכל עליי ככה, בייבי."

"למה?"

"כי תכף אני אזרוק אותך בחזרה למיטה, והפעם לא אפסיק עד שיכאב לך כל כך שלא תוכלי לעמוד."

אני בולעת גוש נוסף. אני מנסה להגיד לעצמי שאני לא רוצה שהוא יעשה בדיוק את זה.

זה לא עובד.

"קתרין." אזהרה נשמעת בקולו.

"בסדר!" אני צועקת. "אבל כדאי לך שאלה יהיו פנקייקס אורגזמיים, זה כל מה שאני אומרת."

הוא מחייך כאילו אני איזושהי טרחה חמודה, חוצה את החדר לעברי, ולפני שאני מבינה מה קורה הוא מניף אותי מעל לכתפיו כך שהישבן והרגליים שלי מתנדנדים באוויר.

"וואייט!" אני צווחת, כשאני בוהה בגב התחתון שלו בזמן שהוא מתחיל לזוז. "מה לעזאזל אתה עושה?"

"מוריד אותך לקומת הקרקע."

"אני יכולה ללכת!"

"אולי. אבל נראה לי שתצטרכי לשמור אנרגיה לאחר כך." ידיו חופנות באופן משועשע את ישבני.

"אתה מטורף."

הוא לא מכחיש את זה, אבל אני מרגישה את הצחוק רועם בתוכו כשהוא נושא אותי כמו כבאי שמציל קורבן מהלהבות. הוא מניח אותי על הדלפק במטבח שלו, מצמיד נשיקה מהירה למצחי ומתחיל להכין לנו ארוחת בוקר.

לרגע קצר אני תוהה מדוע אני לא מרגישה מוזר או שלא בנוח מפני שאני כאן איתו, למה האנרגיה השלובה בפאניקה אינה זורמת בתוכי אחרי שהות של לילה אצל גבר כלשהו. אני לא זקוקה להרבה זמן כדי להבין מדוע.

זה לא סתם גבר.

זה וואייט.

אני מתבוננת בו כשהוא מתנועע ברחבי המטבח בקלות, שובר ביצים, מנפה קמח וסוחט מיץ תפוזים. אני מרגישה לגמרי בבית. כאילו עשיתי את זה מיליון פעם. כאילו אנחנו זוג אמיתי, שכבר שקע בהרגלים נוחים. זה משמח ומעציב אותי בו־זמנית. אני מרגישה את המשקל של השבועות המבוזבזים שלנו מכביד עליי במלואו.

הוא רואה את ההבעה על פניי, שומט את המרית בחבטה ומעיף בלילה לכל הכיוונים. הוא חוצה את המטבח, מגיע לעברי וניצב בין הברכיים שלי, כך שאנו מסתכלים זה בזה בגובה העיניים.

"מה קרה, בייבי?"

הקול שלי חנוק מדמעות שלא זלגו. "ככה היינו צריכים להיות. בבוקר ההוא, אחרי מסיבת הצוות. אילו רק הייתי מחכה עוד חמש דקות... אבל חשבתי שהתחרטת, חשבתי שעזבת אותי..."

"הי." כפות ידיו חופנות את לחיי, מרימות את ראשי כך שמבטי נעול על מבטו. "יש סיבה לכך שדברים קורים. אולי לפני חודש לא היית מוכנה לזה. אני לא יודע. לא אכפת לי. את כאן עכשיו, ואכפת לי רק מזה." שפתיו מתחככות בשפתיי. "אנחנו יחד. אין יותר סודות. אין יותר שקרים. אין יותר חוסר תקשורת."

דקירה של אשמה משוגרת ישירות לאורך גופי, שם השתרש אחד מהסודות האחרונים שלי.

אני צריכה לספר לו.

אני יודעת שאני צריכה לספר לו.

אני רק צריכה למצוא את הרגע המתאים.

"אני אוהבת אותך," אני לוחשת, קצת בוכה.

"אני יודע, בייבי." זרועותיו כרוכות סביב גבי, והן מקרבות אותי אליו עד כדי כך שאני יכולה לשמוע את פעימות ליבו מתחת לאוזן שלי כשהיא נצמדת אל החזה החם והחשוף שלו. הקצב שלו מתערער כשהוא לוחש משהו אחר, משהו שאף פעם לא שמעתי אותו אומר בקול רם, אבל אני כבר יודעת אותו בליבי.

"גם אני אוהב אותך, קתרין."

מותשת או לא, אני אוזרת את האנרגיה שנדרשת כדי למשוך את שפתיו אל שפתיי, לקלף את החולצה מעל לראשי ולבעוט במכנסי הטרנינג שלו כדי שירדו אל קרסוליו. ארוחת הבוקר נשרפת בתנור כשאנחנו עושים אהבה על הדלפק. לא אכפת לי בכלל. דברים כמו אוכל, מים ושינה מאבדים את כל משמעותם כשאנחנו מתנשפים, נאנחים וקוראים בקול. כל הצרכים מלבד הצורך הזה לכלות זה את זה התפוגגו והפכו ללא כלום.

מאוחר יותר, לאחר שהצלחנו לאכול, להתקלח ולהפסיק לקרוע זה מזה את הבגדים, אנחנו יושבים בפינה האהובה על וואייט. ביתן קטנטן באמצע הבריכה, בקצה הגן שלו, וצופים בשמש השוקעת לאיטה לעבר קצה האופק. אני נשענת על החזה שלו על הספסל המרופד, זרועותיו כרוכות סביב גופי, וההרגשה היא שהכול פשוט להפליא.

ובכל זאת, כשהשמיים נצבעים בוורוד של ממתק שערות סבתא ומאותתים על סופו של היום, אני יודעת שהבועה שחיינו בה עומדת לפקוע. המציאות חוזרת בלהיטות שאני לא מוכנה להתמודד איתה. נראה שגם וואייט מבין את זה. האחיזה שלו בי מתהדקת, כאילו אני כבר חומקת ממנו.

"יש לך מחר ריאיון?" הוא שואל כעבור זמן מה.

אני מהנהנת. "רק אחד, אחר הצהריים."

אף אחד מאיתנו לא מזכיר מה זה אומר, אם כי אני יודעת ששנינו חושבים על זה. אני, בזרועותיו של גרייסון. מעמידה פנים עבור המצלמות.

"את תהיי נהדרת." שפתיו של וואייט מוצאות את הרקה שלי.

"תודה. מה אתה מתכנן?"

הוא נאנח. "לצערי, יש לי לוח זמנים מלא ישיבות שבטח יימשכו עד מאוחר. ו..."

"מה?"

"אצטרך גם לדבר עם קרוליין באיזשהו שלב."

אני ממצמצת, מופתעת. "אה... אה."

"זה לא מה שאת חושבת. זה אף פעם לא היה רציני בינינו. היא תמיד ידעה שיש לי רגשות כלפי מישהי אחרת." קולו חדור בכנות ישירה. "אבל אני מרגיש שאני חייב לה הסבר. אני לא רוצה שהיא תשב ותחכה לשיחה שאף פעם לא תגיע. המצב השתנה, זה יהיה הוגן ליידע אותה."

אני מסתכלת עליו ורואה את הדאגה בעיניו. אני לא מסוגלת לסבול את זה שהוא חושש מהתגובה שלי. לא מסוגלת לסבול את זה שהוא חושב שאם אשמע את זה, זה יבריח אותי. אני מעבירה יד על ליבו ורוכנת קרוב אליו, כדי שהוא לא יחמיץ את האמת שבדבריי.

"אתה אדם טוב, וואייט הייסטינגס."

המבט המודאג נעלם. חיוך מתפשט על פניו. "אני יכול להזמין אותך אחר כך לארוחת ערב?"

"בטח. ארוחת ערב, זה נשמע טוב." שפתיי מתעקלות בשובבות. "אבל אולי במקום לצאת, אולי נוכל להישאר כאן... ולבשל... וגם לא לבשל."

עיניו נוצצות. "אני אוהב את צורת החשיבה שלך, בייבי."

אני מתכרבלת על החזה שלו. הוא חם כל כך, שלא אופתע לגלות שיש לו מוליך תרמי מתחת לעור.

כפות ידיו מחליקות מתחת לסוודר שלי ונחות ישירות על בטני, בדיוק מעל המקום שבו הדיקטטור הזעיר שלי קבע את משכנו. אני מתקשחת.

"את בסדר?"

"בסדר גמור," אני משקרת וליבי הולם. אני מנסה שלא לחשוב על פצצת האטום הקטנה שנטועה בתוכי, שמתקתקת על שעון עצר בלתי נראה. שתפוצץ את האושר שמצאתי זה עתה לפיסות של פסולת בניין שאי אפשר לשפץ.

זה רק עניין של זמן.

אני יודעת שאני חייבת לספר לו. אבל ברגע המושלם הזה אני לא מצליחה למצוא את המילים. אני לא יכולה לאלץ את עצמי להרוס את היופי של ההתחלה השברירית הזו בינינו. לא אחרי שנזקקנו לזמן רב כל כך כדי למצוא את דרכנו בחזרה זה אל זה.

אני בולעת את המילים.

אני אספר לו מחר, אני אומרת ונשענת שוב ברוגע על החזה שלו. עוד יום לא ישנה כלום.

למחרת בבוקר וואייט מוריד אותי בבית שלי בדרכו לעבודה. אני מסתכלת עליו כשהוא מתרחק מקצה שביל הגישה שלי וכבר סופרת לאחור את הדקות עד שאהיה שוב בזרועותיו. כשאני מבחינה ברכב השטח שחונה מתחת לעץ מול המוסך שלי, אני מתכוננת לקראת מה שעומד לקרות, אבל בסופו של דבר אין טעם. להתכונן להארפר זה כמו לחפש מקלט בזמן סופת טורנדו. כל מה שאת יכולה לעשות זה לעצום עיניים ולקוות שהגג לא יקרוס עלייך.

"שלום?" אני קוראת כשאני נכנסת לתוך הבית שלי כמו אורחת. "הארפר? מאסטרס? אתם כאן?"

אני שומעת צליל משמאלי וקופצת בערך לגובה של חצי מטר כשאני רואה את החברה הכי טובה שלי עומדת לה ומסתכלת עליי בשקט, בעיניים זורחות, מקשת הכניסה למטבח.

"אלוהים, הארפר! הפחדת אותי עד מוות!"

"סליחה!" היא מפוזמת ולא נראית מתנצלת בכלל. למעשה, היא נראית די משועשעת כשהיא סוגרת את המרחק בינינו, תופסת את כף ידי ומתחילה לקפוץ שוב ושוב. "זה קרה! וואייט ואת!" ההבעה שלה משתנה והיא מפסיקה לקפוץ. "רגע... באמת הסתלקת עם וואייט באותו ערב, נכון? לא נעלמת לי עם מישהו במסכה שיש לו שיער ארוך ודומה לו?"

"ברור שזה היה וואייט," אני מאשרת וצוחקת.

הקפיצות מתחילות שוב. "אני צריכה לשמוע הכול!"

"בסדר, בסדר, אבל תפסיקי לקפוץ. את עושה לי סחרחורת."

אני נכנסת למטבח וקולטת את מאסטרס שעון על הדלפק שרחוק ממני. הוא מברך אותי בהנהון.

"מיס פיירסטון."

"ברצינות, מאסטרס?" אני צוחקת. "אם תקרא לי עוד פעם מיס פיירסטון, אתה מפוטר."

חיוך מתפשט על פניו. "אני אקח את הסיכון."

"אל תתייחסי אליו," אומרת הארפר וקופצת על כיסא בר. "הוא לגמרי בלתי אפשרי."

"נכון," מסכים מאסטרס בהבעה קפואה כאבן.

הארפר משפדת אותו במבטה. "זה לא דבר טוב, אידיוט שכמוך."

הוא מושך בכתפיו באדישות.

אני צוחקת.

"איש בלתי אפשרי," נוהמת הארפר. "בכל מקרה, בחזרה לוואייט. אני רוצה לשמוע הכול."

"כבר תשע. אני צריכה להתקלח, להתחיל להתכונן לקראת היום..."

"קתרין פיירסטון, תניחי את הישבן שלך על הכיסא הזה ותתחילי לשפוך."

אני זועפת, אבל עושה מה שהיא ביקשה ממני. לפני שהיא תספיק לנזוף בי שוב, אני מספרת לה על היומיים האחרונים. בגרסה ש'מתאימה לילדים עד גיל שלוש־עשרה', כי מאסטרס מאזין. כשאני מסיימת, העיניים של הארפר מבריקות מדמעות שמחה.

"אני גאה בך, מותק. ואני שמחה שסוף כל סוף סידרתם את העניינים."

"תודה."

"אבל מה הוא אמר?" העיניים שלה מזנקות אל הבטן שלי. "בקשר ל... את יודעת. העינב."

"בקשר למה?"

"העינב," היא חוזרת בעייפות, כאילו אני אמורה לדעת בדיוק על מה היא מדברת. "את יודעת..." היא עושה סימן בידה לעבר הבטן שלי.

אני ממצמצת לאט. "את מתייחסת אל הדיקטטור הקטן שגדל בתוכי כמו אל פרי?"

"כאילו לקרוא לו דיקטטור קטן זה טוב יותר מאשר עינב." היא מגלגלת עיניים. "עשיתי חיפוש בגוגל על הריונות, בסדר? מתברר שאם את בערך בשבוע העשירי, התינוק שלך עכשיו בערך בגודל של עינב."

"או." כף ידי נוגעת בבטני בהיסח הדעת. "אה."

הארפר מסתכלת עליי ובעיניה מבט מוזר.

"מה?" אני שואלת וידי נשמטת.

"שום דבר." היא מושכת בכתפיה ומנסה בכל כוחה להסתיר חיוך. "שום כלום."

"שיהיה."

"לא ענית על השאלה שלי."

אני מסתכלת בה בפנים חתומות.

"בקשר לוואייט," היא מדרבנת אותי, לא יותר מדי בעדינות. "מה הוא אמר כשסיפרת לו על העינב? אני בטוחה שהוא היה בהלם, אבל אנחנו מדברות על וואייט..."

"למה את מתכוונת?"

"רק שאני לא יכולה לתאר לעצמי אותו מתחרפן בגלל זה. הוא יותר מדי רגוע."

"אני לא כל כך בטוחה בקשר לזה," אני ממלמלת והזיכרון של הבוקר שלאחר מסיבת הסיום מבזיק בראשי. לעולם לא אשכח את הבעת הזעם על פניו כשהוא השליך את המגש על הקיר. הוויקינג שלי הוא נהר קפוא. מוצק על פני השטח, אבל פראי מתחת להם. "יש לו מצבי רוח."

הארפר מתבוננת בי, כשאור מבין זוחל אל תוך עיניה. "קאט... מה הוא אמר?"

אני מסיטה את המבט, שכן אני מרגישה אשמה. "אני, אה... לא בדיוק הספקתי לספר לו."

"מה?!" היא מתפוצצת.

"לא היה רגע מתאים!"

"לעולם לא יהיה רגע מתאים כדי להטיל עליו את הפצצה הזו. זה לא אומר שאת לא צריכה להטיל אותה. ועדיף שעה אחת קודם."

"אולי אני לא חייבת להגיד לו ברגע זה, הארפר. אני אפילו לא יודעת מה אני עושה עם כל הסיפור של העינב. אני אפילו לא יודעת אם אני מוכנה שהעינב יהפוך לתפוזון, למנגו או לתפוח אדמה, או יותר גרוע. לתינוק אמיתי, בסדר?"

"תפוחי אדמה הם לא פירות," מתערב מאסטרס.

"מאוד עוזר, מאסטרס, תודה רבה על התרומה שלך," אני כועסת.

הוא מחייך.

"העניין הוא שאני לא חייבת לספר לו עד שאחליט איך אני מרגישה בקשר לזה." אני נאנחת. "עוד לא החלטתי אפילו מה לעשות עם ההיריון הזה."

"מותק..." הארפר מנידה בראשה. "כבר החלטת."

"איך את יכולה להגיד את זה?" אני קוראת, לא מאמינה. "איך את יכולה לדעת מה אני עומדת לעשות, אם אפילו אני לא יודעת את זה?"

"כי אני מכירה אותך," היא אומרת בקול רך. "את שמה לב שבכל פעם שאנחנו מדברות על ההיריון הזה כפות הידיים שלך זוחלות לעבר הבטן שלך, כאילו את מערסלת את החיים הקטנים שבתוכך?"

"זה שום דבר. זה רק —"

"ואת מבינה," היא ממשיכה בשיא המהירות. "שוויתרת על אלכוהול וקפאין. שניים מהבילויים האהובים עלייך מבלי למצמץ, ברגע שגילית שאת בהיריון?"

"אבל אני לא —"

"ויותר מזה, את קולטת שאת כבר כל כך מגוננת על הדיקטטור הקטן, כמו שאת כל כך אוהבת לקרוא לו, שהעובדה שנודע לך שאת בהיריון אפשרה לך סוף כל סוף להפנות גב לאימא הנוראית שלך?" הקול שלה מתרכך. "מותק, אמרת לי שהיית בטוחה יותר מתמיד שזו הייתה ההחלטה הנכונה להתרחק מסינתיה כשהבנת שייתכן שיום אחד היא תשפיע על הילד שלך אם תיתני לה להמשיך להיות חלק מהחיים שלך. זה נקרא אינסטינקט אימהי מגונן."

"אבל..." הלחישה שלי חלשה. "אבל..."

"נראה לי שאת רוצה את התינוק הזה." אומרת הארפר בקול שקט. "ונראה לי שזה מפחיד אותך עד מוות. כי כמה שזה מפחיד לא לרצות את התינוק הזה, נראה לי שאת הרבה יותר פוחדת לוותר על ההזדמנות למשהו שיכול להיות ממש נפלא." היא עוצרת לרגע. "מפחיד כמו הגיהינום, בהחלט... אבל גם ממש נפלא."

"אני פוחדת פחד מוות כל רגע, כל יום." אני טומנת את ראשי בכפות ידיי. מילותיי רועדות. "מפחיד אותי לרצות את זה. מפחיד אותי לחשוב שאהיה גרועה. מפחיד אותי לחשוב שאהיה כמו אימא שלי. מפחיד אותי לחשוב שאספר לוואייט והוא יסתלק. מפחיד אותי לחשוב שאעשה את זה לבדי. מפחיד אותי לחשוב שלא לעשות את זה. האופן שבו זה ישנה את חיי מפחיד אותי. אני פוחדת פחד מוות."

"ברוכה הבאה לאימהות," אומרת הארפר באירוניה. "אימא שלי תמיד אמרה שאם את לא פוחדת שאולי את הורסת את זה, סימן שאת לא עושה את זה טוב."

אני שותקת לרגע. "ה... ה... דבר... הזה... כבר שינה את חיי כל כך, והוא בגודל של פרי. איך זה יהיה כשהוא יהיה תינוק אמיתי?"

"אני לא יודעת. אבל אני מכירה אותך. ואני יודעת שאת אף פעם לא מתחמקת מאתגרים, קאט פיירסטון." היא מחייכת. "את יכולה לעשות את זה. אם את רוצה לעשות את זה, את יכולה. אין לי ספק."

החיוך שלי נעשה מהוסס.

"אבל את בכל זאת חייבת לספר לוואייט," היא מתעקשת. "וחוץ מזה, את צריכה לספר גם ל..."

היא לא מסיימת את המחשבה, אבל שתינו יודעות בדיוק מה היא עומדת להגיד.

גרייסון.

אלוהים, אני לא רוצה לחשוב על האפשרות הזו. עדיין לא. מפני שאם כי יש סיכוי קלוש שוואייט לא יתחרפן כשאספר לו, יש ממש סיכוי אפסי לכך שגרייסון לא יימס כשהוא ישמע את הידיעה.

לגבר־ילד ייוולד ילד.

אני מתנערת מהמחשבות האלה, שמעוררות בי חלחלה.

"אספר לוואייט בקרוב," אני ממלמלת. "אולי הערב."

"אולי?"

"הארפר. תפסיקי בבקשה."

"את תפסיקי." היא מרימה ידיים בתנועת התגוננות. "לא אני זו שבהכחשה כאן."

"מה אם אגיד לו ו..." הקול שלי נשבר בחשש. "והוא יסתלק? מה אם הוא לא ירצה אותי יותר, כשהוא יבין שאני בהיריון עם תינוק שאולי הוא לא שלו?"

"אם הוא יגיב ככה, הוא לא הגבר שחשבת שהוא." קולו של מאסטרס חותך את הפחד שלי כמו אבחת סכין. "אם הוא ילך, הוא ממילא לא ראוי לעמוד לצידך."

אני מרימה את עיניי אל שומר הראש שלי. לא הייתי אפילו מודעת לכך שהוא הקשיב,

אבל מההבעה שלו ברור שהוא שם לב לכל מילה.

עיניו נחושות. "אבל לשם הפרוטוקול, לא נראה לי שהוא יסתלק. גברים שמסתכלים על הנשים שלהם כמו שהייסטינגס מסתכל עלייך כשאת לא שמה לב... הם לא בורחים. בעד שום הון שבעולם."

"אוף!" הארפר נועצת מבט בחבר שלה. "למה אתה לא אומר לי אף פעם משהו רגשני ומתוק כזה, אה?"

"בייבי." הוא מחייך לעברה. זה חיוך טוב. מהסוג שמאיר את כל פניו, והוא הרבה יותר אפקטיבי משום שהוא חושף אותו לעיתים רחוקות כל כך. "את לא אוהבת דברים רגשניים ומתוקים. אילו היית אוהבת דברים כאלה, לא היית איתי."

היא מתנשפת, אבל לא מתווכחת, כי זו האמת. היא פונה בחזרה אליי ופניה לובשות שוב את מסכת הדאגה. "אני לא אימא שלך. תודה לאל, האישה הזו רודנית. אז אני לא אגיד לך מה לעשות. אבל אזכיר לך בעדינות שהיום בצהריים יש לך תור לרופאה במרפאה הפרטית במרכז העיר. אם את עדיין מתכוונת ללכת, תכננתי לבוא איתך. זה לפני הריאיון של אחר הצהריים."

אני בוהה בה במשך כמה רגעים, ואז חוצה את החדר ומקרבת אותה לחיבוק בין זרועותיי. היא קופאת, ברור שהיא מופתעת מהבעת החיבה שלי. בדרך כלל היא זו שתמיד יוזמת את המגע.

"תודה," אני לוחשת. "על זה שלפעמים את מכירה אותי יותר טוב מכפי שאני מכירה את עצמי. ועל זה שאת אוהבת אותי גם כשאני משגעת אותך. גם כשאת שונאת אותי."

היא מושכת באפה והקול שלה רועד כשהיא עונה. "אני תמיד שונאת אותך. אני רק משתמשת בך בשביל ההטבות החינמיות למפורסמים, זוכרת?"

"אה, נכון. שכחתי." אני מתנתקת מהחיבוק ומחייכת. "אני הולכת להתקלח. תעזרי לי להיראות אטרקטיבית בשביל הריאיון, נכון? שתינו יודעות שאם אנסה להתאפר בעצמי אני איראה בסוף כמו טרול."

היא מהנהנת.

"את אוצר, הארפר קליין. אני לא יודעת מה הייתי עושה בלעדייך."

אני קורצת, יוצאת ושורקת בדרך את זמנים עברו[7]. אני כמעט מגיעה אל המדרגות כשאני שומעת את הארפר מתייעצת עם החבר שלה בטון של לחישה, מלאה דאגה.

"נראה לך שהיא בסדר? היא חיבקה אותי. וגם החמיאה לי בלי טיפת ציניות. והיא גם שורקת."

"היא לא בסדר, בייבי." מאסטרס צוחק. "היא מאושרת."

7 שיר סקוטי ידוע שמדבר בשבחי הידידות העומדת במבחן הזמן.

פרק 11

"הסבלנות היא מידה טובה."

— מישהו שמגן על עצמו בשל היעדר מידות טובות אחרות.

כעבור שעתיים, האושר שלי נעלם.

כל מה שאני מרגישה זה מתח.

אני מרימה את מבטי אל נורת הפלואורסנט שקבועה בתקרה. יריעת הנייר מתקמטת מתחתיי עם כל תנועה שאני עושה. פתאום אני מתחרטת על כך שאילצתי את הארפר לחכות בחדר ההמתנה של המרפאה הדיסקרטית במרכז העיר, שאליה הגעתי לצורך הצצה ראשונה על הדיקטטור הקטן. היה יכול להיות נחמד אילו היה כאן מישהו איתי, שיחזיק לי את היד.

אם להיות כנים, אני לא רוצה שהארפר היא זו שתחזיק לי את היד, אלא וואייט.

ייתכן שזה התינוק שלו, והוא מחמיץ את זה.

הייתי צריכה לספר לו, הייתי צריכה לסמוך עליו. לא משנה מה יקרה, אני מספרת לו הערב. נגמרו התירוצים. נגמרו הפחדים.

נגמרו הסודות.

"את מוכנה, קתרין?"

הרופאה עם מכונת האולטרסאונד מחייכת אליי בשוויון נפש. היא לא בדיוק חמימה, אבל גם לא קרה. היא מקצוענית ועניינית באופן שמרמז על כך שהיא אוהבת את העבודה שלה, אבל היא עושה אותה זמן רב עד כדי כך שהניצוץ נשחק.

אני מהנהנת. "יותר מאי פעם."

"אנחנו מחכות למישהו? בעל, חבר..."

"לא." אני בולעת את הגוש הקשה שנוצר בגרוני. "לא, אני לבד. זו... רק אני."

עיניה מתרככות מעט. "בסדר. זה יהיה קצת קר."

נשמע צליל קילוח, כמו לחיצה להוצאת הטיפות האחרונות של הקטשופ מתחתית הבקבוק. גוש של ג'ל קריר נוחת על הבטן שלי. זרועותיי מצטמררות.

"טוב, זה ייקח רק דקה... אם זה עדיין מוקדם, ייתכן שייקח קצת זמן למצוא פעימות לב..." היא מסתכלת על הצג ומעבירה את מתמר האולטרסאונד על פני הבטן שלי, מחפשת משהו. עיניי נעצמות כשהשניות מתקתקות ואלפי מחשבות חולפות בראשי.

אולי התשובה החיובית הייתה שגויה.

אולי אני לא באמת בהיריון.

אולי כל הדאגות, הלחץ וכאב הלב היו לשווא.

ואני לא בטוחה אם האפשרות הזו מחדירה בי יותר הקלה או חרטה. לפני שאני מספיקה להבין, צליל לא מוכר גורם לי לפקוח את עיניי במהירות. עמום, כאילו הוא מגיע מתחת למים... אבל נוכח, מעל לכל ספק.

תאמפ־תאמפ.

תאמפ־תאמפ.

תאמפ־תאמפ.

"הנה." הרופאה מחייכת. "אלה פעימות הלב של התינוק שלך."

אני מפנה את פניי אל המסך, בעיניים פעורות וללא נשימה, כשאני קולטת מראה של

תמונה מטושטשת בשחור ולבן.
"ממש כאן." היא מצביעה על צורה קטנטונת שנראית קצת כמו גרגר שעועית. "זה התינוק שלך. את רואה את זה?"
"אני..." אני בולעת נשימה חדה, מנסה לשלוט על רגשותיי. הדמעות ממלאות את עיניי בכל זאת. "כן. אני רואה את זה."
אני רואה את זה.
אני רואה אותך.
שלום לך, דיקטטור קטן. אני כבר מתה לפגוש אותך.

הארפר ואני יושבות במושב האחורי קרוב עד כדי כך שהירכיים שלנו ממש מתמזגות זו בזו. אנחנו בדרך לאירוע היחיד שיש לי היום במסגרת סבב הראיונות לתקשורת. ריאיון בתוכנית הלילה עם רג'י, שתשודר מתישהו בשבוע הבא. היא מסתכלת בתמונה שבידי, והבעת התפעלות על פניה.
"זה עינב שנראה ממש טוב," היא ממלמלת.
אני מגלגלת עיניים. "זה כתם מטושטש בשחור ולבן. אין לנו מושג איך הוא נראה. ככל שידוע לנו, הוא עוד יכול לצאת ונגלה שהוא דומה לאל פצ'ינו."
"היי!" היא מוחה. "תעזבי את אל פצ'ינו. הוא היה אגדה כשהוא היה בשיאו, ואפשר לטעון שהוא עדיין תותח גם עכשיו."
אני מגלגלת עיניים.
"בכל מקרה," היא מוסיפה, מהורהרת. "אין מצב שהילד הזה לא יהיה הורס. בין אם הוא של וואייט ובין אם הוא של גרייסון, מאגר הגנים הפוטנציאלי אטרקטיבי באופן שהוא כמעט לא הוגן כלפינו, שאר האנשים."
"בבקשה תפסיקי לדבר."
"זה נכון," היא מתעקשת. "את תמצאי את עצמך עם הצאצא הכי מתוק על פני כדור הארץ. העיניים שלך, השיער של וואייט... האומץ שלך, החיוך שלו... את יכולה לתאר לעצמך?"
כן, אני יכולה. ולכן זה קשה כל כך.
"אל תדאגי, בייבי." מאסטרס לוכד את עיניה במראה האחורית. "הילדים שלנו גם יהיו חמודים."
היא מחווירה. "אנחנו יחד חודש. אתה חייב להפסיק להגיד דברים כאלה."
"לא," הוא אומר ומשתלב שמאלה בכביש הראשי. "לא נראה לי."
אני צוחקת.
היא מרימה ידיים. "הוא בלתי אפשרי."
אני מתחילה לומר משהו, אבל המילים שלי טובעות ברעש של מנוע שמתקרב אלינו. אנחנו מסתובבות כדי להסתכל דרך החלון האחורי וקולטות גבר על אופנוע שדוהר לעבר הפגוש שלנו ומצלמה גדולה קשורה ברצועה אל תיק המושב שלו. תווי הפנים שלו מוסתרים על ידי קסדה שחורה עם מגן עיניים.
"מה קורה כאן, לכל הרוחות?" אני ממלמלת, אבודה לגמרי כשהאיש מתקרב אלינו ומנסה להציץ לתוך המושב האחורי.
"הוא רודף אחרינו?" הארפר קוראת.
מאסטרס לא אומר דבר, אבל אני שמה לב שהאחיזה של כפות ידיו בהגה מתהדקת מעט. הוא לוחץ על דוושת הגז כדי להגביר את המהירות שלנו בניסיון להתחמק מצלם הפפראצי כשאנחנו דוהרים לאורכו של כביש ראשי בעל ארבעה נתיבים. אנחנו מסתובבות

לאחור ורואות את האופנוע נשאר הרחק מאחורינו, אבל כעבור רגע הכפפות של הרוכב מתהדקות סביב ידיות הכידון והוא ממריא שוב. הוא סוטה ממסלולו, מחליף נתיבים בלי לאותת, מנסה להגיע אלינו מהצד הנגדי. שתי מכוניות מצפצפות בכעס, עוצרות בפתאומיות כדי להימנע מהתנגשות כשהוא חותך את המסלולים לאורך הכביש הראשי כמו מטורף.

"אלוהים, הוא באמת עושה את זה!" נושפת הארפר, והיא נשמעת נרגשת. "הוא רודף אחרינו!"

"אני לא יודעת מה הוא מצפה לראות." אני מושכת בכתפיי כאילו הלב שלי לא פועם בתוך החזה שלי במהירות כפולה ממהירותו הרגילה. "החלונות מושחרים."

"הוא כנראה רוצה להיות הראשון בשטח כשנעצור באולפן," היא צוחקת.

אני, לשם שינוי, לא רואה שום היבט הומוריסטי במצב הזה, כשאנחנו מיטלטלים מהר מדי בפנייה, ורכב השטח נוטה בזווית מסוכנת, והאופנוע מצליח לעמוד בקצב שלנו למרות תמרוני ההתחמקות של מאסטרס.

"זו אשמתה של אימא שלי. היא הטריפה את התקשורת עם כל הסיפורים על גרייסון ועליי, ועל סיפור האהבה במשך עשור שיש בינינו." אני מנידה בראשי. "כל יום יש עלינו סיפור חדש בצהובונים."

"חשבתי שאת לא טורחת לקרוא אותם," מעירה הארפר.

"בדרך כלל אני באמת לא קוראת אותם. אבל רציתי לברר אם יש משהו חדש על הלנה."

"שמעת מגרייסון?"

"אף מילה." אני מתכווצת בגלל המחשבה. "היום אראה אותו בפעם הראשונה מאז הערב ב'לימבו'. אני מקווה שהוא השיג להלנה עזרה. כשראינו אותה היא..."

"חיקתה את אנג'לינה ג'ולי בסרט נערה בהפרעה?"

"בעיקרון, כן."

מאסטרס לוחץ שוב על דוושת הגז והבטן שלי מיטלטלת כשהוא יוצא בפתאומיות מהכביש הראשי. האופנוע, שלא צפה את הפרידה שלנו, מחמיץ את הפנייה וממשיך לטוס משמאלנו.

"נפטרתי ממנו," ממלמל מאסטרס.

"טוב, ואני כמעט נפטרתי מכל ארוחת הצהריים שלי על המושבים שלך," רוטנת הארפר. "אפשר בבקשה להגיע לשם בחתיכה אחת? יש לנו תינוק באוטו, למען השם."

אני מגלגלת עיניים. "הדיקטטור הקטן בסדר גמור."

"זה עינב הסנדקות שלי שם בפנים." היא מצביעה על הבטן שלי.

"לא נראה לי שהמחויבות של הסנדקית מתחילה כשהתינוק עדיין נמצא בתוך הרחם."

"איזה שטויות אלה?" היא שואלת. "אני מתכננת להשגיח בכל שלב לאורך כל הדרך. גם כשהוא ייראה כמו חייזר."

אני מחליטה שעדיף לא להתווכח איתה.

למזלנו, אין פפראצי נוספים שמנסים לעקוב אחרינו כשאנחנו מגיעים לאולפן. אנחנו חונים בחניון תת־קרקעי בלי תופים וחצוצרות ועולים במעלית אל בימת הצילומים. עוזרת הפקה מקבלת את פנינו עם בקבוקי מים ואז מובילה אותנו להמתין בטרקלין קטן. אני מתיישבת על אחד מכיסאות הקטיפה ושואלת אם גרייסון כבר הגיע. היא לא בטוחה. אני שואלת מתי לדעתה נתחיל לצלם את הריאיון, אין לה מושג. אני שואלת אם אנחנו יכולים לצפות לתשאול עם רג'י, מנחה התוכנית, לפני הצילומים. היא לא יכולה לומר בוודאות.

בעיקרון, היא חסרת כל תועלת בתור עוזרת הפקה.

"אבוא לקרוא לכם כמה דקות לפני שנתחיל. זה לא ייקח עוד הרבה זמן," היא מיידעת אותנו בשמחה ויוצאת מבעד לדלת עם מבט חלומי.

"עם מי היא הזדיינה כדי לקבל את התפקיד הזה?" צוחקת החברה שלי.

"הארפר!"

"מה? אני באמת סקרנית. הרי ברור שהיא לא קיבלה את התפקיד הזה בגלל כישורים."

"לכי תמצאי את הכיסא שלך," אני מתחננת בפניה.

"בסדר." היא נאנחת. "אבל אם יש מאפר או מאפרת מאחורי הקלעים, אל תרשי להם לכסות אותך בפודרה של בימות צילומים. את תיראי כאילו התעטשת במחסן של קרטל קוקאין."

מאסטרס קורץ אליי כשהם נעלמים מבעד לדלת כדי למצוא את המושבים שלהם.

כשאני סוף כל סוף לבדי, ואין אף אחד שילעג לי על הסנטימנטליות שלי, אני שולפת את התצלום של האולטרסאונד ונועצת בו מבט. תחושה מוזרה מזדחלת בתוכי כשאני עוקבת בקצה אצבעי אחר הצורה הזעירה. אין מילה שיכולה לתאר את מה שאני מרגישה.

פחד. שמחה. אשמה. אושר. חרדה. אימה. תקווה. חרטה. אהבה.

אני מחזירה את התמונה לתיק שלי ולוקחת את הטלפון שלי. גוללת עד לשמו של וואייט ושולחת לו הודעה מהירה.

קאט: אני מתגעגעת אליך.

הוא עונה כמעט מייד.

וואייט: אני מתגעגע אלייך יותר, באחריות. הישיבות האלה הן גסיסה איטית.

קאט: מצטערת, אחזיר אותך לחיים הערב. איך נשמע לך טייק־אווי תאילנדי?

וואייט: מושלם.

קאט: ואז נוכל לטבול, טבילה חמה וארוכה, באמבטיה הענקית שלי...

וואייט: את הורגת אותי.

קאט: אל תמות עדיין. אני צריכה שתשכב איתי קודם. ועדיף באמבטיה.

וואייט: בייבי...

קאט: אני אוהבת את זה שאתה קורא לי בייבי. אני אוהבת כשאתה עושה לי כל מיני דברים.

וואייט: זין, קתרין.

קאט: ... את זה אפשר לארגן.

וואייט: זהו זה, אני מבטל את הפגישה האחרונה שלי.

קאט: טוב. אנחנו יכולים לקבוע פגישה משלנו. הפה שלי. הזין שלך.

וואייט: אני קשה כמו אבן.

קאט: זו הייתה המטרה שלי.

וואייט: ציינתי שאני בפגישה עם שלושה מנהלים מאיי־אקס־סי? כולל אבא שלי.

קאט: LOL!

וואייט: לא צוחקים על זה.

קאט: אני מצטערת!

וואייט: תוכלי לפצות אותי אחר כך. יש לי כמה רעיונות...

קאט: תמשיך עם סיעור המוחות, יקירי. כולי שלך.

וואייט: בהצלחה בריאיון, יפהפייה.

קאט: נתראה בערב. נשיקות.

אני עדיין מחייכת כמו מטומטמת כשהדלת נפתחת פנימה. גופו המוכר של גרייסון ממלא את הכניסה. מבטו מוצא מייד את מבטי.

"היי."

"היי." אני מטה את ראשי לעברו ומחזירה את הטלפון לתיק שלי. "מה שלומך?"

אני שואלת רק מפני שהוא נראה הרוס לגמרי. יש כתמים כהים מתחת לעיניים שלו, כך שעיניו, שצבען כמו אבני ברקת, בולטות בתוך ארובות העין. אילו הייתי צריכה לנחש, הייתי אומרת שהוא לא ישן מאז הפעם האחרונה שראיתי אותו.

הוא מושך בכתפיו. "את מכירה אותי. תמיד בסדר."

אני לא קונה את זה. "גרייסון..."

"קאט. אני בסדר."

"אתה לא נראה ככה," אני אומרת בגלוי וקמה על רגליי. "איך הלנה? סידרת לה מקום?"

הפה שלו נפתח כדי לענות, אבל אין לו הזדמנות, כי עוזרת ההפקה הרחפנית מופיעה בכניסה.

"רג'י מוכן לקראתכם," היא מודיעה לנו. "אם פשוט תבואו איתי..."

אנחנו הולכים בשקט לאורך המסדרון ומוצאים את עצמנו מאחורי הקלעים. אני שומעת את הרעשים של הצופים שמתיישבים למעלה בכיסאותיהם. מתח ועצבנות משתלטים עליי.

גרייסון מושיט יד ולוחץ על כתפי. אני נרתעת מהמגע הפתאומי וידו צונחת.

"מצטער." הוא בולע את הגוש הקשה שנוצר בגרונו. עיניו על עיניי, ובמעמקיהן הבעה אבודה. "את לחוצה?"

"תמיד," אני ממלמלת.

"את תהיי בסדר. רג'י הוא כריש של רייטינג, אבל הוא לא בחור רע. אם כי הבדיחות שלו די איומות."

"הֵיי! שמעתי את זה!" מתערב קול מאנפף. "תאשים את הכותבים, לא אותי, גבר."

אנחנו מסתובבים וניצבים פנים אל פנים מול האיש עצמו. רג'י ואסקז. תוכנית הלילה שלו שולטת ברייטינג שנה אחר שנה.

הוא נראה הרבה יותר נמוך במציאות מכפי שהוא נראה על מסך הטלוויזיה. לא גבר נאה במיוחד, אבל יחד עם זאת יש לו איזושהי כריזמה שתובעת את תשומת ליבך. עיניו החומות הכהות נעולות עליי, אומדות אותי.

"קתרין פיירסטון," הוא ממלמל ומושיט יד. "איזה יופי לפגוש אותך."

אני מחליקה את כף ידי על כף ידו, משתדלת שלא להתכווץ בשל החמימות המיוזעת של עורו. "תודה על זה שאתה מארח אותנו בתוכנית שלך. אני מתרגשת להיות כאן."

האחיזה שלו מתהדקת, לא משחררת את האחיזה שלי. "אני מתרגש לארח אתכם."

סדק של חוסר נוחות מסתחרר במעלה החזה שלי. גרייסון מתקרב אליי ומעביר יד על הגב שלי. אני שמה לב לכך שהוא לא לוחץ ידיים עם המנחה. הם מחליפים במקום זאת הנהוני ברכה ללא מילים. כשהשניות חולפות בשתיקה ואני לכודה בין שניהם, אני מתחילה להרגיש כמו צעצוע לעיסה שנחרץ גורלו במשחק משיכת חבל בין שני כלבים יריבים.

"רג'י." אומר גרייסון בטון מאולץ ומנפץ את הקיפאון.

"דאן," עונה רג'י, ומחייך כאילו הוא זכה במשהו כשהוא סוף כל סוף משחרר את כף ידי. "אני שמח שחזרת אלינו. התוכנית תהיה נהדרת."

גרייסון מחייך, אבל החיוך נראה מאולץ. "היא תמיד נהדרת."

אין רגע שקט שיאפשר לשאול על המתח הפתאומי באוויר. לא כאשר עוזרי ההפקה, הצלמים והצוות הטכני מרחפים כולם סביבנו, מוודאים שהתוכנית תתקיים ללא תקלות. גרייסון מקפיד על העמדת הפנים של החבר התומך, כשזרועו תלויה באקראיות סביב כתפיי, ואני משתדלת לא להרגיש אשמה בשל כך. בראש שלי, אני יודעת שאני לא בוגדת בוואייט, אבל בלב שלי זו ממש הרגשה של בגידה.

רג'י עולה ראשון אל בימת הצילומים, מבצע את מונולוג הפתיחה שלו בפני הקהל המריע ואז עובר ישירות להציג אותנו. אני שומעת זמזום עיקש מתוך התיק שלי שנמצא על שולחן האיפור הקטן שמאחורינו, כאילו מישהו מתקשר שוב ושוב, מתעקש נואשות להשיג אותי, אבל אין לי זמן לבדוק את הטלפון שלי, כי הריאיון עומד להתחיל.

אני בטוחה שזה יכול לחכות.

אחד מחברי הצוות מאותת לנו כדי שנצא מאחורי הקלעים. אני לוקחת נשימה, מדביקה חיוך על פניי ויוצאת בעקבות גרייסון כשכף ידו עוטפת היטב את כף ידי.

הקהל יוצא מדעתו כשהוא קולט אותנו. מחיאות הכפיים הרועמות שלהם מכות בי כמו אגרוף בבטן.

אנחנו מחייכים אליהם כשאנחנו חוצים את הבמה. רג'י כבר יושב מאחורי השולחן שלו, מוחא כפיים כשאנחנו מתקרבים, ומגלם בקלות את תפקיד המארח המאושר. אין כל סימן למתח שהיה מאחורי הקלעים. כשאנחנו מתיישבים על הכורסאות התאומות שליד השולחן שלו, ההבעה שלו אינה מצביעה על שום דבר מלבד ההתרגשות שהוא חש מפני שהוא מארח אותנו. חוסר הנוחות שאני מרגישה בתוך הבטן שלי מתפוגגת מעט.

"חברות וחברים, גרייסון דאן וקאט פיירסטון!" רג'י מחמם שוב את הקהל, עד שמחיאות הכפיים ממש מרעידות את הגג, כמעט מעיפות אותו מהבניין. "או, כפי שכולכם צייצתם לי בטירוף בימים האחרונים מאז שהודעתי על התוכנית הזו... #גרייקאט!"

אנחנו צוחקים ברוח טובה, כאילו זה לא מוזר לחלוטין להיות חצי מהאשטג אופנתי.

הריאיון ממשיך באופן די דומה לכל הראיונות האחרים. רג'י מתלוצץ על חשבוננו ואנחנו מעמידים פנים שהבדיחות האלה הן הדבר הכי מצחיק ששמענו אי פעם. אנחנו משחקים במשחק שבו גרייסון ואני צריכים לנחש עובדות לא ידועות זה על זה, למשל באיזה גיל הוא התנשק בפעם הראשונה, ואם אני אלרגית למשהו, מה שם חיית המחמד שהייתה לו בילדותו והצבע של המכונית הראשונה שלי. מובן שרוב התשובות שלנו שגויות, אבל זה כל העניין במשחק הזה. גם אם היינו באמת ביחד, אני לא בטוחה שהיינו מסוגלים לענות נכון אפילו על שאלה אחת. אבל הקהל חושב שזה מצחיק בטירוף. הם בולעים כל מה שאנחנו מגישים להם, בולעים את הפיתיון, את החכה ואת המשקולת שאנחנו מטילים לעברם. נואשים להאמין בסיפור האהבה של הזוג משמיים.

קאט וגרייסון. הזוג של העשור. נכון שהם פשוט חלומיים?

אחרי שאנחנו מדברים על לא על המפה רג'י מקרין קדימון של הסרט. את הסצנה שבה ויולט ובק מבינים שהם לבד על האי. אני מתבוננת בבחורה שעל המסך, רואה את התשוקה בעיניה כשהיא מסתכלת על גרייסון, ומרגישה הרגשה מוזרה כשאני נפרדת מגופי. כל כך הרבה השתנה מאז שצילמנו את הסרט הזה. כל כך הרבה דברים קיבלו תפנית בחודשים שחלפו מאז שעמדתי על חוף חולי לבן והתחננתי בפניו להישאר.

כשאני רואה את הסצנה מתפתחת לנגד עיניי, זה כמו לקחת יומן ישן ולדפדף בו, לזהות את הבחורה ששרבטה מילים שבורות לב אבל לא להזדהות איתה יותר. אני רואה את הכאב ואת התשוקה בהבעה שלי על המסך, מחלחלים אל תוך הדמות שגילמתי, מדממת בין השורות של התסריט שהיה נדמה כאילו הוא מחקה את החיים באופן מושלם כל כך, ואיני מרגישה כלפיה דבר חוץ מאשר איזושהי אהדה מנותקת.

הבחורה העצובה והשבורה הזו, חסרת הביטחון העצמי, זרה לי.

כשהקדימון מוקרן, האגודל של גרייסון מצייר מעגלים איטיים על כף ידי. פעם, המגע הקטן הזה היה גורם לי לדום לב. עכשיו, כל מה שאני יכולה להרגיש זו תחושת קבלה מרוחקת. התשוקה שחשתי כלפיו, שתודלקה על ידי חלומות אשלייתיים ותקופה רצופה של הרס עצמי, בערה בתוכי כמו שריפת יער, אולם הלהבות לא הותירו בעקבותיהן דבר. התשוקה הגיעה אל סופה באופן טבעי. כל מה שנותר הוא הזיכרון שלכוד בתוך הגלגלים של הסרט. קפסולת זמן של לב שבור שהונצחה לעד על גבי פילם.

"וואו!" רג'י מוחא כפיים ומסתובב לעברנו. אי אפשר לקרוא את מה שמתרחש בעיני החרוזים החומות שלו. "אני לדוגמה לא יכול כבר לחכות עד שאראה את הסרט! זה נראה כמו רומן סוחף."

"אה, בהחלט," אני מסכימה ומסתכלת על גרייסון עם חיוך מתורגל. "הייתה לנו תקופה מדהימה כשצילמנו את הסרט הזה בהוואי. השחקנים והצוות נעשו קרובים כל כך, כולנו עכשיו כמו משפחה."

"קרובים זה לשון המעטה, הייתי אומר," סותר אותי רג'י. "לכם עצמכם היה רומן סוחף בחודשים האחרונים!"

הקהל שוב יוצא מדעתו.

"אנחנו פשוט מאושרים שמצאנו זה את זה." אומר גרייסון בקול חם. "כל יום, אני מודה לכוכבים על כך שהבחורה הזו לצידי."

החיוך המזויף שלי מתרחב. "גם אני. בורכתי בצורה מדהימה."

"זה פשוט מתוק כל כך. נכון שזה מתוק, חברים?" רג'י שואל את הקהל. הם מריעים ומוחאים כפיים. "אבל עכשיו המצב ישתנה, לא?"

גרייסון נלחץ, כאילו הוא מצפה לאיזושהי מכה.

"לְמה אתה מתכוון, רג'י?" אני שואלת, ולפתע אני לחוצה.

"טוב..." הוא רוכן כאילו הוא משתף בסוד בין חברים, אבל קולו רועם כשהוא מדבר, מוודא שכל אדם בחדר שומע את מילותיו. "עכשיו שיש לכם תינוק בדרך, אני מתכוון."

אני קופאת. אני מרגישה את גרייסון מִתאבן לידי. הקהל מתנשף ואחר כך משתתק. שקט כל כך על הבמה, שאני יכולה לשמוע את הצלם נושם כשהוא מכוון אליי את המצלמה.

האחיזה של גרייסון מתהדקת עד כדי כך שהיא קוטעת את זרימת הדם אל אצבעותיי.

אני לא מסתכלת עליו. אני מקבעת את עיניי על רג'י — הנחש בצורת אדם הזה — ומחייכת במתינות.

"מצחיק, רג'י!" אני אומרת ומשתדלת לדבר בטון קליל. "אתה מלא בדיחות היום."

אבל אף אחד לא צוחק.

גרייסון לא אומר מילה. נראה לי שאולי הוא בכלל לא נושם.

רג'י רוכן עוד יותר, מתקרב אליי, עיניו מבריקות, והוא מאמץ טון של חרטה מזויפת. "אוי, קאט, לא התכוונתי להפתיע אותך!"

האנשים בקהל לוחשים ובודקים את הטלפונים שלהם. המלמולים הופכים לשאגה עמומה.

הפאניקה מציפה אותי.

הם יודעים. איכשהו, כולם יודעים.

"בכל מקרה!" רג'י מוחא כפיים בפתאומיות, והצליל גורם לי להתכווץ. "אני מתנצל! נעבור לנושא אחר."

אני קמה על רגליי ומסתכלת עליו כאילו הוא חתיכת נייר טואלט שנדבקה לנעל שלי.

"לא, לא נעבור. הריאיון הזה נגמר." אני מושכת את כף ידו של גרייסון שעדיין כרוכה סביב כף ידי כמו מלחציים. הוא נראה חיוור מההלם כשהוא קם על רגליו, מיטלטל. "בוא, גרייסון. אנחנו הולכים."

בלי מילה נוספת אני מושכת אותו מאחוריי ויוצאת בסערה מבימת הצילומים. אני שומעת את רג'י מדבר אל הקהל ועושה כמיטב יכולתי להתעלם ממנו.

"טוב, חברים, נראה שאנחנו מקצרים קצת את הריאיון שלנו היום..."

אני חושקת שפתיים.

הארפר נמצאת שם, ממתינה מאחורי הקלעים, כשהבעת זעם מעוותת את תווי פניה.

"אני אהרוג אותו! הוא מת! אתה שומע אותי, רג'י?" היא צועקת לעבר הבמה. "אתה מת!"

"הארפר, לא עכשיו." אני מסתכלת על מאסטרס. "בואו נצא מכאן לפני שהפפראצי יעוטו עלינו."

הוא מהנהן ומתחיל ללכת.

אני הולכת בעקבותיו, גוררת את גרייסון כמו כלב ברצועה. הארפר מאחורינו, צמודה אלינו, ואנחנו נכנסים למעלית.

"הוא בא איתנו?" היא שואלת ומסתכלת על גרייסון.

"כן. צוות האבטחה שלו יכול לטפל במכונית שלו. אבל כרגע, אנחנו צריכים להסתלק מכאן, כי יש לי הרגשה שתכף נעמוד באמצע סערה תקשורתית."

גרייסון פולט אנחה בקול נמוך.

הארפר מתכווצת לשמע הצליל. "הוא בסדר?"

"בהחלט."

"הוא נראה כאילו הוא עומד להקיא."

"הוא בסדר," אני מרגיעה אותה, לא באופן משכנע.

גרייסון לא בסדר. הוא החוויר. כף ידו רפויה בתוך כף ידי. הוא בוהה באוויר, לסתו הדוקה ועיניו פעילות, עמוסות במחשבות מפחידות.

אני נאנחת כשאנחנו יורדים אל החניון. "איך הם יודעים?"

"הפפראצי על האופנוע. הוא בטח עקב אחרינו מהמרפאה. יש תמונות בכל מקום, בכל אתר אינטרנט." הארפר מקלידה על כמה מקשים ומרימה את הטלפון שלה. אני מציצה על המסך ורואה סדרת תמונות שלי כשאני חומקת מהדלת הצדדית במרפאה. חשבתי שהיינו זהירים כל כך...

מתברר שלא.

"לעזאזל," אני מקללת בשקט.

"התקשרתי אלייך, ניסיתי להשיג אותך לפני שיצאת לבמה, אבל זה היה מאוחר מדי." קולה של הארפר מלא חרטה. "ראיתי את התמונות בדיוק לפני שהריאיון התחיל. חששתי שרג'י ישלוף משהו כזה."

"שמעתי את הטלפון מזמזם, אבל לא היה זמן..." אני פולטת נשיפה חדה. "הוא זיהה הזדמנות ולא היסס להשתמש בה לטובתו. את יכולה לתאר לעצמך את הזינוק ברייטינג שנתנו לו כרגע?"

"קטלני, אבל אפקטיבי." הארפר מזעיפה פנים.

אנחנו הולכים אל רכב השטח ונכנסים פנימה. גרייסון ואני מאחור, הארפר ומאסטרס מקדימה. אף אחד מאיתנו לא אומר מילה כשאנחנו יוצאים מהחניון התת־קרקעי אל הרחוב. מעולם לא הייתי אסירת תודה כל כך על חלונות מושחרים. לפחות שלושים פפראצי נאספו על המדרכה, בתקווה לתפוס תצלום שלי ושל גרייסון ביציאה מבימת הצילומים.

אני מרכינה את ראשי כשהעולם מתפוצץ בסצנת המונים של פלאשים ושל צרחות. הם הולמים על החלונות, מנדנדים את המכונית הלוך ושוב בזעמם. מאסטרס לוחץ על דוושת הבלמים כדי להימנע מלדרוס כמה מהם כשהם נשענים על מכסה המנוע ומפעילים בטירוף את המצלמות.

קאט, זה נכון?

את בהיריון?

את מתכננת להשאיר את התינוק?

גרייסון, איך אתה מרגיש בקשר לחדשות?

אני חורקת שיניים ומנסה להתנתק מהם, רוכנת כדי להסתיר את פניי. מאסטרס מכה בכף ידו על הצופר, שולח לאוויר אזהרה שמפרקת את האוזניים. לפפראצי יש רק כמה שניות כדי לזנק מהדרך כשהוא מאיץ ואנחנו עוזבים מאחורינו את ההמון.

אנחנו דוהרים ברחובות במהירות כפולה מהמהירות המותרת. ההרגשה היא שהעולם השתתק, בהיעדר האגרופים הניתכים עלינו וההאשמות השואגות. רק כאשר רכב השטח מאט לקצב רגיל ואני בטוחה שאנחנו חופשיים מסכנה, אני מתיישבת במושב שלי ומסתכלת סביב. אנחנו בחלק לא מוכר של העיר. איפשהו מחוץ לרשת של הזוהר והברק של הוליווד, עם המון שורות של מחסנים קודרים ומכוניות חסרות ייחוד. התנשפות של הקלה נפלטת מבין שפתיי.

נפטרנו מהם.

מאוחר מדי אני קולטת שכף ידו של גרייסון עדיין כרוכה סביב כף ידי. אני מתחילה לחלץ אותה, אבל לפתע אצבעותיו מתפתלות, מתהדקות סביב אצבעותיי ולוכדות אותן.

עיניי פוגשות בעיניו. ירוק מסנוור, שורץ רוחות רפאים.
בסופו של דבר, הוא מוצא מילים. ליתר דיוק, מילה.
"קאט."
אני מרימה גבות.
"זה נכון?" הוא מסנן. "תגידי לי שזה לא נכון."
אני מתקשה לנשום. "אני... אני..."
הוא משחרר את כף ידי בטלטלה פראית.
"אלוהים, זה סיוט דפוק." העיניים שלו פראיות מפחד ומכעס. "אני לא יכול להאמין לזה. אני פשוט לא יכול להאמין שזה קורה לי שוב, לעזאזל."
ציפיתי לכך שהוא יגיב גרוע, אבל לא ציפיתי לרמה כזו של זעם. ברור שהיה עדיף אילו הייתה לי הזדמנות להטיל עליו בעצמי את פצצת התינוק, ולא שהוא ישמע את זה ממנחה בזוי של תוכנית אירוח, אבל בכל זאת, הוא לא חייב להתנהג כמו אידיוט בקשר לזה.
הוא לועג במרירות. "רק עברתי את זה עם הלנה ועכשיו... שוב! פעמיים! זה לא ייאמן כמה שזה דפוק."
הזעם מציף אותי. "כמה זה נוח שאתה מאשים רק אותי ואת הלנה... כי מתברר שהבחירה לא להשתמש באמצעי מניעה לא הייתה בכלל באשמתך?"
"אז אם ככה זה נכון." הוא מסתכל עליי ופיו הופך לקו שטוח. "יופי. ממש יופי."
"קודם כול, גם אם אני בהיריון, אף פעם לא אמרתי שהתינוק שלך."
"ברור שהוא שלי." הוא לועג במרירות, כאילו הרעיון שאולי הייתי עם מישהו אחר אבסורדי לגמרי בעיניו. "של מי הוא כבר יכול להיות?"
כמה טיפוסי לגרייסון דאן. לצפות לנאמנות שלי בזמן שהוא לא מציע לי את הנאמנות שלו.
אני חושקת שיניים חזק עד כדי כך, שהראש שלי כואב. "גרייסון —"
הוא קוטע אותי. "אבל את לא משאירה אותו. את חייבת להיפטר ממנו. לפחות תגידי לי שאת מבינה את זה."
אני קופאת לגמרי. "אני לא מאמינה שאמרת את זה כרגע."
"בחייך, קאט. לא ייתכן שאת חושבת שלמישהו מאיתנו יש את הכישורים לטפל בילד. לא ייתכן שאת חושבת שזה מה שאני רוצה." הקול שלו החלטי.
"אני לא אהיה לכוד במערכת יחסים רק מפני שאת הולכת ללדת תינוק. אני לא אסכים לזה, אז אם זה מה שאת חושבת —"
שערותיי סומרות בשל ההאשמה. "איך אתה מעז לומר לי את זה? איך אתה מעז בכלל לרמוז שאנסה אי פעם ל... להכריח אותך במרמה להיכנס למערכת יחסים?"
הוא מתנער. כשהוא מדבר שוב, הוא נשמע יותר דומה לעצמו. "אני מצטער. זה לא יצא טוב. אני יודע שאף פעם לא תעשי את זה בכוונה. אני פשוט... לעזאזל, קאט, אני בפאניקה עכשיו."
הגוף שלי רועד מזעם. אני מסתובבת כדי להימנע מלסטור לו.
קולו שקט. "הלנה חשבה שאם היא תמציא היריון, זה יכריח אותי להישאר."
"אני לא הלנה," אני מתפרצת מבלי להסתכל עליו. "ובחיים לא ביקשתי ממך שום דבר, מהיום שבו נפגשנו."
הוא שותק לרגע. אני שומעת את הנשימה המאומצת שלו.
"זה לא משנה את העובדה שאני לא רוצה את זה," הוא אומר בשקט. "אני מצטער אם זה לא מה שאת רוצה לשמוע. אני מצטער על החלק שהיה לי בזה. אבל... אני חושב שאת צריכה להיפטר ממנו. למעני, למענך, ובעיקר למען..." הוא מכחכח בגרונו, כאילו הוא לא מסוגל לומר את המילה. "התינוק."
אני שואפת. הדמעות שנקוות בעיניי דוקרות אותן.
"זה לטובה, את מבינה את זה, לא?" הוא שואל. "את לא יכולה לטפל בילד. את עדיין

ילדה בעצמך. אנשים שיש להם ילדים צריכים לארגן את הבלגן שלהם. הם צריכים להיות אחראיים, כל הזמן." הוא עושה הפסקה. "את לא כזו. ואני בטח לא כזה."

אני חושבת על התמונה של הדיקטטור הקטן שנמצאת בתוך התיק שלי.

ומה יקרה אם הוא צודק? מה אם אהרוס את החיים הקטנים האלה?

האימה שנאבקתי בה קודם שבה ועולה בתוכי. אני מסתובבת כדי להיות מולו, פנים אל פנים. אני אפילו לא בטוחה מה אני מתכוונת לומר, אבל לפני שאני מספיקה להוציא אפילו מילה אחת, קולה של הארפר קוטע אותי.

"קאט, כמה שאני מעריכה את זה שאת עושה את זה, אני לא יכולה להרשות לו להמשיך לגעור בך על הבעיה שלי."

הראש שלי מסתובב לעברה במהירות הבזק. "אהה?"

היא מנידה בראשה לעברי ועיניה מרוכזות. "את יכולה להפסיק לחפות עליי. את יכולה להגיד לו את האמת."

אני ממצמצת לעברה, מבולבלת לגמרי.

וגרייסון המום באותה המידה.

היא פונה אליו ומשקרת במצח נחושה. "קאט היא לא זו שבהיריון. אני בהיריון. היא פשוט התנהגה כמו חברה טובה, ובאה איתי למרפאה לבדיקה הראשונה כי הייתי לחוצה. אז אתה יכול להפסיק לצרוח עליה כמו פסיכופט, כי אתה משוחרר מכל מחויבות. היא לא בהיריון עם השרץ השטני שלך. ותודה לאל על זה, כי הוא בטח היה נולד עם אישיות כמו שלך. ובכנות, גרייסון אחד בעולם זה די והותר." החיוך שלה נעשה מתוק. "תתגבר על עצמך, אידיוט. כלומר דאן. ותתנצל בפני קאט תוך כדי כך."

ועם המילים האלה, היא מסתובבת מייד במושב שלה.

אני רואה שמאסטרס מגניב אליה מבט כשחיוך משועשע על שפתיו. "אני זה שיבחר את השם."

היא יורה בו מבט אפל.

"טוב... לעזאזל." אי אפשר להכחיש את ההקלה שנשמעת בקולו של גרייסון. "אני מצטער, קאט. אני באמת מצטער שהתנהגתי עכשיו כמו חמור. אבל... לעזאזל, כמעט השתנתי על עצמי כשחשבתי שאולי את באמת בהיריון. את יכולה לתאר לעצמך איזה סיוט מזעזע זה היה יכול להיות?" הוא צוחק.

"כן," אני ממלמלת בהיסח דעת ומסתכלת מבעד לחלון. "סיוט מוחלט."

אנחנו מורידים את גרייסון בבית שלו במאליבו. הוא חזר אל העצמי השמח וחסר הדאגות שלו, מאושר מהידיעה שאני לא נושאת את התינוק שלו, וחייך אליי כשיצא מהמכונית ונופף לשלום. הנסיעה בחזרה אליי הביתה חולפת בשתיקה מוחלטת. כשאנחנו עוצרים בחניה ויוצאים החוצה, אני פוגשת בעיניה ושואלת רק שאלה אחת.

"למה?"

היא מושכת בכתפיה. "לא אהבתי איך שהוא דיבר אלייך. לא אכפת לי כמה הוא היה מודאג. זה לא נותן לו את הזכות לגרום לך להרגיש קטנה, נחותה או מפוחדת. העובדה שהוא יהיה ההורה הכי גרוע עלי אדמות, לא מצדיקה את זה שהוא אמר לך שגם את תהיי כזאת. הוא ניסה להפחיד אותך כדי שתקבלי החלטה שאת לא רוצה לקבל, ולא התכוונתי לעמוד מהצד ולתת לו לעשות את זה."

אני נאבקת בדמעות כדי שלא יזלגו. "אבל מה קרה לכל השטויות שאמרת, את חייבת לספר לו, הכנות היא המדיניות הכי טובה?"

"אולי טעיתי." היא נאנחת. "לפי הצורה שבה הוא התנהג, לא מגיע לו לדעת את האמת.

אם הוא יתעשת בעתיד, אהיה הראשונה לשקול את זה מחדש. אבל מבחינתי, אם הוא לא יכול להתנהג כמו אדם בוגר, הוא לא צריך להיות כלול בהחלטות של המבוגרים."

דמעה חומקת וזולגת על הלחי שלי. "את ממש בהמה, הארפר קליין."

"כן, בסדר, ואת מנוולת אמיתית."

מאסטרס מתקרב וניצב לצידה. "ממש לא נעים לי להרוס את פסטיבל האהבה הזה, אבל קאט... אני רוצה לדבר איתך על אבטחה."

אני מרימה גבות. "מה בקשר לאבטחה?"

"נראה לי שנזדקק ליותר." הוא מסתכל סביב על האזור שמקיף את הבית שלי. שער האבטחה, הגדר מברזל מחושל, וכמה גדרות חיות שכולן מפרידות בינינו ובין העולם החיצון. "הם כבר היו די קיצוניים. ראית את האיש על האופנוע היום, את הפפראצי מחוץ לאולפן. כשיתפשטו הידיעות על התינוק הזה... הם רק ישתגעו עוד יותר כדי להשיג תצלומים. אנחנו צריכים להיות זהירים. תוודאי שהשער נעול כל הזמן, אולי אפילו כדאי לשקול להוסיף מצלמות. אל תצאי אף פעם לבד. הם יארבו לך. במכולת, בדרך למכונית, לכל מקום שתלכי אליו. ערנות מתמדת היא הדרך היחידה להיאבק בהם."

גל של תשישות מציף אותי רק מעצם המחשבה.

"מספיק עם הדכדוך והשליליות ליום אחד," אומרת הארפר, משלבת את זרועה בזרועי ומושכת אותי פנימה. "מה אוכלים לארוחת הערב?"

הרגליים שלי קופאות על המדרכה כשמחשבה עולה בדעתי.

"מה?" היא שואלת, מודאגת. "קאט, מה קרה?"

ארוחת ערב.

טייק־אווי תאילנדי.

וואייט.

אין מצב שהוא לא ראה עד עכשיו את החדשות. הן פרושות על פני כל הצהובונים. ברגע שבו הסיפור פרץ. החתול של קאט כבר לא בשק**!** תינוק האהבה של #גרייקאט. הוא הופץ בכל פלטפורמה אפשרית של רשתות חברתיות.

לעזאזל, לעזאזל, לעזאזל.

"קאט?" הארפר מדרבנת אותי, והדאגה חרוטה על תווי פניה.

"וואייט," אני לוחשת בקול חלול. "מה לכל הרוחות אני אגיד לוואייט?"

פרק 12

"תתנהגי לאחרים כמו שאת רוצה שיתנהגו אלייך."

— בחורה שסיימה כרגע לתת מציצה ממש מעולה.

האוכל התאילנדי מתקרר בקופסאות על גבי הדלפק. הזמנתי אותו יותר לתצוגה מאשר מתוך כל סיבה אחרת. אביזר, מאורגן היטב, שמכין את הרקע לסצנה שתתרחש. אין לי תיאבון. אני נועצת מבט בשעון במטבח המחשיך מבלי לזוז ומחכה שהוא יבוא. אין לי ספק שהוא יגיע. השאלה היא רק מתי.

הוא יודע את קוד האבטחה של השער החיצוני, ולא נעלתי את הדלת. אני לא בטוחה כמה זמן ישבתי שם עד ששמעתי את רעש הגריסה של הצמיגים על החצץ של שביל הגישה. הצעידה היציבה של כפות רגליו על מרפסת הכניסה. הפתיחה של הדלת הקדמית כשהוא נכנס פנימה. הקליק הרך שהיא משמיעה כשהיא נסגרת מאחורי גבו.

הוא לא נזקק לזמן רב כדי למצוא אותי יושבת בחשכה ובוהה בנודלס המוקרמים מבעד לעטיפת הפלסטיק, כאילו הם יכולים להציע תשובות כלשהן. חלק ממני מייחל לכך שהארפר ומאסטרס עדיין היו כאן, אבל אני יודעת שזה רצון אנוכי. זה משהו שאני צריכה להתמודד איתו בעצמי.

הוא עוצר בכניסה למטבח. אני יכולה להרגיש את מבטו עליי, אבל אני פוחדת לפגוש אותו.

"זה נכון?"

אין שום כעס בקולו. שום דבר מן הזעם או הפחד של גרייסון. רק עצב סטואי, שעוטף את מילותיו כמו שמיכה.

אני מרימה אליו את מבטי ורואה אותו ניצב שם בכניסה, כשהצללית של כתפיו הרחבות מצטיירת על רקע הקרניים הגוועות של השמש שזורחת דרך החלונות שמאחוריו. הנשימה שלי נעתקת כשאני סוקרת את המשטחים היפים של פניו. עקבתי אחר כל אחד מתווי פניו, מן השיפוע האלגנטי של אפו ועד הגומה הזעירה בלחיו השמאלית. נישקתי אותו עד שהריאות שלי כאבו מרוב מחסור באוויר, מוכנות יותר להיחנק מאשר להתנתק.

"כן," אני אומרת בקול חלול. "זה נכון."

אני מאשרת משהו שהוא כבר יודע, אבל המילים שלי בכל זאת מטלטלות אותו. הוא מרכין מעט את ראשו, כאילו הוא לא יכול יותר להסתכל עליי ישירות. כאילו עצם המראה שלי כואב מכדי לספוג אותו.

העיניים שלי מתמלאות בדמעות חסרות תועלת.

"הוא שלי?" הוא שואל וקולו כמו חצץ. "או... שלו?"

אני מנסה לנשום למרות הגוש העבה שנוצר בגרוני. הקול שלי עולה ויורד כשאני מאלצת את עצמי להוציא את המילים.

"אני לא יודעת."

ההודאה שלי מתגלגלת בתוכו כמו גל צונאמי. כפות ידיו מתכווצות לאגרופים. אני יודעת שהוא עושה כמיטב יכולתו להתחשל, להישאר רגוע למרות העובדה שכל מה שיש בינינו קורס והופך לכאוס. אבל אני רואה את הוורידים בולטים בצווארו, את השרירים מתנפחים בזרועותיו, ואני יודעת כמה קשה לו לשמור על החזות הרגועה.

"וואייט —"

"רק —" הוא קוטע אותי בתנועת יד חדה. "רק תני לי רגע."
"בסדר," אני לוחשת.
הוא מתקדם כמה צעדים לתוך החדר, עד שיש בינינו מרחק של כמה עשרות סנטימטרים בלבד. אני מסתכלת עליו, ממתינה שידבר. אולי היה עדיף שיכעס, שיצעק את שמי ויקלל. שיהפוך כיסא או ישבור צלחת. הכול, חוץ מהשתיקה הקפואה הזו שהופכת אותי לאט לקרח.
אני קמה על רגליי, רועדת וחסרת תחושה. עיניו מהבהבות לעבר עיניי והוא מתקשח כשאני פוסעת צעד אחד לעברו. אני הופכת לאבן.
"אני מצטערת שלא סיפרתי לך," אני לוחשת. "לא ידעתי איך... לא רציתי להרוס את זה... חיכיתי לרגע הנכון." אני בולעת בקושי את הגוש בגרוני. "ואז הכול התפוצץ, לפני שהייתה לי הזדמנות."
הוא מהנהן.
"וואייט... אני מצטערת. לא התכוונתי שזה יקרה. לא רציתי לפגוע בך שוב..."
אבל זה בדיוק כל מה שאעשה, תמיד.
אפגע בו.
סדיסטית בלי כוונה, סוציופתית בטעות, מכאיבה מבלי להתכוון.
"אני מצטערת," אני אומרת שוב, שתי מילים מגוחכות ולא מתאימות לתיאור החרטה שקורעת אותי מבפנים. "אני מצטערת. אני מצטערת. אגיד את זה עד שהריאות שלי יתמוטטו. אגיד את זה עד שתשמע אותי, עד שתאמין לי."
"אני מאמין לך. ואני מבין למה לא סיפרת לי. באמת." הוא מסתכל עליי בהבעה ריקה כשהוא מדבר בטון שגם הוא ריק באותה המידה. "אני לא כועס."
אני ממצמצת, המומה. "אתה לא כועס?"
"לא." העיניים שלו מקובעות על עיניי, אבל אני יכולה לראות את הכאב במעמקים שלהן. אני לא מסוגלת לסבול את המראה הזה. לא מסוגלת לסבול את הידיעה שאני גרמתי לזה.
"וואייט..."
הגרגרת שלו עולה ויורדת. "אני אצטרך קצת זמן."
"זמן?"
הוא מהנהן. "לחשוב על המשמעות של זה. בשבילי, בשבילך, בשבילנו. בשביל העתיד."
"בבקשה, וואייט..." אני מרימה אליו את מבטי, רוצה להשליך את עצמי אל בין זרועותיו אבל נמנעת מפני שהמחשבה שאולי הוא יהדוף אותי קשה מכדי להרהר בה. "תגיד שזה לא משנה כלום. תגיד שנפתור את העניין. תגיד שהכול יהיה בסדר."
הפנים שלו נראות כאילו הן מתמוטטות לשמע המילים האלה. "אני לא יכול להגיד ששום דבר לא השתנה, בייבי. זה יהיה שקר. ואני לא אשקר לך, לעולם."
"אני אוהבת אותך," אני לוחשת, מובסת.
"אני יודע את זה." העיניים שלו נראות מזוגגות. כמעט לא ניתן להכיר את הקול שלו, כאילו המאמץ להדחיק את כל הרגשות שלו הורג אותו, פיזית. "ואני אוהב אותך, קתרין. אבל זה לא משנה את העובדה שאני זקוק לזמן."
"כמה זמן?"
"אני לא יודע." העיניים שלו מרוחקות. עגומות. "מספיק כדי שאוכל להבין איפה המקום שלי בתוך כל זה."
"למה אתה מתכוון?" אני לוחשת. "יחד איתי. המקום שלך הוא איתי. לצידי. מאחוריי. בכל פינה של הלב שלי, כמו שהמקום שלי הוא בלב שלך."
"קתרין." בעיניים שלו מהבהב סבל שהורס אותי. הוא בקושי מסוגל לדבר. "אם ה... אם התינוק —" קולו נשבר. "אם הוא לא שלי... אם הוא של גרייסון... אני לא מתכוון להרוס

משפחה. אני לא מתכוון לעמוד בינך ובין דאן. אני לא טיפוס כזה."

"אין שום דבר ביני ובין דאן. יש רק את מה שיש ביני ובינך."

"אני רוצה להאמין לך. אני באמת רוצה," אומר וואייט בקול רך ששובר את ליבי. "אבל... איך אני יכול, אם אני רואה אותך איתו בכל מקום?"

"אני לא רציתי בכלל את מערכת היחסים הבדויה הזו!" אני מוחה ודמעות ממלאות את עיניי. "זו לא הייתה ההחלטה שלי."

"אני יודע, בייבי. אני בכלל לא מדבר על זה."

אני מושכת באפי. "לא?"

"לא. אני יודע שלא רצית לקחת חלק בזה. אני יודע שדאן הפעיל מניפולציה. אבל זה לא משנה את העובדה שבכל פעם שאני רואה אותך איתו, בכל פעם שהידיים שלו עלייך, או השפתיים שלו, או אפילו העיניים שלו, אני רוצה לשבור אותו לחתיכות. ואם התינוק הוא שלו, זה לא יסתיים לעולם. הוא יהיה מעורב בחיים שלך לנצח, בדרך זו או אחרת. הוא ישתלב בכל היבט של הקיום שלך." הכתפיים שלו עולות ויורדות כאילו הוא נושא עליהן את משקל העולם כולו. "אני צריך לחשוב אם אני מסוגל להתמודד עם זה."

"וואייט..." דמעות זולגות על פניי ללא שליטה. "וואייט, בבקשה..."

אני לא יודעת לְמה אני מתחננת עדיין. אני יודעת רק שאני לא רוצה שהוא ילך. אני יודעת שאם הוא יצא מהדלת שלי, יש סיכוי טוב שהוא לא יחזור שוב.

אני מאבדת אותו.

אני מאבדת את אהבת חיי, אחרי שסוף כל סוף מצאתי אותו.

הוא חוצה את המטבח, מגיע אליי ומצמיד נשיקה למצח שלי. אני מרגישה דמעה פוגעת בעורי, ואני יודעת שאני לא היחידה עם עיניים רטובות.

"אני אוהב אותך," הוא אומר בפראות, בקול עמום, כשהוא טומן את ראשו בשערי.

"אז למה זה נשמע כאילו אתה נפרד?" אני לוחשת.

זרועותיו נכרכות סביב הגב שלי והוא מקרב אותי אליו, רק לרגע. אני עוצמת עיניים ושואפת אותו פנימה. ספרים ישנים ואפטרשייב. אני משננת את ההרגשה שלו כשהוא כרוך סביבי. בטוח. חזק. כמו בית.

הוא משחרר אותי מוקדם מדי.

הוא נסוג לאחור, יוצר בינינו מרחק. עיניו אדומות כשהן מוצאות את עיניי.

"זו לא פרידה. לא לנצח. אני פשוט... אני צריך קצת זמן. אני צריך קצת אוויר, רחוק ממך, כדי לחשוב על זה. כי כשאני איתך הראש שלי כל כך שקוע באהבה, שאני לא מסוגל לחשוב ברור. אני אפילו לא מסוגל לראות ברור. אני לא מסוגל לנשום. אני לא מסוגל לעשות דבר חוץ מאשר לאהוב אותך."

אני מהנהנת. לא סומכת על עצמי מספיק כדי לדבר שוב. יודעת שאם אפתח את פי אתחנן בפניו להישאר.

הוא מביט בי למשך שנייה, שתיים, שלוש שניות ממושכות. השניות הארוכות בחיי, ואז מסתובב והולך.

הבוקר התעוררתי בזרועותיו.

כעבור שתים־עשרה שעות כבר איבדתי אותו.

אני יושבת בחשכה, בוכה עד שהדמעות מתייבשות. השמש שקעה מזמן ולא הדלקתי אפילו מנורה אחת. גם אם כל המתגים בבית היו דולקים במלוא עוצמתם, שום דבר לא היה שונה.

אני נושאת את האפלה בתוכי. אף נורה של שישים ואט לא יכולה לשנות את זה.

כאשר אני שומעת את הקליק של הדלת הקדמית שלי נפתחת, הלב שלי מזנק.

הוא חזר.

אני מרגישה הקלה גדולה עד כדי כך שאני לא חושבת על העובדה שלא שמעתי מכונית נכנסת אל שביל הגישה. אני לא שוקלת את האפשרות הממשית שאולי זה בכלל לא וואייט, כשרגליי דוהרות על פני רצפת העץ. אני מקיפה את הסיבוב, בקושי נושמת, כבר מתכננת לרוץ אל בין זרועותיו ולנשק אותו עד שהוא יבין שנועדנו להיות יחד...

ועוצרת כשאני קולטת את הדמות שניצבת בסלון שלי. האור היחיד מגיע ממנורה קטנה שנמצאת בפינה. מאירה בדיוק מספיק כדי לראות שזה לא וואייט. הכתפיים צרות מדי, מבנה הגוף רזה מדי.

זו אישה, עוברת לי בראש מחשבה מטומטמת. המוח שלי איטי, פועל בחצי מהירות כשאני מעבדת את מה שאני רואה.

השיער שלה פרוע, סבוך, כאילו היא לא מתקלחת באופן סדיר. התלבושת שלה, שבדרך כלל מסוגננת, נעלמה, והוחלפה בבליל של בגדים לא תואמים. מכנסי פיג'מה עם מעיל עור וכפכפים לרגליה. בעיניה אותו מבט חלול שאני זוכרת מאותו ערב, אם כי יש כעת משהו במעמקים שלהן, כשהן נעות ומתבוננות בתוך עיניי. משהו מפחיד עד אין קץ.

"הלנה," אני אומרת לאט, מושיטה ידיים לפנים כמו מגן. "מה את עושה כאן?"

הראש שלה מוטה לצד. היא לא עונה.

הדופק שלי הולם.

"הלנה, למה את כאן?" אני חוזרת ונסוגה לאחור. הראש שלי דוהר, בניסיון לזכור איפה השארתי את הטלפון שלי.

הוא עדיין בתוך התיק שלי? או שהוא נטען על הדלפק במטבח?

היא מתקדמת צעד אחד לעברי, כשידיה בתוך כיסי המעיל שלה. השתיקה המוחלטת שלה מפחידה.

"איך את יודעת איפה אני גרה?" אני מנסה להישאר רגועה כשאני נסוגה והיא באה בעקבותיי, נכנסת יותר אל תוך הבית. "איך עברת דרך השער?"

"חיכיתי שהוא ייסע," היא אומרת, נשמעת ריקה. בובה שבורה עם תיבת קול. "הדלת הייתה פתוחה."

"הלנה, את לא אמורה להיות פה. את אמורה להיות בפאלם ספרינגס. גרייסון לא לקח אותך לשם?"

היא מנידה בראשה. "הוא אמר לי שזה סוד. שהוא יעזור לי להחלים. בלי רופאים. בלי תרופות. בלי, בלי, בלי," היא מדקלמת בטירוף, צוחקת מכלום.

לעזאזל.

גרייסון לא לקח אותה למרכז הרפואי, הוא לקח אותה למאליבו. ניסה לרפא אותה בעצמו, האידיוט.

כשאני אשים עליו יד, אשבור לו את המפרקת.

אני נסוגה עוד כמה צעדים לאחור, חוששת להפנות אליה את גבי. אולי היא בלתי מזיקה... אבל ההילה המטורפת שמקיפה אותה גורמת לכל שערה ושערה בגופי לסמור.

"בסדר, הלנה," אני משתדלת לדבר בטון מרגיע. "אתקשר לגרייסון, הוא ייקח אותך הביתה."

היא מתעוררת לחיים לשמע שמו של גרייסון, כמו כלב ששומע את המילה 'טיול' בשיחה אקראית ויודע, ללא הקשר, ששאר הג'יבריש מתייחס למילה הזו.

"גרייסון," היא מהדהדת לאט.

"כן," אני מלקקת את שפתיי המיובשות. "יהיה בסדר."

"בסדר?" ראשה מוטה הצידה והיא צוחקת שוב. אותו צחוק מטורף ששולח צמרמורת במורד עמוד השדרה שלי. "זה לא בסדר."

"אני מבטיחה לך, הכול יהיה בסדר גמור."

"את לקחת הכול." היא מתחילה לסגור את המרחק בינינו כשעיניה על פניי. "את גרייסון שלי. את הסרט שלי." דמעות זולגות מעיניה כשהיא מתקדמת. הקול שלה נעשה מיוסר יותר ויותר. "את התינוק שלי."

הידיים שלי מתעופפות לעבר הבטן שלי. "הלנה..."

תברחי, תברחי, תברחי.

כל האינסטינקטים שלי מתחדדים ונכנסים למצב הישרדות. להיאבק או לברוח. אילו היה מדובר רק בי, אולי הייתי נאבקת. אבל כבר לא מדובר רק בי. ואני לא מתכוונת לסכן את חייו של הדיקטטור הקטן בהתכתשות עם איזו מנוולת מטורפת שגבוהה ממני בשלושים סנטימטר ושסביר ביותר שהסניפה סמי הרגעה בשלב כלשהו בעבר הקרוב, דבר שמחסן אותה בפני כאבים. יש לי סיכויים טובים יותר להיאבק באלוף אומנויות לחימה משולבות ולהפיל אותו על הקרקע.

"חכי כאן, הלנה," אני אומרת בשלווה שאני לא מרגישה כשאני נסוגה לאחור. אני כבר כמעט במטבח. "תכף אחזור."

"לא." הקול שלה ריק לגמרי מרגשות. היא נשמעת לא אנושית. אני שואפת פנימה שאיפה כשידה יוצאת מכיס המעיל שלה ואני רואה ברק עמום של סכין שהיא אוחזת באצבעותיה. זו סכין גדולה. מהסוג שמחזיקים בבלוק של עץ על דלפק המטבח. אפילו מכאן אני יכולה לראות שהיא חדה.

"הלנה," אני לוחשת והפחד מציף אותי. "תורידי את זה."

עיניה פוגשות בעיניי, מתמקדות למשך ננו שנייה, ואני רואה בהן טירוף מוחלט. עוד לפני שהיא מדברת, אני רואה שאי אפשר לדבר איתה בהיגיון.

"את לקחת את התינוק שלי," היא אומרת שוב באותו קול ריק ומפחיד. "את לקחת את התינוק שלי."

אני לא מנסה לעצור אותה.

אני לא מחכה אפילו עוד שנייה.

אני בורחת.

כשכפות רגליי טסות על כנפי האימה, אני מזנקת למטבח כדי למצוא את הטלפון שלי. אני שומעת אותה רודפת אחריי, כשהצחקוק הגבוה והמפחיד מהדהד מגרונה. עיניי הנואשות חולפות כבזק על פני האי שבמטבח, מחפשות גאולה בצורת סמארטפון, אבל הוא לא נמצא בשום מקום. אני מסתובבת ורואה אותה ממש מאחוריי, כשרק האי מפריד בינינו. היא מזנקת ימינה, אני מגיבה בניתור שמאלה. היא משנה מסלול, אני עושה אותו דבר. אנחנו כמו נדנדה, מיטלטלות קדימה ואחורה, והסכין שלה חותכת את האוויר בינינו.

"תחשבי על זה, הלנה," אני פולטת בהתנשפות, תוהה אם אוכל להגיע לדלת הקדמית. "את לא באמת רוצה לעשות את זה."

היא כבר מעבר לשלב ההקשבה. אי אפשר להגיע אליה. אי אפשר לדבר איתה בהיגיון. המשבר הפסיכוטי שלה בשיאו. אני יכולה לתאר את זה לעצמי בקלות. מצבה השברירי, לאחר ההיריון המדומה, שהוחמר על ידי סמים ושתייה, יחד עם הכתבות בצהובונים שלפיהן אני בהיריון מגרייסון... זה היה יותר מדי בשבילה. היא התפצפצה כמו ענף שנשבר תחת כל הלחץ הזה. האחיזה שלה במציאות נעלמה.

היא תהרוג אותי ואת התינוק שלי בניסיון מטורף להשיג בחזרה את התינוק שלה.

היא מזנקת שוב, ואני בורחת.

סביב האי, דרך הכניסה המקומרת, לעבר הדלת הראשית. היא עדיין פתוחה במקצת. אני רואה את התאורה במרפסת הכניסה, מגדלור של תקווה ממש מעבר לסף. אם אוכל לצאת, אוכל לזעוק לעזרה. אם אצליח להגיע לרחוב, אהיה בטוחה.

אני כמעט שם, כמעט חופשייה, כשמשהו מכה בי מאחור, ישר בגב. מנורה משולחן סמוך שמושלכת בכוח פראי. נשימתי נעתקת כשאני נופלת קדימה על הידיים והברכיים.

אני שומעת את המנורה מתרסקת לרסיסים על רצפת העץ ומנסה להתרומם על רגליי, אבל היא כבר שם, מתגלה מעליי במלוא עוצמתה, כמו מלאך המוות שיצא היישר מהגיהינום. כף רגלה מגיעה אל מפרק כף היד שלי, מרתקת אותו לרצפה. נדמה לי שאני שומעת משהו נשבר כשמשקלה מכה במלואו בעצמות השבריריות, כותש אותן מתחת לעקב שלה.

אני צורחת כשכאב אדום ולוהט מתלקח בתוכי. יבבה שאני לא מצליחה אפילו לזהות, שנשמעת כמו יללה של באנשי[8]. קולנית עד כדי כך שהיא מהדהדת אליי בחזרה בחשכה.

אני מסלקת את הדמעות במצמוץ כשהיא הופכת אותי על גבי. היא מיתמרת מעליי בחשכה, רוכבת על מותניי ומצמידה את מפרקי כפות ידיי אל הקרקע. אני לא רואה את הסכין, אבל אני כן רואה את המבט בעיניה.

טירוף מוחלט, חד־משמעי.

"הלנה," אני מתחננת, כשאני חובטת בידיי וברגליי לכל הכיוונים, מנסה לנער אותה מהגב שלי. "הלנה, בבקשה."

היא מצמידה את כפות ידיי חזק יותר אל הרצפה, לוחצת על מפרק כף היד השבור שלי ועיניי כואבות מדמעות. העצמות המרוסקות כואבות עד כדי כך שהראייה שלי מיטשטשת.

"הלנה, בואי נתקשר לגרייסון. בסדר?" אני מתנשפת בין היבבות. "בואי נתקשר אליו והוא יבוא לקחת אותך, והכול יהיה בסדר."

היא קופאת במקום. הראש שלה מוטה הצידה.

אולי בכל זאת אצליח להגיע אליה.

"הוא לא אוהב אותי. הוא אוהב אותך, הלנה." הלב שלי הולם חזק עד כדי כך שאני בקושי יכולה לנשום, התחושה במפרק כף היד שלי היא כאילו ברזל מלובן חודר דרכו ועיניי דומעות מצער. "בבקשה, רק תשחררי אותי. שחררי אותי, אתקשר לגרייסון והכול יהיה בסדר."

"הוא אוהב אותי."

אני מהנהנת, בוכה מכאב ומפחד. "כן, הוא אוהב אותך."

"אנחנו משפחה," היא אומרת לי בקול חלול.

"כן, אתם משפחה."

"ברגע שנקבל בחזרה את התינוק שלנו, נהיה יחד."

היא משחררת את מפרק כף ידי הפצוע, ואני יודעת שהיא מושיטה יד לסכין. זו ההזדמנות היחידה שלי.

אני מתרוממת למעלה בכל כוחי, מכה ומוציאה אותה משיווי משקל, ובו־זמנית מטילה את אגרופי כדי לתפוס אותה. הכאב מתפוצץ בתוכי, גרמתי נזק לעצמי עם המכה שלי, אבל אני מתעלמת ממנו. למשך שנייה אחת ויחידה היא קופאת, המומה עד כדי כך שהיא מתאבנת. המתקפה הלא צפויה שלי הפתיעה אותה. היא זזה ומנסה לשנות תנוחה.

אני לא מהססת.

אני דוחפת אותה הצידה בעיניים דומעות. כפות ידיי נקרעות משברי הזכוכית של המנורה כשאני הודפת את עצמי מהרצפה, ומורחות דם על גבי העץ כשאני מתאמצת לקום על רגליי. אני בקושי מרגישה את הכאב. אני מרגישה שהיא זזה מאחוריי, אבל אני לא מסתובבת כדי להסתכל. העיניים שלי ממוקדות בדלת. בבריחה. בהישרדות.

אני כמעט בדלת, כשהיא נפתחת לרווחה.

מאסטרס ניצב שם כמו המלאך הנוקם שלי, באקדח שלוף. עיניו הכחולות כקרח אומדות את המצב בתוך פחות משנייה.

"תתכופפי!" הוא צועק אליי.

אני לא מהססת ומשתטחת במהירות.

הוא יורה ואני שומעת את הלנה צורחת מכאב, ולאחר מכן את החבטה של גופה המתמוטט על הרצפה. בדרך כלל זה היה מדאיג אותי, אבל העובדה שהיא כמעט חתכה

אותי כמו תרנגול הודו בחג ההודיה עקרה ממני כל תחושה שמתקרבת לאהדה. אני מסתכלת על מאסטרס, שמתקרב אליה, וצמד אזיקים נשלף מכיסו האחורי. הוא מרסן אותה בתוך שנייה. הוא קורע במיומנות רצועת בד מהחלק התחתון של הטי־שירט שלו, חובש בה את רגלה כך שהיא משמשת כחוסם עורקים, כדי שהיא לא תדמם למוות.

ההלם שנגרם לה בגלל הקליע בְּיָרֵך מספיק כדי להרגיע את המאבק שלה. היא שוכבת על הרצפה, מתייפחת מכאב, ומאסטרס מרים את הסכין ומרחיק אותה מהישג ידה. כשהוא בטוח שאין לה נשק נוסף במקום אחר, הוא חוזר אליי. אני עדיין מכווצת על הרצפה, בקושי מעיזה לנשום.

"את בסדר, קאט?" הקול שלו עדין יותר מאי פעם כשהוא מתכופף כדי להיות בגובה העיניים שלי.

אני מהנהנת. "אה, ממש נהדר. תודה ששאלת."

העיניים שלו מתכווצות מעט, אבל הפה שלו מכווץ בקו רציני. "השוטרים בדרך. הם צריכים להיות כאן כל רגע."

אני מסתכלת עליו. "הצלת את החיים שלי."

הוא מושך בכתפיו כאילו זה לא כלום וקם על רגליו. הוא לוחץ על מתג התאורה הקרוב ומאיר את החדר. הבהירות הפתאומית גורמת לי למצמץ. כשעיניי מתמקדות מחדש אני מסתכלת סביבי על הסלון שלי. עם כל הזכוכיות השבורות שפזורות על הרצפה וטביעות כפות הידיים מלאות הדם, המקום נראה כאילו נלקח ישירות מבימת צילומים של סרט אימה.

אני מסתכלת שוב על מאסטרס ומגלה שהוא מתבונן בי בדאגה. אני לא אומרת מילה כשאני הולכת לעברו ומשליכה את זרועותיי סביב גופו השרירי. תחילה הוא קופא, אבל בסופו של דבר זרועותיו נכרכות סביבי כדי להחזיר חיבוק נוקשה.

לא אכפת לי שזה מביך. לא אכפת לי אם הוא חושב שזה מוזר שהבוסית שלו מחבקת אותו. לא אכפת לי משום דבר חוץ מאשר לוודא שהוא ידע כמה אני אסירת תודה.

"תודה, קנט," אני לוחשת ומשתמשת בשמו הפרטי לראשונה מאז שנפגשנו. "תודה שהצלת את החיים שלי."

ייתכן שזה רק הדמיון שלי, אבל נראה לי שהקול שלו קצת עבה מהרגיל כשהוא מדבר. "ניסיון נחמד, פיירסטון. להציב את עצמך במצב שבו כמעט נרצחת רק כדי שאקרא לך בשם הפרטי. זה לא יעבוד, אבל אני מעריך את המאמץ."

אני צוחקת מבעד לדמעות. שיהוק, צליל נורא שנלכד בגרון שלי והופך במהרה ליבבה.

הוא שומט את זרועותיו ונסוג לאחור, מלטף את זרועי כאילו הוא לא יודע בדיוק איך להתמודד עם הפגנת הרגשות שלי. שנינו שומעים בו־זמנית את הסירנות שמתגברות כשהן דוהרות לאורך הרחוב. מאסטרס ניגש אל לוח הבקרה של מערכת האבטחה ומקיש את הקוד כדי לפתוח את השער. אורות אדומים וכחולים מהבהבים מציפים את שביל הגישה שלי כאשר שתי ניידות עוצרות מול הבית שלי ובעקבותיהן מגיע מייד גם אמבולנס. שוטרים במדים מזנקים מכלי הרכב כמו נמלים בפיקניק, מדברים אל מכשירי הקשר, נובחים הוראות וסוקרים את הזירה.

אני עומדת על מרפסת הכניסה, מסתכלת על הפרמדיקים שמעלים את הלנה על אלונקה עם גלגלים ומובילים אותה אל האמבולנס. בחורה נטולת חיים, עם עיניים ריקות, שלא נותרה בה יותר רוח קרב. היא מסתכלת ישירות על השמיים, בלי שום דאגה בעולם.

אני מנסה למצוא בתוכי אהדה.

ללא הצלחה.

מאסטרס עומד בשביל הגישה, מדבר עם השוטרים, מצביע לעברי, לעבר הבית ומשם לעברה של הלנה. אני יודעת שאני אמורה להצטרף לשיחה שלהם, לאפשר למישהו להסתכל על הידיים המדממות שלי ועל מפרק כף היד ההרוס שלי, אבל אני מרחפת מחוץ לגופי, חווה את הכול כמו משקיפה מהצד. כאילו אני צופה בסרט אימה ולא חיה בתוך

סרט כזה.

קהל מתאסף בקצה שביל הגישה שלי. שכנים, ניידות שידור, פפראצי. כולם להוטים לקבל פרטים על החוויה הנוראית של קתרין פיירסטון. הפלאשים של המצלמות מתמזגים עם ההבזקים של ניידות המשטרה עד שהעולם כולו הופך לכתם אור אחד, צבעוני, ענקי ורועד.

אני לא בטוחה מי הגיע קודם. אני רק יודעת שכולם נאספו, בזה אחר זה. הארפר במכונית המשפחתית המשומשת שלה, וואייט באאודי המבריקה שלו, גרייסון במכונית הבוגאטי המפוארת. המשטרה מנסה לעצור את כניסתם, אבל מאסטרס מסמן שהם יכולים להיכנס. אני מנסה לאזור את הכוח שנדרש כדי ללכת, לפגוש אותם באמצע הדרך במורד המדרגות, אבל כפות רגליי לא משתפות פעולה. הצמחתי שורשים במקום, מתחת לאור העמום של מרפסת הכניסה.

וואייט זז מהר יותר מכפי שראיתי אותו אי פעם. שנייה אחת הוא מאחורי ההגה ובשנייה הבאה הוא מולי, ופניו מסכה של אימה. הוא מתנשף במהירות, החזה שלו עולה ויורד כאילו הוא רץ כרגע מרתון. אני רואה איך ידו רועדת כשהוא מושיט אותה ומסלק קווצת שיער אל מאחורי האוזן שלי, בעדינות שכזו, שאפשר לחשוב שאני עשויה מזכוכית, מוּעדת להישבר תחת עצם הלחץ, ולו המועט ביותר. אצבעותיו מרחפות ליד האוזן שלי כשעיניו נעוצות בעיניי, מתַקשרות ללא מילים. הוא מבקש רשות מבלי להשמיע צליל, מפני שהוא לא סומך על עצמו שידבר מבלי להישבר.

זה בסדר. ממילא מעולם לא נזקקנו למילים.

בשתיקה מוחלטת, אני מסובבת את ראשי כדי להניח את לחיי בכף ידו הגדולה. צמרמורת של הקלה חולפת בו כשאצבעותיו נצמדות לעורי.

אני בסדר, אומרות העיניים שלי. אני נושמת.

התנוחה העיקשת של הלסת שלו מבטאת את המילים שהוא לא מסוגל להגיד.

הייתי עלול לאבד אותך.

אני יודעת שהוא רוצה עד כאב לקרב אותי לחיבוק בין זרועותיו. שהוא זקוק למגע הפיזי כדי להזכיר לעצמו שאני אמיתית, שאני חיה, שאני עדיין נושמת. אני יודעת גם שמפני שהוא וואייט, הוא שומר היטב על שליטה, מעמיד את הצרכים שלו אחרי הצרכים שלי עד שהוא בטוח במאה אחוזים שאני רוצה את זרועותיו כרוכות סביבי.

הייתי מגלגלת עיניים לעברו, אילו הייתי יכולה למצוא את הכוחות. במקום זה, אני מסתכלת עליו ומאלצת את עצמי להוציא מילה בודדה. תחינה שבורה.

"וואייט."

נהמה מרטיטה את גרונו מבפנים כשהוא מקרב אותי אל בין זרועותיו. הוא מחבק אותי למשך זמן ארוך, ניצב שם ונושם אותי כמו אדם שזקוק נואשות לאוויר, עד שקול אירוני קוטע את הרגע.

"הייסטינגס, אתה לא היחיד שרוצה לחבק אותה, אתה יודע." הארפר נשמעת חסרת סבלנות.

וואייט שומט את זרועותיו, אבל לא משחרר אותי לגמרי. הוא משאיר יד אחת על המותניים שלי כשהוא זז הצידה כדי שהארפר תוכל לכרוך סביבי את זרועותיה. החיבוק שלה מלא חום וכוח.

"את בסדר?" היא שואלת בפשטות.

אני מהנהנת.

"טוב." היא מנגבת את הדמעות מעיניה ומחפשת במבטה את החבר שלה. הוא עדיין מדבר עם השוטרים. גרייסון הצטרף אליהם, וזה אומר שהם כנראה מדברים על הלנה. הוא מנסה לתפוס את מבטי, אבל אני מתעלמת ממבטו המחפש.

"אני כנראה צריכה לדבר עם השוטרים."

נהמת מחאה נשמעת מצידו של וואייט. "לא. את צריכה קודם להיבדק על ידי

הפרמדיקים. יש עוד אמבולנס בדרך."

אני מקמטת את אפי ומסתובבת כדי לעמוד מולו פנים אל פנים, כשתגובה על התקף הדאגנות השתלטני שלו כבר על קצה לשוני, אבל הוא לא שם לב. הוא עסוק מדי. מעביר עליי את כפות ידיו, בודק שאין נזקים. אני מייללת כשהוא מגיע אל מפרק כף היד שלי. הוא מושך אותו כדי לבדוק את הפציעה, ואני שומעת את נשימתו נקטעת.

"בייבי."

"אני בסדר גמור."

"נפצעת." כפות ידיו ממששות בעדינות את העצמות במפרק כף היד שלי. "לא נראה לי שזה שבור, אבל את בכל זאת צריכה ללכת לרופא."

"זה בטח רק נקע. זה אפילו לא כל כך כואב," אני משקרת. "אני בסדר."

"את לא בסדר."

הוא מסובב את כפות ידיי, רואה את החתכים העמוקים בעורי, ומקלל לעצמו. לפני שאני מספיקה לומר עוד משהו, הוא מרים אותי בזרועותיו ונושא אותי פנימה.

"וואייט!" אני מוחה. "אני יכולה ללכת!"

הוא מתעלם ממני וחוצה את הסף. הוא עוצר בַּמקום בשל המראֶה שמקבל את פנינו. אני מרגישה את המתח מתפתח בתוכו כמו סופה כשעיניו חולפות מן השאריות של המנורה ההרוסה שלי אל שלולית הדם של הלנה שמחלחלת לתוך רצפת העץ.

"וואייט, תנשום. ותוריד אותי בבקשה. אני בסדר גמור."

הוא לא מקשיב. הוא צועד ברחבי הבית עד שאנחנו מגיעים אל הסלון, שאין בו כל סימני מאבק, ומניח אותי בזהירות על הספה. כפות ידיו מלטפות את שערי.

"תכף אחזור," הוא ממלמל. עיניו מזנקות לעברה של הארפר. "תישארי איתה."

הארפר לא מתנגדת. היא מתיישבת על המושב שלידי ונאנחת.

"את ממש דרמה קווין, נכון? את יודעת, אם הרגשת שאת לא מקבלת מספיק תשומת לב מהפפראצי, מסיפור ההיריון הלא מתוכנן, מהקרנת הבכורה של הסרט ומההסתבכויות הרומנטיות עם כמה גברים, היית יכולה פשוט ללכת על תספורת גרועה או על קעקוע שתתחרטי עליו אחר כך. לא היית צריכה להכניס את עצמך למצב שבחורה מטורפת עם מבנה עצמות מעולה ושפיות שמוטלת בספק תהפוך אותך לשיש־קבב."

אני צוחקת. "רשמתי לפניי. בפעם הבאה, אדאג לתספורת פיקסי ממש מכוערת ואסיים את יום העבודה."

וואייט חוזר, אוחז בערכה קטנה של עזרה ראשונה שהביא מארון האמבטיה שלי. הוא רוכן בין ברכיי, אוחז בידי ומתחיל לשלוף עם פינצטה פיסות קטנות של זכוכית מתוך החתכים.

"אאוץ'!" אני מתכווצת ומנסה למשוך את ידי. "זה כואב!"

הוא מחזיק את ידי במקומה ומתרכז.

"וואייט, אתה לא באמת חייב ל —"

"קתרין." עיניו פונות במהירות אל עיניי ואני רואה שהאימה הטרייה עדיין שוחה בתוכן. "תני לי לעשות את זה. תני לי לעשות משהו כדי שלא ארגיש כל כך חסר תועלת. בבקשה."

אני מהנהנת וקולי מתרכך. "טוב, אהובי."

כעבור כמה דקות הידיים שלי נקיות מזכוכיות, ומאסטרס וגרייסון מצטרפים אלינו. שני שוטרים נכנסים בעקבותיהם יחד עם צוות חדש של פרמדיקים. הם מהנהנים לעברו של וואייט כשהם תופסים את מקומו לרגליי ובוחנים את ידיי ואת מפרק כף היד. הוא לא שבור, אבל הנקע חמור, ויש נפיחות רבה מתחת לבשר החבול, אז ליתר ביטחון הם מקבעים אותו על לוח הדוק.

"נפגעת בעוד מקום?"

"בגב," אני ממלמלת וקמה על רגליי. כעת, כשהאדרנלין התפוגג, אני מתחילה להרגיש

כאבים בכל חלקי גופי. אני מסתובבת ומרימה את החולצה כדי שהם יוכלו לבדוק את עמוד השדרה שלי. וואייט מתקדם, ניצב לפניי ויוצר חומת מגן אנושית של פרטיות כדי לחסום את המראה מהאחרים.

אני מחייכת אליו והערכה בעיניי.

הוא מחזיר לי בהבעה זועפת, כשדאגה עמוקה ממלאת את פניו היפות.

"רק חבלות," אומר הפרמדיק ומוריד בחזרה את החולצה שלי. "אבל אם תרגישי סחרחורת, עייפות קיצונית, או שיהיה לך דם בשתן, תדאגי להגיע לבית חולים במהירות האפשרית. אם הכול בסדר, שתי הרבה וקחי אדוויל אם תצטרכי. תוכלי לחזור לשגרה בתוך כמה ימים."

"תודה," אני ממלמלת ובוחנת את לוח הקיבוע החדש שלי כשהם אוספים את הערכות שלהם וניגשים אל הדלת.

השוטרים הם הבאים בתור. הם מבקשים ממני לתאר את החוויה הקשה מהרגע שבו הלנה הגיעה ועד לשנייה שבה מאסטרס הופיע על סף הדלת שלי. אני מנסה לשמור על קול יציב, נטול רגש, כשאני חווה מחדש את האימה, אבל לא נראה לי שהצלחתי, כי כשאני מסיימת, הארפר מתחילה לבכות וכפות ידיו של וואייט מכווצות לאגרופים חזק עד כדי כך שאני חוששת שהוא יפגע בזרימת הדם שלו. גרייסון מחוויר. אפילו מאסטרס נראה מזועזע.

בהנהונים יעילים, השוטרים סוגרים את הפנקסים שלהם ומסתובבים כדי ללכת. מאסטרס מלווה אותם. כל האחרים יושבים בשקט. עיניי מתחילות להיעצם, זה היה יום ארוך.

"את יודעת, זה מתחיל כבר להימאס עליי," אומרת הארפר ושוברת את השתיקה. "החבר שלי צריך כל פעם לצאת מהמיטה בשעות משונות ולרוץ כדי להציל אותך. אני חושבת שאני צריכה לעבור לבית שלך, כמו שעשיתי כשקנית את המקום הזה. מסיבות אנוכיות לגמרי, כמובן."

אני מחייכת. אופייני להארפר. היא קולטת שאני לא רוצה להיות לבד בבית אחרי החוויה הקשה הזו, אבל גם מכירה אותי טוב מספיק כדי לדעת שלעולם לא אבקש ממנה להישאר.

"אני מקווה שזו הייתה הפעם האחרונה," אני ממלמלת ומניחה את ראשי על כתפה.

עיניי העייפות מוצאות את עיניו של וואייט ואני רואה שהוא מסתכל עליי בתשומת לב. מבטו הכחול מדי לא מתנתק לשנייה מפניי, כאילו הוא חושש שאיעלם אם הוא יסיט את תשומת ליבו אפילו לרגע.

"מה שהייתי רוצה לדעת זה איך לעזאזל היא נכנסה לכאן בכלל," הוא ממלמל בטון קודר.

מאסטרס, שנכנס בחזרה לחדר, עונה לפני שאני מספיקה לעשות זאת. "ראיתי את ההגעה שלה בסרטוני האבטחה. היא חמקה דרך השער כשאתה יצאת. כנראה הסתתרה בגדר החיה וחיכתה להזדמנות."

וואייט מתכווץ.

"זו לא אשמתך," אני לוחשת, ועוד כשהמילים יוצאות מפי אני יודעת שזה חסר תועלת. הוא יאשים את עצמו בזה, למרות העובדה שהוא לא היה יכול לדעת מה יקרה כשהוא ייסע מכאן. אני רואה את הלסת שלו מתהדקת אפילו יותר. המחשבות המשתקפות מעיניו ברורות כשמש.

אילו הייתי נשאר, היית עכשיו בסדר.

"חשבתי שהיא במרכז גמילה," אומרת הארפר. "איך היא ברחה לעזאזל מבית החולים לחולי נפש בפאלם ספרינגס והגיעה לכאן מלכתחילה?"

"היא לא הייתה בפאלם ספרינגס." אני נאנחת בעייפות. "היא הייתה במאליבו."

האוויר קופא. אני מבינה שהטלתי כרגע פצצה רק כשאני רואה את וואייט פונה לעברו

של גרייסון.

עד לרגע זה, הכוכב־השותף שלי ריחף בשולי החדר, כשהוא נראה אשם במעומעם. עכשיו, כשנראה שהוא הבין שהשלכתי אותו אל אור הזרקורים, הוא מתקדם קצת יותר פנימה בגרירת רגליים.

"לא לקחתי אותה לפאלם ספרינגס," הוא מודה, וקולו ספוג חרטה. "חשבתי שאוכל להתמודד עם זה. חשבתי שאוכל לעזור לה בעצמי, אם אשגיח עליה מסביב לשעון ואביא רופא פרטי לביקורי בית. ניסיתי לעשות משהו טוב. לא היה לי מושג שהיא תרדוף אחרייך, קאט." הוא מתקרב אליי, ועיניו הירוקות האינסופיות מלאות חרטה. "אני נשבע, אילו הייתי יודע שהיא במצב רע עד כדי כך, הייתי —"

אני לא זוכה לשמוע את שאר המילים שלו, כי אגרופו של וואייט מתעופף ונוחת על הפה שלו. גרייסון מתנודד מעוצמת המכה. הוא תופס את עצמו בדיוק בזמן כדי לא ליפול על שולחן צד סמוך.

"לעזאזל!" מקלל גרייסון ותופס את השפה המדממת שלו. "מה הבעיה שלך, הייסטינגס?"

וואייט רותח. פניו אדומות. המילים שלו כועסות כשהן יוצאות מפיו. "סיכנת את קתרין עם ההחלטות הדפוקות שלך. אני לא רוצה לשמוע את התירוצים שלך. אני לא רוצה אפילו להסתכל עליך. אתה הולך מכאן, מייד."

"קאט —" עיניו של גרייסון מזנקות לעברי. "קאט, אני מצטער —"

וואייט עושה צעד מאיים לעבר גרייסון והוא נסוג מעט.

"פשוט תלך, גרייסון. זה בסדר." אני קמה על רגליי. כל אטום בגופי רווי בעייפות. "באמת, אני לא כועסת. אבל אני עייפה. וזה שתנהלו קרב אגרופים בסלון שלי, לא ממש יעזור." אני מעיפה מבט לעבר וואייט. "אתה צריך להירגע, אהובי. אתה משגע אותי."

הוא נוהם, ומבטו לא מתנתק מהכוכב־השותף שלי.

גרייסון מעביר את מבטו ממני אל וואייט ובחזרה. אני רואה שההבנה ממלאת את עיניו. נדמה שהוא מבין, לראשונה, שאני כבר לא שלו. שאני לא שלו כבר זמן מה.

פיו נפתח כדי לומר משהו ואז נסגר שוב מבלי להביע בקול אפילו מחשבה אחת. נראה לי שהוא יודע שאין עוד שום דבר שהוא יכול לומר ברגע זה כדי לתקן את המצב בינינו. קרו יותר מדי דברים.

הוואי. התינוק. הלנה.

הוא מעביר יד בשערו ומשפיל את מבטו לעבר כפות רגליו. "אני מצטער. באמת."

"אני יודעת," אני לוחשת.

עיניו העצובות פוגשות בעיניי. "על הכול."

"אני יודעת," אני חוזרת, בקול רך עוד יותר.

הוא מהנהן, מסתובב ויוצא דרך הדלת. וזה מוזר, כי אני יודעת שאראה אותו שוב, מכיוון שהקרנת הבכורה של הסרט מתקרבת, אבל כשאני מסתכלת עליו יוצא אני מרגישה כאילו זו הפעם האחרונה שאראה אותו. פרידה שאין עליה עוררין.

אני מתנערת מהתחושה המוזרה ומסתכלת סביב, ממאסטרס אל הארפר וממנה אל וואייט. כולם מסתכלים עליי בחשש.

"אז... זה היה בהחלט יום מדהים, אה?"

מאסטרס מחייך.

וואייט מסתכל לשמיים, כאילו מתפלל לזכות בסבלנות.

"את לא מצחיקה." הארפר נועצת את מרפקה בזרוע הבריאה שלי. "ואת נראית זוועה."

"תודה."

"אני מתכוונת לזה," היא מתעקשת. "את צריכה לעלות למעלה. להיכנס למיטה."

"לא אצליח לישון."

"אני אישאר, כדי שלא תהיי לבד," היא מציעה.

"לא." הטון התקיף של וואייט מתערב. "היא באה הביתה איתי."

עיניי נפערות. "תסלח לי?"

"את. באה. הביתה. איתי." הוא מדגיש כל מילה ועיניו מתכווצות. "איזה חלק את לא מבינה?"

"אתה לא הבוס שלי."

"טכנית, אני סוג של," הוא מזכיר לי. "אבל גם אם לא הייתי הבוס שלך, בכל זאת היית באה איתי הביתה, כי אני אוהב אותך, אני דואג לך, והיית עלולה למות היום. ועד שהתמונה הזו תצא לי מהראש, אני לא מרשה לך לצאת משדה הראייה שלי. הבנת?"

"אתה איש זקן ושתלטן מאוד."

"לא אכפת לי."

הקול שלי נעשה שקט. "חשבתי..."

הוא מרים גבות. "מה, בייבי?"

"חשבתי שאתה צריך אוויר וגם זמן."

"לעזאזל האוויר. לעזאזל הזמן." הוא מתקדם שני צעדים, סוגר את המרחק בינינו, ורוכן כך שהעיניים שלנו באותו גובה. "הייתי אידיוט קודם. הייתי מפוחד ועקשן. נתתי לצרכים האנוכיים שלי להסיח את דעתי ממה שחשוב. את. אני בוחר בך, קתרין פיירסטון. גם כשזה קשה. גם כשזה מסובך. אני בוחר בנו."

הדמעות מעקצצות בעיניי, אבל הוא עדיין לא סיים.

בעדינות, בעדינות רבה עד כדי כך שהיא שוברת את ליבי, הוא מושיט יד ופורש אותה על בטני. כאשר עיניו פוגשות בעיניי, הן מלאות במשהו שנראה כמו השתאות.

"כשאני מסתכל על העתיד שלי, אני רואה אותך. לצידי, בזרועותיי, במיטה שלי. אני רוצה לבנות איתך חיים. אני רוצה להקים איתך משפחה. התינוק הזה..." קולו נשבר. "התינוק שלנו... יהיה אהוב כל כך. אהוב באופן שלא ייאמן. הוא לא עול. זו הייתה טעות לחשוב ככה בכלל. הוא... זו מתנה מדהימה."

"אבל..." אני נושכת את השפה התחתונה שלי כדי שלא לגעות בבכי. "מה אם הוא של —"

"ששש." עיניו מבריקות. אצבעותיו נפרשות על בטני. "לא אכפת לי מהביולוגיה. לא אכפת לי מה כתוב באיזושהי חתיכת נייר שמגיעה מאיזושהי מעבדה. מרגע זה והלאה, אני איתך. אני איתך במאת האחוזים."

דמעות זולגות במורד פניי. אני שוכחת מהרגליים החבולות והידיים ההרוסות, ומשליכה את עצמי בין זרועותיו. הוא מקרב אותי אל החזה שלו, כך שכפות רגליי מידלדלות באוויר, ומניח את ראשו בשקע הצוואר שלי.

"וואייט?"

"מה, בייבי?"

"תיקח אותי הביתה?"

הוא מחכך את שפתיו בשפתיי. "בשמחה."

8 פיית המוות המייללת שמבשרת את המוות בפולקלור האירי.

פרק 13

"שניים וחצי סנטימטר נמוך יותר, ואז קצת ימינה."

— בחורה נותנת לחבר שלה הנחיות לגבי תלייה של ציור חדש.

אני צופה בטלוויזיה כשאני טוענה רגש עז עד כדי כך שאני מתפלאת שהיא לא עולה בלהבות. האישה על המסך מחייכת בחגיגיות, שיניה המולבנות מסַנוורות. הבלונד הבהיר של שערה לוכד את האור כשהיא מתנועעת על כיסא המרואיינת והיא עונה לשאלות של איליין דילן.

"כן, הייתי אומרת שאנחנו קרובות מאוד," ממלמלת סינתיה במתיקות. "כמו כל האימהות והבנות, יש לנו עליות וירידות... אבל בסופו של דבר, אנחנו מחוברות בקשר שלא ניתן להרוס אותו."

"אי אפשר להרוס אותו? אי אפשר להרוס אותו? הא!" אני משליכה חתיכת פופקורן על הטלוויזיה, ופוגעת בדיוק בין העיניים שלה. הקול שלי הופך למלמול זועם. "אני מכירה משהו שהייתי רוצה להרוס, לגמרי..."

נשיקה נוחתת על הרקה שלי, ויד גדולה מושטת וחוטפת את השלט מכף היד שלי. וואייט מכבה את תוכנית האירוח, רוכן מעל גב הספה וכורך סביבי את זרועותיו. כפות ידיו עוצרות ליד בטני, מחווה לא מודעת, שנראה כי הוא עושה אותה לעיתים יותר ויותר קרובות ככל שהשבועות חולפים והבליטה הקטנה מתחילה לגדול. היא קטנה, אבל אין ספק שהיא שם.

עכשיו הארפר קוראת לעובר ליים.

אני מסתובבת על הספה ומטילה את זרועותיי על כתפיו של וואייט.

"לא ידעתי שאתה בבית."

"כרגע חזרתי." הוא מנשק אותי ברכות. "איך היה היום שלך?"

אני זועפת. "עוד הוראה אחת שלך שאקח את זה בקלות, ואצטרך להרוג אותך."

"איפה לוח הקיבוע שלך?" הוא שואל ומתבונן במורת רוח על מפרק כף ידי החשוף.

"חלפו רק שבועיים. את אמורה להישאר איתו למשך שלושה שבועות."

"וואייט, מפרק כף היד שלי בסדר גמור. תראה." אני מדגימה טווח תנועה מלא. רק דקירה קטנה של כאב עוברת באיבר שהחלים. "אני בסדר גמור. ובסופו של דבר אעזוב את הבית הזה, למרות הניסיונות שלך להחזיק אותי כבת ערובה."

"קיוויתי שתפתחי תסמונת סטוקהולם."

"אני לא זקוקה לתסמונת סטוקהולם. אני כבר אוהבת אותך, אידיוט שכמוך." אני מגלגלת עיניים. "והייתי כאן כל ערב. אני צריכה ללכת הביתה."

"או שתישארי."

"לכמה זמן?"

הוא מושך בכתפיו. "לנצח."

"אתה לא מצחיק."

"אני לא צוחק."

בלב הולם, אני משתחררת מזרועותיו ומשנה את הנושא למשהו פחות מטורף מאשר האפשרות לעבור לגור עם החבר שלי אחרי שאנחנו יוצאים רק כמה שבועות.

"אתה מאמין איזו חוצפה יש לאימא שלי?"

"זו אימא שלך, אז כן." הוא נאנח. "עוד ריאיון?"
"כן." אני אומרת בטון מר, לוקחת את קערת הפופקורן משולחן הקפה ומתחילה ללכת לעבר המטבח. בשבוע שלאחר התקיפה של הלנה, הצוות המשפטי של איי־אקס־סי עשה עבודה מהירה וקרע לגזרים את התביעה של סינתיה. לטענות שלה באשר לפיצוי לא הוגן והפרת חוזה לא היה כל תוקף בהתחשב בעובדה שלא הייתה לה ניירת שיכולה לאמת אף אחת מהטענות שלה.
תחילה היא נאבקה, אבל כאשר וואייט איים עליה אישית בתביעת נגד על שנים של מניפולציות בניהול הקריירה שלי ועל נטילת הכנסות לכיסה ללא הסכמתי, היא נסוגה מהר יותר מאדם טבעוני במסעדת סטייקים.
"נדמה שהיא לא מסוגלת לדחות שום הזדמנות לנצל אותי. זו כנראה תוכנית האירוח השלישית שהיא נרשמה אליה בשבועיים האחרונים. נוסף לזה, כל הכתבות בצהובונים..."
"הם יפסיקו להתעניין בה בסוף," מרגיע אותי וואייט. "ברגע שהסערה תשכך."
"נראה לך שזה יקרה בקרוב?" אני צוחקת. "החיים שלי הם קרקס. אני חושבת שזה שביטלנו את המשך סבב הראיונות לתקשורת רק החמיר את הרעב המטורף לכתבות עליי, לא החליש אותו."
"בסופו של דבר המצב יירגע. אל תיתני לזה לגעת בך, בייבי." מייעץ וואייט ולוקח חופן של פופקורן לפני שאני משליכה את השאר לכיור.
"אני לא נותנת לזה לגעת בי." אני נאנחת. "פשוט חשבתי, אילו הייתי נשארת מחוץ לעין הציבור במשך כמה שבועות..."
הוא מרים גבות. "שהחיים שלך יחזרו למה שהם היו לפני כל זה? אני מצטער, בייבי, אבל זה לא יקרה לעולם. אין דרך חזרה. זאת הנורמליות החדשה."
הבעת זעף עולה על פניי, אבל אני לא מתווכחת. אני יודעת שהוא צודק. אני מניחה את הקערה על הדלפק, מסתובבת וקולטת שקית נייר חומה שמסגירה סוד אשר נמצאת שם.
"לא!" אני נושפת ומפנה אליו את זעמי. "לא עוד פעם טייק־אווי."
"בייבי, תהיי הגיונית."
"הייתי הגיונית במשך שבועות. עכשיו סיימתי להיות הגיונית. אני רוצה לצאת. אני רוצה לשאוף אוויר ולראות שוב אנשים." אני מרימה אליו את מבטי, מתחננת. "אני אוהבת אותך, ואני יודעת שאתה דואג לי. אבל אני בסדר גמור. הלנה מאושפזת במחלקה סגורה. החתכים שלי החלימו. התינוק בסדר. אנחנו בסדר. אתה צריך להירגע."
ההבעה שלו מאפילה כשהוא מקרב אותי אל בין זרועותיו. "אני דואג."
"אני יודעת."
"אני חושב על מה שכמעט קרה..."
"אל תחשוב על זה." אני מחבקת אותו חזק יותר. "אל תחשוב על העבר. תחשוב על כל הדברים המרגשים שמחכים לנו בעתיד."
אני מסתובבת בזרועותיו וקולטת במבט חטוף את המקרר. הרצף של פלדת האלחלד החלקה נקטע על ידי תצלום קטן בשחור ולבן, שמודבק במרכז. תמונת האולטרסאונד העדכנית שלי.
"בואי." וואייט משלב את כף ידו בכף ידי ומוביל אותי למעלה.
"לאן אנחנו הולכים?"
"אנחנו יוצאים לארוחת ערב."
"באמת?" אני צועקת. "אתה מתכוון לזה?"
הוא מהנהן. "אני רוצה להגן עלייך. אני רוצה שתהיי בטוחה. אבל זה לא אומר שאני רוצה שתרגישי לכודה. לעולם לא אחנוק אותך, קתרין. אם את אומרת שאת בסדר גמור, אני מאמין לך. אם את רוצה לצאת, לא אחזיק אותך בכלא בניגוד לרצונך."
האשמה שוטפת אותי.
אני מנוולת.

אנחנו באמצע הדרך במעלה המדרגות כשאני עוצרת אותו. הוא מסתכל עליי מעבר לכתפו בגבות מורמות.

"מה?"

"אמרתי לך תודה בזמן האחרון?" אני שואלת ועולה במדרגות כך שאנחנו באותו מפלס. "על כל מה שעשית בשבילי?"

"בייבי..." הוא בולע את הגוש בגרונו ועיניו נפערות כשהן חולפות על פניי. הוא קורא את התשוקה בעיניי. "את לא צריכה להודות לי."

אני מעבירה את ידיי על אגנו. "אבל אני כן." אני מצמידה נשיקה לצווארו והוא נאנח. "אני כן צריכה להודות לך. ואתה לא אפשרת לי."

"קתרין..."

"הסתובבת סביבי, דאגת והתנהגת אליי כאילו אני עשויה זכוכית." הפה שלי עולה אל העור שמתחת לאוזן שלו. "במשך שבועות נישקת אותי במתיקות על המצח והשכבת אותי לישון. וזה היה נהדר כשמפרק כף היד שלי היה כמעט שבור, הגב שלי היה מכוסה חבורות והסיוטים שלי גרמו לי להתעורר בצרחות באמצע הלילה... אבל אני במצב הרבה יותר טוב עכשיו." אני מכרסמת את תנוך האוזן שלו בשיניי ואחר כך מוצצת אותה בין שפתיי.

הוא מצטמרר.

"אני לא עשויה מזכוכית, וואייט," אני לוחשת. "אני לא אישבר אם תניח עליי ידיים."

אנחת תשוקה רועמת בחזה שלו כשידיי מחליקות למקום נמוך יותר, אל לולאות החגורה שלו. אני נצמדת אליו, ומרגישה את ההזדקקות הפועמת שהוא חש כלפיי. הוויקינג הסבלני שלי, הלוחם נטול האנוכיות שלי. הוא מציב את התשוקות שלו במקום האחרון, ולא דוחק בי, עד שאהיה מוכנה בשבילו.

"תיגע בי," אני ממלמלת והפה שלי מתחכך בפה שלו. עיניי מביטות בעיניו הסוערות. "אם לא תעשה את זה, אני אתפוצץ."

הוא לא זקוק לעידוד נוסף.

לפני שאני מספיקה לזוז, השמלה שלי נעלמת. מעל הראש, מושלכת מעבר למעקה. אני פותחת את אבזם החגורה שלו כשהוא נפטר מהחזייה שלי. הוא משתחל החוצה מהחולצה שלו כשאני יוצאת מתוך התחתונים שלי. אנחנו רועדים מחוסר סבלנות, ידיים מלטפות ונשיקות נואשות.

אלה היו שבועיים ארוכים באופן בלתי נסבל.

אנחנו אפילו לא מצליחים להגיע לחדר השינה. הוא עושה איתי אהבה במקום, על גרם המדרגות המפואר, בתשוקה גולמית ובלתי מתפשרת שהופכת את העצמות שלי למים. אני רואה כוכבים כשאני מרימה את מבטי אל הנברשת המנצנצת וראשי מושלך לאחור באקסטזה. וכך, מתפרצת בתוכי האורגזמה, ונראה לי שאולי בכל זאת אשקול מחדש את הרעיון לצאת הערב.

כעבור יומיים, סיימתי סוף כל סוף את המשא ומתן בדבר השחרור שלי מהשבי.

אני לבושה בשמלת ערב אלגנטית בגוון אלמוג בהיר, שפתיי צבועות באדום והגלים הכהים של שערי אסופים בפיתול אלגנטי, ואני מסתכלת על הלימוזינה שעוצרת ליד ביתו של וואייט. רכב שטח כהה עוקב אחריה במרחק זהיר.

"מוכנה?" שואל וואייט.

אני מהנהנת, מחייכת בהתרגשות. אנחנו בדרכנו להקרנה מוקדמת של לא על המפה באחד מפסטיבלי הסרטים היוקרתיים ביותר בחוף המערבי. הלחץ שאני אמורה להרגיש

בשל הסיכוי להיתקל בחדר מלא מבקרי קולנוע שצופים בגרסה הסופית של הסרט שלנו נדחקה על ידי הריגוש בשל הסיכוי להשתחרר סוף כל סוף ממעצר הבית.

"לקחת היום את הוויטמינים?" שואל וואייט ברצינות כשאני לוקחת את תיק הקלאץ' שלי והולכת לעבר הדלת.

אני מגלגלת עיניים. "כן."

"שתית מספיק מים?"

"כן."

"נתת לי נשיקת פרידה?"

"כ —" אני עוצרת, צוחקת ומסתובבת כדי לחייך אליו. "לא. לא עשיתי את זה."

שפתיו מתעגלות לחיוך כשהוא רוכן כדי להצמיד אותן אל שפתיי. "נתראה שם," הוא אומר ואפו מתנגש באפי באופן משועשע. "תנסי לא להסתכל עליי בתשוקה, או שתהרסי את סיפור הכיסוי שלך."

החיוך שלי נמוג. "הלוואי שהיינו הולכים יחד."

"אני יודע."

"נמאס לי להעמיד פנים בגלל המצלמות."

עיניו של וואייט אטומות בכוונה. "הקרנת הבכורה תהיה כאן בעוד כמה שבועות. אחר כך, לא יהיה חשוב אם הציבור חושב שאת עם גרייסון או לא. אבל שמעת מה סלואן אמר, כשהוא התקשר אתמול. הוא רוצה להמשיך עם ההצגה, במיוחד עכשיו, אחרי שביטלנו את כל הראיונות שנותרו."

"אני יודעת. אני מבינה את ההיגיון שמאחורי זה. אבל זה לא אומר שאני צריכה לאהוב את זה."

וואייט נאנח ותופס את כף ידי. "קדימה. הם מחכים."

אנחנו נפרדים בשביל הגישה. הוא נכנס לתוך רכב השטח עם צוות האבטחה של גרייסון ואילו אני נכנסת למושב האחורי של הלימוזינה. גרייסון נמצא בפנים, שרוע על מושב העור בקצה המרוחק ממני. הוא נראה נפלא בטוקסידו. הוא אוחז בגביע שמפניה, לא הגביע הראשון שהוא שתה, אם המבט המעורפל בעיניו מהווה אינדיקציה כלשהי.

"היי," אני אומרת ומתיישבת. הנהג סוגר מאחוריי את הדלת בקליק שקט. במושב האחורי שקט יותר מאשר בקבר. "לא התראינו המון זמן."

גרייסון מסתכל עליי בתשומת לב. אני מתנועעת בחוסר נוחות תחת המשקל של המבט הירוק והאינסופי.

"טוב, בסדר. אני מבינה שלא ננהל שיחת חולין," אני ממלמלת ומושיטה יד לבקבוק מים. אני לוגמת כמה לגימות. למרבה המזל, השמלה שהארפר בחרה לערב הזה רופפת במותניים. חלומית, עם מותן בגזרת אמפייר, שנראית כמו להבות חיוורות כשאני הולכת. כך שאני יכולה לאכול ולשתות כמה שאני רוצה, מלבד הבונוס הנוסף של הסתרת הבטן הקטנטונת שלי מהמצלמות על השטיח האדום.

"את נראית יפהפייה, קאט."

ההערה הפתאומית של גרייסון מקפיצה אותי. אני מחזירה אליו מבט ואני רואה שהוא עבר למושב קרוב יותר, שנמצא ממש ממולי, כך שרק כמה עשרות סנטימטרים מבדילים בינינו. עיניו אינן מתנתקות מפניי לשנייה.

"תודה. גם אתה נראה יפה מאוד, גרייסון."

הוא לוקח עוד לגימה מהשמפניה. "אל תהיי נחמדה אליי, קאט. אני לא ראוי לזה."

אני מרימה את הגבות שלי. אף פעם לא שמעתי בקול שלו טון תבוסתני כל כך. "מה? למה אתה אומר את זה?"

"הרסתי הכול." הוא מעביר את ידו הפנויה בשערותיו. "עם הלנה. איתך." נשימה חדה מתפרצת משפתיו. "אני הורס את כל מה שמתקרב אליי."

זה מוזר, לשמוע מפיו של מישהו אחר אותן מחשבות שרדפו אותי. אני מביטה בו.

באיש הפגום הזה, שפגע בי עמוק כל כך, ושמחה לגלות עד כמה הוא השתנה בכמה שבועות. אני לא מרגישה שום כעס כשאני מסתכלת עליו עכשיו. למעשה, אני מרגישה רק אהדה.

"אתה לא בן אדם רע, גרייסון," אני לוחשת. "הייתי במקום שבו אתה נמצא. הרגשתי את התחושה המתמדת הזו של תיעוב עצמי ששורפת אותך מבפנים. אל תיתן לה להרוס אותך."

עיניו מוצאות את עיניי ובמעמקיהן תקווה שברירית.

"זה משתפר. אני מבטיחה," אני לוחשת בחיוך.

"קאט..." הוא מניד בראשו, מניח את גביע השמפניה ורוכן לפניו כך שידיו נשענות על ברכיו. "את תמיד רואה את הצד הטוב שבי. גם כשאני לא ראוי לזה. במיוחד כשאני לא ראוי לזה."

"זה העניין, גרייסון. יום אחד תבין שאתה כן ראוי לזה," אני אומרת בשקט. "אתה ראוי לאושר. ראוי להיות עם מישהי שמשמחת אותך."

"את משמחת אותי." הוא נושף נשיפה מקוטעת ורוכן קרוב יותר. "אני רוצה להיות איתך, קאט."

אני שואפת, מזועזעת.

"אני יודע." הקול שלו נעשה כאוב, אבל עיניו רציניות ביותר. "אני יודע שהחמצתי את ההזדמנות שלי. אני יודע שאת עכשיו עם הייסטינגס, וכל מה שבינינו מקולקל. אני יודע שאין לי סיכוי לשנות את דעתך. אבל אם אתן לך ללכת בלי להגיד את זה, אתחרט על זה כל החיים שלי."

אני קופאת, כי אני מרגישה מה הולך לקרות עוד לפני שהוא אומר את זה.

"אני... קאט, אני... אני אוהב אותך." הוא פולט, ונראה המום יותר ממני מהעובדה שהמילים האלה יצאו מפיו. כאילו הוא לא מסוגל לתאר לעצמו שהוא אכן השמיע אותן בקול.

הזמן מאט עד כדי זחילה.

אני מסתכלת אל הצד השני של הלימוזינה, על האיש היפה הזה, שמסתיר נשמה מלאה שדים, ומשתדלת לרכך את קולי ככל האפשר כשאני רוכנת לפנים ומניחה כף יד על כף ידו.

"אתה לא אוהב אותי, גרייסון." אני מחייכת בעצב. "אתה רק חושב שאתה אוהב אותי."

הוא מניד בראשו לאות הכחשה. "אבל —"

"מה שאתה מרגיש כלפיי כרגע? הבחילה הזו שהופכת את הבטן? זו לא אהבה. זה העלה הראשון של העשב שנובט בין אריחי המדרכה אחרי אפוקליפסה גרעינית. אני לא אומרת את זה כדי להיות מרושעת, אני אומרת את זה כי חוויתי את אותו הדבר." חיוך עולה על שפתיי. "אתה חושב שאתה אוהב אותי כי הרגשות בינינו היו אמיתיים. ועזים. ונתנו לך הצצה לסוג אחר של חיים שתוכל לחיות, עם מחויבות אמיתית, כנות ורגשות. עשית צעד אחד. אבל זה לא אומר שאתה כבר יכול לרוץ."

"אבל אולי אני כן יכול," הוא ממלמל, באופן לא משכנע. לא נראה לי שהוא עצמו בכלל מאמין למילים שלו.

"פעם, תהיה מוכן. פעם תפגוש את הבחורה הנכונה ותבין שמה שאתה מרגיש כלפיי, זה שום דבר לעומת הסיפוק שאתה חווה כשאתה מוצא מישהו שמתאים לך באמת. כשזה יקרה, כשתהיה לך אפשרות לבחור בחיים עם הבחורה הזו או בחיים בלעדיה, לא יהיה לך כל ספק. אתה פשוט תדע."

הוא נשען לאחור באנחה ומסתכל עליי בסקרנות. "אז ככה את מרגישה. איתו."

אני מהנהנת.

מעט ברק חוזר אל עיניו כשהוא קורץ לעברי. הקול שלו אירוני. "העלה הראשון של העשב אחרי אפוקליפסה גרעינית, אה?"

אני צוחקת. "כן."

הוא מעביר יד בשערו וממלמל. "כבר אין לי סבלנות לראות את כל היער."

"אתה עוד תראה. פעם, אתה תראה. אני מבטיחה."

אנחנו לא מדברים הרבה בהמשך הנסיעה. שנינו שקועים במחשבות שלנו. זו הקלה, במידה מסוימת, לסגור סוף כל סוף אחת ולתמיד את הפרק עם גרייסון דאן. אולי עכשיו נוכל באמת להיות ידידים.

אני מסתכלת עליו מזווית העין כשהוא לוגם עוד לגימה מהשמפניה, ותוהה לגבי האישה שתאלף אותו. הבחורה שיום אחד תגיע, שנמצאת באיזשהו מקום בעולם, שעדיין זרה לו.

פעם חשבתי שהתמסדות היא לא עניין של מי אלא עניין של מתי. חשבתי שזו פשוט אינדיקציה לכך שהגעת לשלב מסוים בחייך שבו דברים כמו נישואין וילדים נראים פחות מפחידים, ואילו הרעיון של למות לבד מגיח מעבר לאופק באופן מבהיל. חשבתי שזה רק עניין אקראי, שגבר שבמקרה יוצא עם מישהי, נמצא בשלב שהוא מעביר הילוך מפלייבוי לבעל פוטנציאלי, ואז לא חשוב מי היא, היא זו שתהיה בסוף אשתו.

אנשים מחכים תמיד לאדם הקסום שייכנס לחייהם וירפא אותם, שיציע את הפיסה החיונית שחסרה להם ויהפוך אותם לשלמים. הם מבלים שנים בניסיון להתאים את הקצוות השבורים שלהם לקצוות השבורים של אנשים אחרים וחושבים שהם נעשו שלמים ושהם החלימו. הבעיה היחידה היא כמובן הציפייה שמישהו אחר ירפא אותך. היא אסון.

את לא יכולה לחכות לגבר שיגיע וידביק יחד את החתיכות שלך. את צריכה להדביק קודם בעצמך את החתיכות שלך, להפוך לאישה שראויה לגבר טוב.

את לא יכולה להתפשר על מישהו. את צריכה לשאוף אליו. לשאוף להיות טובה יותר, לעשות דברים טוב יותר, לאהוב טוב יותר.

וואייט הייסטינגס הופך אותי לאדם טוב יותר.

הוא תמיד הפך אותי לאדם טוב יותר, מהרגע שבו דרכינו הצטלבו. אני מסתכלת עליו ורואה עתיד שלם פרוש לפנינו. פעם זה היה מפחיד אותי. עכשיו זה מרגש אותי.

הלימוזינה עוצרת בסמוך לאולם הקולנוע ואני רואה את השטיח האדום. הוא גדול בהרבה במציאות מכפי שהוא נראה על מסך הטלוויזיה, והוא כבר עמוס בשחקנים ובאנשים מהתעשייה שהסרטים שלהם משתתפים בפסטיבל. אנחנו זוחלים קדימה, מחכים לתורנו לעלות על השטיח, ועיניי נפערות בשל הפאר של השמלות והיופי של הידועניות שלובשות אותן, ושמרחפות על פני ים הצבע האדום.

מסֻנוורת מכוכבים זו לשון המעטה.

זה לא דומה למצב שבו אתם צופים בזה מהכורסה הנוחה שלכם. זה הרבה יותר כאוטי, האוויר עצמו מזמזם מרוב מהומה אחוזת טירוף. ואפילו עוד לא יצאנו מהלימוזינה. כשאנחנו סוף כל סוף מגיעים לנקודה שבה אנו יוצאים מהמכונית אני מדחיקה את הלחץ שלי.

גרייסון יוצא ראשון, כשכף ידו החזקה מחזיקה בכף ידי והוא מוביל אותי החוצה מהמכונית. אני מנסה להישאר רגועה כשאנחנו ניצבים בתנוחות שונות מול המצלמות וזוכרת את כל ההוראות שהארפר הטביעה אתמול בזיכרוני.

אל תעשי פרצופים. אל תתפתלי. אל תחייכי יותר מדי. אל תשלבי רגליים. אל תיגעי בשמלה שלך. אל תשחקי עם השיער שלך. אל תסדרי את הנעליים שלך. אל תמעדי. אל תקללי. אל תיצרי קשר עין עם אף אחד למשך יותר מדי זמן.

בעיקרון, אסור לי לעשות כלום חוץ מלעמוד קפואה לגמרי ולחייך באופן קבוע ונעים.

אני מרחפת לצידו של גרייסון ועיניי חולפות על פני הקהל. ידוענים מהשורה הראשונה מקשטים את השטיח כמו יהלומים, יפים באופן מפחיד כשהם ניצבים בתנוחות שונות, צועדים ומחייכים לאנשי התקשורת. עונת הפרסים נמצאת רשמית בשיאה. העיתונאים שנדחקים מאחורי חבלי הקטיפה משני צידי השטיח מוכיחים זאת מעבר לכל ספק.

אני אסירת תודה על נוכחותו של גרייסון עתיר הניסיון כשאנחנו עושים את דרכנו מבעד למסלול האתגרי. אני נזקקת לכמה דקות כדי להתמקד במעט מאוד דברים כשהוא מנווט את המסלול שלנו ושומר על היציבות שלי כשהפלאשים של המצלמות מסנוורים אותנו. אנחנו עוצרים לפטפט עם שלושה כתבים שונים, ועונים על שאלות כשאנחנו במצב של טייס אוטומטי.

מה את לובשת?

אילו סרטים את הכי מתרגשת לראות בפסטיבל?

שמעתם את השמועות בקשר לאוסקר על התפקידים שלכם?

יש להם מספיק טקט לא לשאול על פרשת הלנה. או, וזה סביר יותר, שחברת איי־אקס־סי איימה עליהם בתביעה משפטית אם הם ינסו לשאול.

המחשבה מעוררת בי חיוך.

חציית השטיח האדום נמשכת זמן רב. אנחנו בקושי באמצע הדרך כשאני סוף כל סוף מבחינה מרחוק בזוג כתפיים מוּכרות.

וואייט וסלואן, שמצטלמים יחדיו.

המבט שלי חוצה את ים האנשים שבינינו. כשהוא מרגיש אותו, הוא מרים את מבטו בפתאומיות. עיניו הכחולות ננעלות על עיניי, שואלות את השאלה.

מה את עושה, בייבי?

כפות רגליי מתנועעות באופן בלתי מודע. אני שומעת מראיינת יורה לעברי שאלה על השמלה שלי, אבל אני לא מתייחסת אליה. עיניי ממשיכות להיות נעולות על וואייט כשאני מסתלקת משם. הוא מחייך, מתנתק מסלואן ופוגש אותי באמצע השטיח. יש נחיל של אנשים מסביבנו, אבל היחיד שאני רואה זה הוא.

"היי," אני אומרת כשאנחנו בערך במרחק של שלושים סנטימטרים.

"מה את עושה? איפה דאן?" הוא שואל, מבולבל. "חשבתי שאנחנו אמורים לשמור על פרופיל נמוך."

"כן. גם אני חשבתי ככה." אני נכנסת אל תוך המרחב שלו, מעבירה את כפות ידיי על החזה שלו ומשרבבת את צוואריי כדי להסתכל על פניו. "ואז החלטתי שזה כנראה הרעיון הכי מטופש אי פעם."

"אה, באמת?" הוא צוחק והצליל מחמם אותי עד בהונות רגליי.

"כן, באמת." אני מתמתחת ומחככת את שפתיי על שפתיו. לא אכפת לי שמיליארד צמצמים של מצלמות מופעלים סביבנו, ואני בקושי שומעת את ההתנשפות הקולקטיבית מהקהל שקולט את המראֶה שלי כשאני מנשקת את האיש שאני אוהבת כדי שהעולם כולו יראה. "אני אוהבת אותך, וואייט. אני לא מתכוונת להעמיד פנים שלא, רק כדי למכור כרטיסים לסרט או לקדם את הקריירה שלי. אני לא מוכנה לעשות את זה תמורת שום דבר בעולם."

הוא לא אומר כלום. הוא רק מצמיד נשיקה למצח שלי ואז משלב את אצבעותיו באצבעותיי ולוחץ חזק.

"חוץ מזה," אני מקנטרת בקול רך. "אתה נראה כל כך הורס בטוקסידו הזה. אני לא בטוחה שאוכל להרחיק ממך את הידיים שלי כל הלילה..."

"קתרין."

"מה?" אני אומרת בתמימות.

"תתנהגי יפה."

"אילו רק הייתי יודעת איך..."

הוא מניד בראשו באופן משועשע ומתחיל ללכת. כשאנו אוחזים יד ביד, אנו עושים את דרכנו לעבר הדלתות של אולם הקולנוע המיתמרות מעלינו. אין יותר שום דבר מאולץ בחיוך שלי, כשאנו מתייצבים לתצלום אחר תצלום, מעמידים פנים שאנחנו לא שומעים את השאלות שהם משליכים לעברנו.

מה פירוש הדבר לגבי התינוק?

כמה זמן אתם יחד?

כשהאיש שאני אוהבת לצידי, והעולם כולו סוף כל סוף מודע לכך, הכול בסדר ביקום שלי.

וואייט הייסטינגס וקתרין פיירסטון יחד, באופן בלתי הפיך, שאי אפשר לחלוק עליו או להכחיש אותו.

שום דבר שמישהו יגיד או יעשה הערב לא יכול לפוצץ את הברק המאושר שזורח בתוכי כמו מגדלור, מאיר אותי מבפנים החוצה.

הערב הזה מושלם כפי שיכולתי לקוות. ההקרנה המלאה הראשונה אי פעם של לא על המפה מתקבלת בתשואות רועמות. אני יושבת בין וואייט וסלואן, דמעות בעיניי כשהסיפור של ויולט ובק נפרש לפנינו על המסך. זו הרגשה שלא תתואר, להיות חלק ממשהו יפה כל כך.

כשהקרדיטים מופיעים על המסך, אני מסתכלת על האיש שהלב שלי שייך לו, מלאה בגאווה רבה כל כך שאני כמעט מתפוצצת.

"אתה יצרת את זה," אני לוחשת, בקול נמוך מספיק כדי שרק הוא ישמע. "אתה. הדמויות שלך. הסיפור שלך. הספר שלך."

הוא מסתכל עליי. "ואת הקמת אותו לחיים."

איזון מושלם.

"לא נראה לך שהגיע הזמן לוותר על הסודות שלך, טייוּוִין?" העיניים שלי קנטרניות, אבל אני רצינית לגמרי. "אתה לא רוצה את הקרדיט שמגיע לך? את ההכרה שאתה ראוי לה?"

"אני לא צריך את הקרדיט. אני לא צריך את ההכרה." הוא רוכן ומנשק אותי. "כבר יש לי את כל מה שאי פעם רציתי."

מתוכננת הקרנה של עוד כמה סרטים, נוסף להמון אפטר פארטיז שלאחר ההקרנות שיתקיימו אל תוך הלילה. אני יודעת שאני צריכה להיות נוכחת, אבל אחרי שאנחנו עושים כמה סיבובים באולם הקולנוע ופוגשים כמעט את כל השחקנים האפשריים, אני מתחילה לדעוך. וואייט, קשוב כתמיד, שם לב.

"את לא חייבת להישאר. את יכולה ללכת מתי שתרצי."

"לא! לא. אני לא רוצה לגרור אותך מכאן."

"אשמח לעזוב איתך, בייבי." הוא מושך בכתפיו. "הקטע הזה... אחרי כמה זמן, זה הכול אותו דבר."

"זה הסרט שלך, וואייט הייסטינגס," אני מתעקשת. "תיהנה מהרגע שלך. תישאר. אבקש ממאסטרס לקחת אותי הביתה."

הוא מרים את גבותיו. "הבית שלי או שלך?"

אני קופאת, כי אני מבינה את פליטת הפה שלי, והלחיים שלי מאדימות. "הבית שלי. כמובן."

"אה־הא." הוא מחייך ונראה יפה עד כדי כך שהלב עוצר את פעימותיו. "תודי בזה. את רוצה לעבור לגור אצלי."

"למה שאודה במשהו שגוי באופן מביש כל כך?"

"אני אתיש אותך."

"אתה יכול לנסות." אני מנידה בראשי. "אתה יודע, אולי תוכל לשכנע אותי מהר יותר אם תשלב כמה הטבות מיניות באסטרטגיית המיקוח שלך..."

"עצה טובה. אשקול את זה."
אני צוחקת ומנשקת אותו. "בסדר. אני הולכת. יש אמבט בועות שקורא בשמי. אם תוכל לנחש לאיזה בית אני הולכת, תוכל לבוא ולהצטרף אליי כשתסיים כאן."
"לא אתעכב יותר מדי." המבט שלו אוחז במבטי. "אם תחכי עוד עשרים דקות, אבוא איתך. אני אמור ללכת מכאן רק אחרי שסלואן יציג אותי לאחד המפיצים הזרים. הוא רק הלך לחפש אותו..."
"בלי לחץ. הבועות יחכו." אני קורצת לו לפרידה ואז מסתובבת כדי למצוא את מאסטרס. הוא והארפר לא רחוקים, אני קולטת אותם ליד הקיר בקצה השני של הקולנוע. הוא נראה משועמם לגמרי, היא נראית מרותקת לחלוטין.
"הֵיי," אני קוראת לעברם כשאני מתקרבת אליהם.
העיניים הנרגשות של הארפר פוגשות בעיניי. היא נראית מדהימה. גוון השיער שלה שוב כחול שחור, ניגוד מהמם לשמלת השנהב שלה. "זה מדהים! האיפור! התכשיטים! השמלות!" היא נאנחת בחולמניות. "ברצינות. אני לא הולכת מכאן בחיים."
"לא נעים לי..." חיוך עולה על שפתיי. "בדיוק התכוונתי לבקש ממאסטרס להסיע אותי הביתה."
"אפילו לא הגענו לאפטר פארטי!"
"אני יודעת. אני מותשת. כל כך הרבה פעילות אחרי שבועיים של מאסר בית... זה קצת מציף." אני נועצת מבט מכוון בשמפניה שזורמת חופשי מסביבנו, כשהמלצרים נושאים מגשים בין האנשים בקהל. "נוסף לזה, אני לא יכולה לשתות. ההטבות של ההיריון. וכמה שזה כיף לעמוד, פיכחת לגמרי, כשכל היתר משתכרים... נראה לי שאעדיף טבילה עמוקה באמבט בועות עם ספר טוב."
הארפר נאנחת. "את הורסת מסיבות, את יודעת?"
"מודעת לגמרי."
"טוב. כל עוד את מכירה בזה." היא מסתכלת סביב בעגמומיות. "אבל זה די מדהים. אפילו את צריכה להודות לפחות בזה."
אני מהנהנת. "את יודעת, את לא חייבת לבוא איתי. את יכולה להישאר. בעצם, את צריכה להישאר. תתפסי טרמפ הביתה עם וואייט. הוא עדיין לא הולך."
היא צווחת בעיניים פעורות. "באמת?"
"באמת."
היא פונה אל מאסטרס. "לא אכפת לך שאני אישאר עוד קצת, נכון, מותק?"
"בואי נראה..." עיניו נוצצות כשהוא מושך את צווארון הטוקסידו. "אני זוכה לברוח מוקדם ולצאת מחליפת הפינגווין הזו שהכרחת אותי ללבוש, בזמן שאת נשארת כאן ומתישה את עצמך בשיחות על שמלות ואופנה, כך שאחר כך תהיי מאושרת ומרוצה מעצמך כשתזחלי לתוך המיטה?" הוא ממש מחייך. "כן, בייבי. אפשר בשקט לומר שלא אכפת לי."
היא שולחת אליו מבט זועם. "אתה אידיוט."
"את אוהבת אותי."
"תפסיק לומר דברים כאלה!" היא נושפת. "זה מוקדם מדי!"
הוא מושך בכתפיו. "לא..."
"בן אדם בלתי אפשרי." היא משליכה באוויר את ידיה.
"גם אני אוהב אותך, בייבי."
היא צורחת שוב כשהוא מצמיד נשיקה לרקה שלה. "שוב. מוקדם מדי, מטורף שכמוך!"
מאסטרס מתעלם ממנה.
"אביא את המכונית," הוא אומר לי, ואז הוא מסתובב וחומק לו.
ברגע שבו הוא יוצא משדה הראייה, החברה שלי מסתכלת עליי, נואשת. "אם לא הייתי

אוהבת אותו כל כך, הייתי שונאת אותו."
אני מחייכת. "אם ככה, מזל שאת אוהבת אותו."
"הוא יהרוג אותי, נשבעת באלוהים."
"אבל תמותי מאושרת," אני מציינת.
"תנסי להכניס לו למוח קצת היגיון בדרך הביתה, בבקשה? תגידי לו להפסיק להתקדם במהירות האור. אין מה למהר." היא מנידה בראשה. "יש לנו את כל הזמן שבעולם."
אני לא חושבת על המילים שלה כשאני מנשקת אותה והולכת לעבר היציאה.
זה הקטע במציאות, בניגוד לסרטים.
הסימנים מבשרי הרעות אף פעם לא ברורים מאליהם עד שזה מאוחר מדי, יותר מדי מאוחר.

פרק 14

"שוב, והפעם עם רגש."

— מאהב שמקווה לתוצאות טובות יותר בסיבוב השני.

אנחנו באמצע הדרך אל הבית של וואייט. רכב השטח מתפתל בגבעות המעוקלות שמשקיפות על לוס אנג'לס. חשוך ולח בחוץ. סופת גשמים נדירה נחתה על העמק בשעות האחרונות. הכבישים ריקים, השעה המאוחרת ומזג האוויר המדכא משאירים בבית את רוב האנשים. אני מותחת את רגליי על המושב האחורי הריק, מותשת עד העצמות. מאסטרס פוגש בעיניי במראה האחורית.

"עייפה, מיס פיירסטון?"

"מותשת."

"זה היה יום ארוך."

אני צוחקת. "זה היה יום ארוך, שבוע ארוך, חודש ארוך. אני כבר מחכה שכל הקטע הזה של הקרנת הבכורה יסתיים. בכנות, אני מוכנה לפרוש מכל התהילה הזו לכמה זמן, אחרי שלא על המפה יצא לבתי הקולנוע."

"אל תחשבי שזו אופציה." הקול שלו אירוני. "את לא יכולה לכבות את תשומת הלב כמו מתג. לרוע המזל, זה מגיע בעסקת חבילה."

"אתה יודע, זה מצחיק. בעבר הייתי נותנת כמעט הכול כדי שאנשים יכירו את השם שלי. להיות ידועה בזכות משהו. מיוחדת. מפורסמת. פופולרית." אני צוחקת. "עכשיו אני מתחילה להבין שיש חסרונות לזה שכולם על גבי כוכב הלכת הזה יודעים את השם שלך."

"הדשא תמיד ירוק יותר," הוא ממלמל.

"בדיוק." אני נאנחת. "אני חושבת שהייתי מעדיפה חיים משעממים עם קומץ של אנשים שחשובים לי על פני כל השבחים שבעולם מזרים אנונימיים."

"לא נעים לי לבשר לך, אבל נראה לי שזכית בשניהם." הוא קורץ לעברי.

אני מחייכת וחוזרת להסתכל מבעד לחלון שלי.

הרחק מתחתינו זורחים אורות העיר, בהירים יותר מכוכבים, משתרעים כמו קונסטלציית כוכבים. חיוך מרוח על פניי כשאני מסתכלת החוצה, רואה את טיפות המים יורדות לאט על הזכוכית, וחושבת על הבעת פניו של וואייט כשהוא ייכנס למקלחת שלו וימצא אותי עירומה באמבט שלו.

סיום מושלם לערב מושלם.

זה מתחיל כמו שאגה עמומה שנשמעת מרחוק, אבל מתגבר מייד. אני רואה שמאסטרס מרים את מבטו בחדות, עיניו על המראה האחורית. אני מסתובבת במושב שלי ורואה אור יחיד של אופנוע מופיע מהסיבוב שמאחורינו, מאיץ ומתקרב עם כל שנייה שחולפת. כעת הקסדה והתרמיל שלו נראים לעין, ואני יודעת שזה לא הרוכב הממוצע.

"לא עוד פעם," אני ממלמלת, עצבנית. "למה לעזאזל הם לא עוזבים אותי בשקט?"

מאסטרס לוחץ על דוושת הגז, מגביר את המהירות שלנו, אבל צלם הפפראצי שומר על מהירות זהה למהירות שלנו. צליל השאגה עולה גבוה יותר. אני מסתובבת כדי להסתכל שוב וממצמצת חזק, בקושי מאמינה למראה עיניי כששני פנסים נוספים מופיעים בחשכה. הם טסים במהירות כדי להצטרף אל האופנוען שכבר בעקבותינו.

אני מזעיפה פנים, נגעלת מהפגנת הטמטום המוחלט. שלושה פפראצי רכובים

שמתחרים זה בזה עבור התצלום שיכניס להם כסף, כולם נחושים באותה מידה להשיג תצלום בלעדי של קאט פיירסטון אחרי בילוי של לילה בעיר. הם מחליפים נתיבים במשחק אגו קטלני, סוטים מהנתיבים בפראות, מגבירים עוד יותר את המהירות. כל אחד מהם מנסה להפחיד את האחרים כדי שיוותרו.

"אידיוטים," נוהם מאסטרס ועיניו מזנקות בין האופנועים הנלחמים ביניהם במראה האחורית ובין הכביש המתפתל שלפנינו. ההגה מזדעזע בכוח בידיו כשהוא מסיע אותנו סביב פיתול חד במיוחד בכביש. הבטן שלי מיטלטלת עד לגרוני. חגורת הבטיחות חותכת את החזה שלי, מחזיקה אותי במקומי.

האופנוענים עוקבים אחרינו סביב פיתול נוסף, וכל הזמן המהירות שלהם גוברת. הלב שלי מתחיל להלום כשאני רואה שהם מתקרבים יותר ויותר אל הפגוש שלנו.

מאסטרס צופר לאות אזהרה. צליל ארוך וזועם שמפלח את הלילה הגשום.

אבל הם ממשיכים להתקדם, בחוסר זהירות, והם קרובים עד כדי כך שרכב השטח כולו מלא באור שמגיע מקרני האור המזגזגות שלהם. הם רודפים אחרינו באכזריות, מבלי לוותר. דוחקים אותנו. מהר יותר, מהר יותר, מהר יותר — עד שאנחנו נוסעים בהטיה סביב הפיתולים, במהירות מסוכנת.

אני צופה בעיניים פעורות בטיפות המים הגדולות שמחליקות על החלון שלי כמו נחשים שקופים. אני בקושי שומעת את מאסטרס צועק על רקע פעימות הדופק שלי בין אוזניי.

אני לא יכולה להצביע על הרגע המדויק שבו עברנו מנסיעה להחלקה על הכביש הרטוב, הרגע שבו המהירות הייתה גבוהה מכדי שאפשר יהיה לבלום. לא יכולה לקבוע את שבריר השנייה המסוים שבו רכב השטח חמק משליטתו של מאסטרס ושייט לעבר מעקה בטיחות במקום להסתובב בפיתול הבא. אני לא יכולה לחשב את הרגע המדויק שבו הצמיגים שלנו נטשו את הכביש החלקלק והסתובבו ללא תועלת באוויר במקום על הקרקע.

אני רק יודעת שזה קרה.

נשמע צליל נוראי של התנגשות, מתכת מול מתכת, כשאנחנו חוצים במהירות את אי התנועה כאילו הוא עשוי נייר כסף. ואז... כלום. שום צליל, שום אור. דבר מלבד האימה המשתקת מפני נפילה חופשית כשאנחנו מידרדרים, לתוך אפלה מוחלטת.

כשאני מתאוששת, הדבר הראשון שאני מרגישה זה גשם, ואני חושבת שזו בטח טעות.

איך ייתכן שאני מרגישה גשם אם אני עדיין בתוך המכונית?

עיניי נפקחות ואני רואה שהעולם כולו נוטה על צידו. אני נזקקת לדקה כדי להבין שזה מפני שהרכב נוטה על צידו השמאלי, הגלגלים מסתובבים באוויר ללא כל תועלת והדפנות מעוכות כמו פחית בירה בכף ידו של חבר אחווה בקולג'.

אני ממצמצת, המומה, לעבר הצד האחורי של משענת הראש במושב הנוסע שלפניי. אני תלויה באוויר, הגפיים שלי מידלדלים, והגוף שלי מוחזק במקומו על ידי חגורת הבטיחות שצמודה לחזה שלי. אני מרגישה עוד טיפת גשם פוגעת בלחי שלי ומפנה את ראשי ימינה, אל השמיים. אני רואה שהחלון שמעליי התנפץ בעת ההתנגשות. הגשם יורד בחופשיות מבעד לחלון הפתוח.

משהו מטפטף במורד הרקה שלי. אני מושיטה יד כדי למחות את זה, מצפה למים, אבל כשהאצבעות שלי מתגלות לעיניי, הן מכוסות בדם אדום בהיר.

זה מתאים לשמלה שלי, אני חושבת בצורה מגוחכת.

חלק מרוחק בירכתי ראשי טוען שאולי אני בהלם, אבל קשה להתמקד במשהו עם הענן

הסמיך של הפאניקה שמטשטש את המחשבות שלי.

אנחת כאב מקפיצה אותי בחזרה למציאות.

מאסטרס.

אני מרימה את ראשי כדי לחפש אותו, אבל אין אף אחד במושב הקדמי. כל מה שאני רואה זה כריות אוויר פרושות, שמחצית מכמות האוויר כבר יצאה מהן, וחור פעור בחלון הקדמי. מה שנותר מהזגוגית מנופץ ומוכתם באדום.

נהמה מפלחת שוב את האוויר. אני מבינה שהיא לא מגיעה מתוך המכונית. הראש שלי מתרוקן מכל המחשבות, למעט אחת.

אני חייבת להגיע אליו.

כפות ידיי רועדות כשהן נעות לעבר האבזם של חגורת הבטיחות. אילו המוח שלי לא היה המום כל כך, אולי הייתי יכולה לחשוב טוב יותר איך לחלץ את עצמי. אבל אני פשוט לוחצת על כפתור השחרור וצונחת כמו אבן, אפילו מבלי להושיט ידיים כדי לעצור את הנפילה שלי. אני נוחתת על ערמת זכוכית מנופצת ומתכת מעוקמת.

אני מדחיקה את הכאב שתוקף את העצמות הרועדות במפרקי כפות ידיי ובקרסוליי. אין כרגע זמן להתעכב על דברים חסרי חשיבות כמו כאב. אני מתחילה לזחול, גוררת את גופי על פני לוח המחוונים, מתכופפת אל השרידים הקרועים של מושב הנהג.

אני מתנועעת בכבדות, מסורבלת, מתנשפת. אני שואפת בקושי אוויר ומחפשת משהו להיאחז בו על לוח המחוונים כשאני גוררת את גופי על פני ההגה, דרך החור המשונן בחלון הקדמי. אני לא מבזבזת זמן בניסיון להתחמק משברי הזכוכית החדים כשאני זוחלת החוצה. הם פוצעים את זרועותיי החשופות, נאחזים בשובל הארוך של השמלה שלי, חודרים עמוק לתוך עורי כשאני זוחלת החוצה על ארבע מתוך שברי המכונית.

השמלה שלי נתפסת בחתיכת מתכת מעוקמת. אני מושכת, בועטת ומושכת חזק יותר עד שהיא נכנעת בקרע פתאומי שמשליך אותי בטלטול כואב אחרון אל הארץ. ואני מוצאת את עצמי שרועה על האדמה. כפות ידיי פוגעות בקרקע הלחה, כשנחלים של דם מתערבבים עם בוץ כשאני שואפת שאיפה לתוך ריאותיי הצורחות.

האנחה מגיעה שוב, חלשה יותר למרות העובדה שאני יותר קרובה אליו.

אני מרימה את ראשי, סוקרת את הלילה וקולטת אותו במרחק של כשלושה מטרים, שוכב על הקרקע, מואר על ידי הפנסים הקדמיים. לא נראה לי שאני יכולה לעמוד, לכן אני גוררת את עצמי לעברו. הכאב שלי מחוויר והופך למשהו מרוחק כשאני מסתכלת על ידידי ששוכב שבור בבוץ.

הדבר הראשון שהבחנתי בו אי פעם כשראיתי את מאסטרס היה הגודל שלו. הוא אדם גדול. אדם חזק. כולו שרירים, כוח ועוצמה פראית. ובכל זאת, הוא נראה קטן להפליא כשאני מסתכלת על פניו, מוחה מעורו דם, בוץ וגשם כמיטב יכולתי. עיניו הן שבבים כחולים וחיוורים שמתבוננים בי.

"קנט, קנט, אלוהים אדירים," אני לוחשת בקול שאני אפילו לא מזהה אותו כקולי. "אל תדאג, אני כאן. אני כאן. אתה תהיה בסדר. תגיד לי איפה. תגיד לי מה לעשות. תגיד לי איך לעזור."

אני מחפשת את מקור הדימום, אבל הוא מדמם מכל מקום. מאפו, מאוזניו, מפיו. מראשו, מבטנו, מרגליו. הוא מנסה לדבר ואני רואה ששיניו הלבנות מוכתמות באדום.

"אין טעם," הוא מתנשף, והחזה שלו מצטמרר מהמאמץ. כאילו סלע לוחץ עליו, סלע שנעשה כבד יותר ויותר עם כל נשימה.

"מה? לא. לא, שלא תעז לומר את זה," אני כועסת, ובוכה כשידיי עוברות על פני הבטן שלו, בניסיון לעצור את זרימת הדם עם קצות אצבעותיי. נהר של דם, אוקיינוס של דם, גאות שלא ניתן לעצור אותה, שידיי חסרות התועלת אינן יכולות לעשות דבר כדי להכניע אותה. "אתה בסדר. אתה תהיה בסדר גמור."

השקרים הנואשים שלי לא משכנעים אותו.

"קאט," הוא אומר, "קאט —"
אני נושכת את השפה התחתונה שלי כדי שלא אצרח.
אני מניחה יד אחת על הפצע החמור ביותר שלו, הפצע הגדול שבבטנו, שבו הזכוכית והמתכת חתכו אותו כמו סכין בגוש גבינה, אני מושיטה יד אל הכיס שלו ושולפת את הטלפון הנייד שלו. אצבעותיי רטובות כל כך מדם, שאני זקוקה לכמה ניסיונות עד שהמסך מזהה את הלחיצות שלי על המקשים. אני לוחצת על כפתור החירום ומחכה למענה, מקללת כל שנייה שחולפת.
"911, מה מקרה החירום?"
"קרתה תאונה," אני צועקת לתוך השפופרת. "בבקשה, אתם חייבים לבוא, מיידי!"
"מה המיקום שלך, גברתי?" הקול נטול הגוף רגוע כל כך שאני רוצה להעביר יד דרך הקו ולחנוק את האישה שהוא שייך לה.
היא לא מבינה כמה זה גרוע?
היא לא יודעת שהידיד שלי גוסס?
אני עושה כמיטב יכולתי לתאר לה את המיקום שלנו, וחשה הקלה מסוימת כשהיא מיידעת אותי שבעל רכב אחר כבר דיווח על האירוע.
"צוות החירום אמור להגיע אליכם בתוך חמש דקות."
חמש דקות.
נצח.
ליבי מתבקע לרסיסים בתוך החזה שלי.
"אנחנו על סף הסוללה. הידיד שלי. הוא פצוע. אתם חייבים לבוא. בואו בבקשה... הוא... אני חושבת שאולי הוא..." אני מנערת את עצמי. "בבקשה, פשוט תגיעו לכאן!"
מאסטרס מתנשף בכבדות וגונח מכאב.
אני שומטת את הטלפון לתוך הבוץ ומחזירה את שתי ידיי אל הפצע הפעור, מפעילה לחץ כמיטב יכולתי. אני מושכת למעלה את השובל הרטוב של השמלה שלי ומנסה להשתמש בו בתור רטייה. דמו נספג בבד במהירות שכזו שאין שום טעם.
"אל תדאג," אני משקרת לו, מנסה להישמע חיובית למרות הדמעות הזולגות מעיניי, נושרות על פניו ומתערבבות עם הזרם השוטף של טיפות הגשם מהשמיים. "הם באים, קנט. הם באים."
עיניו המעורפלות מכאב פוגשות שוב את עיניי.
"תגידי לה..." הוא משתעל והדם טס מבין שפתיו, מרסס את פניי כשאני רוכנת לפנים כדי לקלוט את המילים שלו. "תגידי לה..."
אני תופסת את כף ידו ולוחצת עליה הכי חזק שאני יכולה. "תגיד לה בעצמך, אחר כך, כשתראה אותה."
צליל מקרקש בגרונו.
צליל שנשמע כמו המוות.
כעבור שנייה אני רואה שעיניו מאבדות מיקוד, שהחיים מתנקזים מהן כאשר הדם מתנקז מגופו אל האדמה. פניו מתרפות. החזה שלו מפסיק לעלות ולרדת בנשימות מאומצות.
"לא!" קולי נשבר בצעקה. "שלא תעז לעזוב, קנט מאסטרס. תחזיק מעמד. אתה שומע אותי? רק תחזיק מעמד עוד כמה דקות. רק תחזיק מעמד, והכול יהיה בסדר."
אבל זה לא בסדר.
הוא לא יכול להחזיק מעמד.
הוא כבר איננו.

הגשם יורד, אבל אני לא מרגישה אותו.

האורות המהבהבים מגיעים, אבל אני לא רואה אותם.

הפרמדיקים ממהרים אלינו, צועקים שאלות, אבל אני לא שומעת אותם.

אני מאובנת.

אני בוהה בדמו של ידידי מבלי לראות. יש שני כתמים אדומים על עפעפיו, במקום שבו אצבעותיי הטבולות בדם סגרו את עיניו הריקות, מפני שלא הייתי מסוגלת להסתכל עליהן יותר. לא הייתי מסוגלת לראות אותן בוהות בשמיים, נטולות חיים.

אנשי העזרה הראשונה מרימים אותי על רגליי ומכוונים אור אל תוך האישונים שלי.

אין שום היגיון במילים שלהם. לא ניתן לזהות אותן. שפה אחרת, מקום אחר.

ההברות נטולות ההיגיון שלהם שייכות לעולם שעדיין יש בו היגיון. עולם שבו גברים טובים לא מתים בלי סיבה ושבו החברה הכי טובה שלך זוכה לחיות באושר ועושר עם הגבר שהיא אוהבת.

עולם שאני כבר לא קיימת בו.

אחד הפרמדיקים בוחן את הפצע שעל ראשי ומבטא מילים שמופנות אליי. אני מסתכלת על השפתיים שלו, שצורותיהן המוזרות יוצרות תנועות ועיצורים, מבטאות ומכריזות. כמו משחק שמשחקים בבריכה ביום קיץ חם, כשקוראים לחברים מתחת לפני המים והם צריכים לנחש למה התכוונת. אם יש לך מזל, אולי תצליח לתפוס מילה אחת מעשר.

"הוא ללא רוח חיים... בהלם... תיתכן טראומה לראש... חבלות... זכוכית... אלונקה..."

הם מעבירים את גופתו של מאסטרס אל לוח קשיח ונושאים אותו במעלה הסוללה, אל כלי הרכב שממתין. אני מתחילה להשתרך אחריהם, כשנעלי העקב עם הרצועות שוקעות בבוץ עם כל צעד. אני מגלה במהירות שההתקדמות שלי נעצרת על ידי אחיזת ברזל.

"גברת, את יכולה לשמוע אותי?"

אני מביטה בו בכבדות. הפרמדיק האמיץ. הוא צעיר. אולי בגילי. בן עשרים ושתיים ובלתי מנוצח. חיים שלמים לפנינו.

אין מה למהר, אומר קולה של הארפר בתוך ראשי. יש לנו את כל הזמן שבעולם.

צליל נפלט מבין שפתיי. צליל היסטרי, נוראי, שאני לא מסוגלת להכיל. לא צחוק, לא בכי, לא זעקה. איזושהי תערובת נוראית של כל השלושה.

"גברת, את צריכה לשבת, בסדר? מורידים בשבילך אלונקה. את יכולה לשבת? אני מבטיח, הכול יהיה בסדר."

הגרון שלי נסגר בפתאומיות, קוטע את הרעש באופן מיידי. אני ממצמצת לעברו.

"הוא מת."

הקול שלי ריק.

הלב שלי מרוסק.

"מאסטרס. הוא מת."

הפרמדיק מהנהן. "צר לי מאוד על האובדן שלך, גברתי, אבל כרגע אנחנו צריכים לטפל בך. כנראה יש לך זעזוע מוח ואת מדממת בכמות אדירה."

"באמת?" אני שואלת ומסתכלת על עצמי. לאור הפנסים הקדמיים של רכב השטח, אני רואה שגוון האלמוג היפה של השמלה שלי מוכתם באדום כהה יותר במורד החזית ולאורך האמרה.

"זה לא הדם שלי," אני ממלמלת ומרגישה מסוחררת. פתאום, להתיישב לא נשמע כמו רעיון רע כל כך. "זה לא הדם שלי," אני חוזרת בשקט כשהוא מוריד אותי אל האדמה.

"איפה האלונקה, לעזאזל?" צועק הפרמדיק לעבר הסוללה. "היא מתעלפת!"

אני שומעת צליל של קריעה, מסתכלת למטה ורואה שהפרמדיק הצעיר קרע את השמלה שלי עם זוג מספריים חדים כתער. הוא ממשש את רגליי, מעביר את ידיו במעלה ובמורד הגוף שלי וממלמל לעצמו.

"מאיפה מגיע כל הדם הזה?"
ואז... אני יודעת.
"אני —" אני מתחילה, אבל אני לא מסוגלת להוציא את המילים. "אני חושבת —"
הוא מרים אליי את מבטו והדאגה חרוטה על תווי פניו. פניו מחליפות צבעים. אדום, כחול וצהוב. והעולם מתהפך בין האורות היציבים של רכב השטח ובין הפעימות המבזיקות של האמבולנס.
"אני חושבת..." אני מרימה את מבטי אל השמיים ואומרת את המילים לכוכבים, כדי שלא אצטרך לראות את המבט בעיניו. קולי הוא לחישה שבורה. "אני חושבת שאני עוברת הפלה."
הכוכבים שוחים לרגע, מעורפלים ולא ממוקדים. ואז הכול נעשה שחור לגמרי.

אני צפה בחשכה. זה לא בדיוק לא נעים.
אין יותר כאב. אין יותר צער.
אולי אני צריכה להישאר כאן.
"אישה, קורבן תאונת דרכים, בערך בת עשרים, איבדה הכרה בשטח!"
ממילא נועדתי תמיד לצללים. יש אנשים שאומרים שאני נמשכת אליהם בכוח הכבידה, אבל נראה לי שהם מבינים את זה להפך. הצללים תמיד נמשכו אליי.
"חבלות מרובות בזרועות, ברגליים וברקה. האישונים שווים ומגיבים לאור."
יש משהו מרגיע בחשכה. אנשים מגלים את סודותיהם בשעות הקטנות של הלילה. המסכות שלהם נושרות. ההגנות שלהם מתפרקות.
"יש דופק, אבל הוא לא סדיר."
אתה יכול להיות לגמרי עצמך בשעות המכשפות האלו. אולי מפני שאין אף אדם נוסף ער כדי לשפוט אותך.
"לחץ הדם שלה יורד."
אני יצור של צללים. יש אנשים שאוהבים את האפלה, אני עשויה ממנה. האפלה זורמת בדמי, בכל פעימה של ליבי. אז זה ממש מטריד למצוא את עצמי נסחפת לכאן, מנותקת מהאורות המהבהבים ומהסירנות הצווחות, וההיעדר הזה של ידיד, היעדר שמתגנב אליי ושאני עדיין לא מוכנה להיפרד ממנו.
"היא איבדה לפחות ליטר של דם. ייתכן שעברה הפלה. תביאו לכאן מישהו ממחלקת יולדות."
כן. אולי אישאר כאן. אולי אני שייכת לכאן.
"יש לה טכיקרדיה חדרית! תביאו עגלת החייאה!"
האור חזק מדי. מכאיב מדי. בהיר מדי.
"קוד כחול!"
מדגיש בחדות ובאופן ממוקד את כל המגרעות שלך.
"אנחנו מאבדים אותה!"
את לא יכולה להסתתר באור. לא מהכאב, מהצער, מהאובדן או מהייאוש.
"זריקה אחת של אפינפרין ואחת של אטרופין!"
למה שתרצי להרגיש משהו מכל אלה? למה שתרצי בכאב מסנוור כשאת יכולה לצוף באפלה לנצח?
"לטעון למאתיים!"
האפלה מנחמת כל כך. כמו נדנדה. מערסלת.
"להתרחק!"

הבזק. הבהוב. מכת ברק בחשכה.

"עוד מנה של אפינפרין!"

אני שוכחת משהו. מקטע של זיכרון בירכתי הראש שלי, על קצה לשוני, ממש מחוץ להישג יד.

"לטעון לשלוש מאות!"

תבחרי באור, בייבי. תמיד תבחרי באור. את נראית הרבה יותר יפה עם אור בעיניים.

"להתרחק!"

וואייט. וואייט. וואייט.

"שוב!"

אני נאחזת במחשבה הזו. מגע קלוש של שחר בשמי הלילה. נר מהבהב, שמדריך אותי בדרכי חזרה.

"יש לנו קצב סינוס. לחץ הדם חוזר."

השמש עולה.

"החזרנו אותה, בקושי. בואו נכניס אותה אל חדר הניתוח, מייד. עדיין מחכה לה מאבק ארוך הלילה."

כשהייתי בת עשר, שאלתי יום אחד מהספרייה עותק מרופט של חלף עם הרוח. לא רציתי, הספרנית דחפה אותו אל ידיי הסרבניות כשגיליתי שהכרך האחרון של מועדון הבייביסיטריות כבר נלקח על ידי סוזי לואל החנפנית והוא יוחזר רק בעוד ארבעה־עשר ימים בלתי נסבלים.

ציפיתי ממש לשנוא כל מילה בכרך עם אוזני החמור, שהיה כבד בידיי יותר מהמילון. הייתי בדרך הביתה כשהילקוט כמעט מתפוצץ והרוכסן בקושי עמד בלחץ, ונשבעתי שאפילו לא אפתח אותו. ברור שמשהו כל כך מייגע ומיושן לא יעניין את מוחי הצעיר.

ובכל זאת...

פתחתי אותו.

עפתי מבעד לדפים עד שהעיניים שלי נעשו אדומות ונעצמו, עד שעפעפיי צנחו, עד שהסוללות בפנס שאחזתי בקצות אצבעותיי התרוקנו ונאלצתי לסגור את הכריכה ולהירדם, מפני שאחרת אסתכן בכך שאעיר את סינתיה ואת הבעל שהיא הייתה נשואה לו באותה תקופה, מי שזה לא היה.

במהלך השבוע שלאחר מכן, חייתי בתוך הדפים ההם בכל רגע פנוי. לא יכולתי להניח אותו. הייתי מרותקת. מעולם, כל חיי, לא קראתי סיפור כזה. עד אז, היו רק גיבורות מושלמות ונסיכים שאינם יכולים להיכשל. הרשעים מעולם לא ניצחו. הטוב גבר תמיד על הרע, לא משנה מה קרה.

אבל לא בספר הזה.

הדפים הללו היו רוויים במלחמה, במרמה, בבגידה ובצער. לא היו קווים חד־משמעיים, לא היו דמויות מושלמות. רק גיבורה פגומה שעושה כמיטב יכולתה כדי לשרוד, בכל מחיר. אישה שמבלה את מחצית חייה כשהיא מאוהבת באיש הלא נכון, עיקשת ולכודה מדי בהרס עצמי מכדי להכיר בחוסר ההבנה שלה עד שזה מאוחר, יותר מדי מאוחר, לתקן את המצב.

בכיתי כשסיימתי. דמעות ענקיות של אומללות. למחרת החזרתי את הספר הטיפשי, הנוראי, האיום הזה לספרייה, תחבתי אותו לתוך ידיה של הספרנית המשועשעת וביקשתי תשובות.

איפה הספר הבא?

היא אמרה שאין 'הספר הבא'. הגעתי לסוף.

ניסיתי לדבר איתה בהיגיון.

ברור שהסיפור לא יכול להסתיים ככה. ברור שסקרלט תמצא את דרכה בחזרה אל רט. ברור שהסופרת לא התכוונה להשאיר אותי במתח עד סוף חיי, תוהה מה קרה לדמויות שהתאהבתי בהן אהבה עמוקה כל כך.

נעצתי מבט קטלני בספרנית כשהיא הנידה בראשה לשלילה.

לא הבנתי. בכנות, יקירתי, חשבתי שלסופרת בטח אכפת. היא בוודאי כתבה סוף טוב יותר. סוף טוב, שבו כל הדמויות מקבלות את מה שמגיע להן. אחרת, מה הטעם לקרוא מלכתחילה את הספר האידיוטי הזה?

הספרנית צחקה ואמרה שזה תרגול מצוין.

איזה תרגול? לְמה? נשפתי, מלאה כעס וסערה.

לַחיים, היא אמרה והושיטה לי את הספר מסדרת מועדון הבייביסיטריות, שכבר לא הייתה לי בו טיפת עניין.

מאז לא קראתי שוב את חלף עם הרוח.

אבל מעולם לא שכחתי את הלקח שהוא לימד אותי.

לא לכל הסיפורים יש סוף טוב.

לפעמים הרעים מנצחים.

לפעמים הגיבורים מתים.

לפעמים החיים שוברים את הלב הדפוק שלך לכל כך הרבה רסיסים שנדמה לך שלעולם לא תהיי שוב שלמה.

אבל את ממשיכה הלאה.

את מכריחה את עצמך להמשיך.

את ממשיכה לנסות.

כי החיים הם רגע גדול ואינסופי אחד של מתח. מנוקד בחוסר ודאות וחוסר עקביות, וכל דף ספוג בדמויות מורכבות ותפניות שוברות לב בעלילה עד כדי כך שנשימתך נעתקת. ואי אפשר לעשות דבר כדי לשנות את זה.

כל מה שאת יכולה לעשות זה לבחור באור במקום בצל. כל מה שאת יכולה לעשות זה לדבוק בידיעה שלא משנה עד כמה הלילה אפל, השמש תמיד תזרח בבוקר ותסלק את החשכה.

כי... לא משנה מה יקרה... מחר יהיה יום חדש, לעזאזל.

פרק 15

"את יכולה לסמוך עליי."

— נבל על.

"בייבי, מה לעזאזל את חושבת שאת עושה?"
"מכניסה פנימה את הדברים של המטבח." אני מגלגלת עיניים. "מה נראה לך?"
"יש סיבה לכך ששכרתי חברת הובלה," וואייט מזעיף פנים לעברי, חוצה את החדר וחוטף את הארגז מידיי. "כדי להוביל דברים."
אני משלבת ידיים ושולחת לעברו מבט כועס. "שתלטן."
הוא מחייך. "יפהפייה."
"איש עקשן."
"בחורה מהממת."
"זה היה ארגז פצפון. לא שמעת שאמרתי הדברים של המטבח?" אני צוחקת. "שנינו יודעים שאני לא מבשלת. כל מה שיש שם זה מועך שום עתיק וקופסה עבשה של עוגיות שקניתי מקבוצת צופות."
"זה לא העניין," הוא רוטן ומקרב אותי אל בין זרועותיו. "אנחנו לא לוקחים יותר סיכונים."
אני משרבבת את ראשי למעלה כדי להסתכל עליו, מקמטת את אפי אך מחליטה לא להתווכח.
הוא מנשק אותי בחטף ואז כורע ברך, מניח את שתי כפות ידיו על בטני ומצמיד לה נשיקה. אצבעותיי מחליקות אל תוך שערו הארוך ומלטפות אותו בהיסח דעת.
"שומע את זה, אבטיח?" הוא לוחש. "לא לוקחים יותר סיכונים."
חיוך מרפרף על שפתיי. נעשיתי גדולה כל כך בחודשים האחרונים, שהבטן שלי בולטת עכשיו מעל הג'ינס שלי, גדולה יותר מכדורסל.
"אני ענקית," אני מתלוננת. לעיתים קרובות.
"את יפהפייה," עונה וואייט. תמיד.
הרופאים אמרו לנו שזה היה נס שלא איבדתי את התינוק בלילה שבו מאסטרס מת. בשל הלחץ מהתאונה, יחד עם הפציעות האחרות והשלייה שנותקה באופן חלקי הסיכויים שלי למות היו כתשעים וחמישה אחוז כשהגעתי לבית החולים והובהלתי לחדר הניתוח.
הייתי על חמישה אחוזים.
נס רפואי.
ההחלמה מהפציעות הפיזיות. זעזוע מוח, שני מפרקי כף יד נקועים, חבלות חמורות ופצעים על פני כעשרים אחוז מגופי, שרבים מהם נזקקו לתפרים נמשכה זמן רב.
ההחלמה מהפציעות הרגשיות. טוב, בואו נקרא לזה תהליך שעדיין נמשך.
בכל בוקר אני מתעוררת בזרועותיו של וואייט. אני מסתכלת על השמש הזורחת מהביתן שבחצר שלו כשאני שותה ספל של קפה ללא קפאין וקוראת שוב את הספר שלו, בפעם המאה. את הגרסה החדשה שפורסמה כעת עם שמו האמיתי על הכריכה, לא את ההעתק המרופט בכריכה רכה שהיה לי.
בכל בוקר אני שואלת את עצמי אותה שאלה.
האם אני מסוגלת לשרוד את הכאב הזה?

ובכל בוקר התשובה זהה.

אני מסוגלת לשרוד.

אני אשרוד.

כי אני לא הבחורה העצובה והשבורה שהתאהבה למרות הספקות וההיסוסים במישהו שהזהיר אותה לא להתאהב בו. אני לא הברייה המעוותת שהספק העצמי והאשליות בקשר לנפש תאומה כילו אותה, שאפשרה לגבר לא ראוי להסיט אותה מדרכה. אני לא הילדה שמבקשת לקבל אישור מאישה שמסרבת לתת לה אותו. אני לא השחקנית הנאבקת, המתחננת לתפקידים שהיא לא רוצה.

הייתי בגיהינום וחזרתי. אני חזקה יותר עכשיו. אני מחושלת בלהבות שלי, שהפכו אותי לפלדה ולנחישות עצמית. אהובה על ידי איש שעשוי מאור, מתקווה ומאושר. וסוף כל סוף, אני מסוגלת לאהוב אותו בחזרה עם כל החלקים המרכיבים אותי, גם החלקים האפלים שחששתי לחשוף לאור במשך שנים רבות כל כך.

"תיכנסי פנימה, בבקשה." וואייט מנשק את קצה אפי בעדינות. "את אמורה לנוח."

"אני אמורה לעשות הרבה דברים," אני מזכירה לו. "ללדת, למשל."

"אי אפשר לזרז משהו מושלם." הוא נוגע שוב בבטן שלי. "את לא יודעת כבר שדיקטטורים קטנים קובעים בעצמם את החוקים שלהם?"

"כן, כן, כן," אני רוטנת ומחייכת אליו בניגוד לרצוני.

לפעמים זה מוזר, להיות מלאה כל כך בחיים, בשמחה ובאהבה אחרי מה שקרה למאסטרס. אחרי מה שקרה להארפר.

החיוך נמחק מעל פניי.

לפעמים אני מתגעגעת לחברה הכי טובה שלי עד כדי כך שזה הורס אותי. המילים האחרונות שאמרתי לה רודפות אותי.

"הוא רצה לומר לך שהוא אוהב אותך. הוא אהב אותך כל כך, הארפר."

גם המילים שהיא ענתה לי רודפות אותי, לא פחות.

"הכרחת אותו לעזוב מוקדם. את עשית את זה. את... את הרגת אותו."

וואייט אומר שהיא לא התכוונה לזה. שהכאב דיבר מפיה.

אני מנסה להאמין לו. מנסה להגיד לעצמי שהיא לא שונאת אותי על שלקחתי את האיש שהיא אהבה, בעוד לי יש את כל מה שרציתי בחיים.

כמובן, חוץ מאשר החברה הכי טובה שלי.

לא ראיתי אותה כבר כמה חודשים. היא ארזה הכול במכונית ונסעה הביתה לאיווה. אני לא מאשימה אותה. שיברון הלב שכרוך בשהות כאן, בלעדיו... אי אפשר היה להתמודד עם זה. ובכל זאת, בכל פעם שאני מגיעה לרגע משמעותי בחיי, אני אוטומטית מחפשת אותה, חושבת על כך שהיא צריכה להיות לצידי. חושבת על כך שלשום דבר מכל הדברים האלה אין משמעות אם היא לא איתי.

אולי היא שונאת אותי עכשיו, אבל זה לא משנה. אני רוצה שהיא תהיה כאן. וככל שהאושר בחיי רב יותר, כך התחושה הזו מתחזקת.

כל כך הרבה דברים כבר השתנו בחודשים שחלפו מאז שהיא עזבה.

השחרור מבית החולים.

הקרנת הבכורה של לא על המפה.

הפרסום מחדש של ספרו של וואייט, בשמו האמיתי.

המעבר לבית שלו באופן לא רשמי.

ועכשיו, נכון להיום... המעבר לבית שלו באופן רשמי.

אם לומר את האמת, אני גרה כאן כבר חודשים. לא חזרתי הביתה אחרי ששחררו אותי מבית החולים. לא ממש. וואייט התעקש לטפל בי ולא הייתי במצב שאִפשר לי להתווכח איתו, עם גוף חבול ורוח שבורה.

הוויקינג שלי.

חזק מספיק בשביל שנינו.

מחזיק אותי במו ידיו שלא אתפרק.

הוא החזיר אותי, יום אחר יום, פיסה אחר פיסה, עד שנזכרתי בדברים הטובים שיש בעולם. ריח האביב באוויר, הטעם של אוכמניות טריות על הלשון, השמחה הפשוטה על שקיעת שמש קיצית, התחושה של זרועות חזקות שאוחזות בך.

אלמלא וואייט, לא הייתי שורדת לעולם. ו... אני לא רוצה להיפרד ממנו שוב, לעולם. אפילו לא לרגע. אני יודעת כעת, טוב יותר מכל אדם אחר, שהחיים קצרים מכדי לבזבז זמן כשמדובר באנשים שאת הכי אוהבת.

לכן הוצאתי למכירה את הבית שלי בפליסיידס ואני מניחה את החפצים שלי בארגזים. המאכלים האהובים עליי מאוחסנים במקרר שלו. מברשת השיניים שלי נמצאת בחדר האמבטיה שלו. הספרים שלי מפוזרים על פני כל משטח אפשרי בחדר העבודה שלו שמסודר בקפדנות, ומסיחים את דעתו. ויש גם חדר ילדים שמעוצב באופן מקסים בהמשך המסדרון ליד חדר השינה שלנו, צבוע בגוון צהוב, ניטרלי מבחינה מגדרית.

צהוב של אור שמש.

אני נכנסת למטבח ומרימה את הטלפון כדי לחייג להארפר, כמו שאני עושה כל יום בערך באותה שעה. היא אף פעם לא עונה, אבל אני בכל זאת משאירה הודעה. אני מתארת לעצמי שהיא מקשיבה להן, כי תיבת ההודעות הקוליות בטלפון שלה אף פעם לא מלאה כשאני מתקשרת.

אני אף פעם לא אומרת משהו חשוב במיוחד. בדרך כלל אני מספרת לה על היום שלי.

דברים טיפשיים. הדברים שהיינו צוחקות מהם על סושי וקוקטיילים, לפני מיליון שנים.

הטלפון מצלצל פעמיים ואז זורק אותי אל תיבת ההודעות הקוליות.

"היי, הארפר. זו אני. קאט. המטרידנית שלך." אני ניגשת למקרר, מחפשת חטיף ומתכופפת כדי להוציא תפוח ממגירת הפירות. "לא קורה כאן עכשיו הרבה. המובילים השאירו כאן היום את כל הארגזים, אז נדמה לי שזה אומר שעברתי לכאן רשמית. וואייט בלתי נסבל, כמו תמיד, שתלטן וחושש שארגז קטן אחד שהרמתי ישלח אותי לחדר לידה."

אני נושכת ביס מהתפוח ומנידה בראשי. "וזה מגוחך לגמרי. כלומר, אני בסדר גמור ו —"

משהו מתיז על הנעליים שלי.

אני מסתכלת למטה ועיניי נפערות.

"הארפר," אני לוחשת לתוך הטלפון. "אצטרך לחזור אלייך עוד מעט." אני מניחה את התפוח על הדלפק בחבטה עמומה. "אל תגידי לוואייט שאמרתי את זה, אבל ייתכן שהוא צדק לגבי הארגזים. כי... טוב, אני די בטוחה שירדו לי המים ממש עכשיו."

אני מנתקת את הטלפון ומסתכלת על הנעליים שלי שספוגות במים.

לעזאזל.

אחרי הקטע הזה, הוא יהיה ממש בלתי נסבל.

"היא מושלמת."

אני מהנהנת מבלי להסיר את עיניי מהבת שלנו. על ראשה שיער בצבע ברונזה ויש לה עיניים כמו שמיים כחולים. ברגע הראשון שראיתי אותה ידעתי שהיא של וואייט. לא שזה חשוב במיוחד. הוא היה אוהב אותה באותה מידה, ללא קשר לשום דבר.

מאז שהבאנו אותה הבוקר הביתה אנחנו עומדים מעל העריסה ובוהים בה כמו אידיוטים מוכי אהבה. אף אחד מאיתנו לא מצליח להפסיק לבחון את הציפורניים הזעירות שלה, לרכון כדי להקשיב לכל קול המיה. הייתי נגעלת מהאובססיה שלנו אילו היה בליבי מקום לרגשות מלבד שמחה טהורה.

הפעמון בדלת מצלצל ואנחנו מסתכלים זה על זה, תוהים מי לכל הרוחות נמצא על סף הדלת שלנו בשעה כזו.

"אני אפתח." וואייט מנשק אותי על הלחי. "את תישארי כאן. אם היא תעשה משהו מרגש, תצלמי סרטון."

אני צוחקת, אבל אני לא מתווכחת איתו. אין לי די אנרגיה לתגובה חריפה. כל עצם בגופי מותשת עד כדי כך שאני רוצה רק לישון במאה השנים הבאות. אבל מכיוון שאני לא מסוגלת לנתק את מבטי מהבת שלי, השינה תצטרך לחכות.

האצבעות הזעירות שלה כרוכות סביב האצבע שלי כשאני שומעת את וואייט נכנס בחזרה אל חדר הילדים. כשאני מרימה את מבטי כדי לשאול מי היה בדלת, אני רואה שהוא לא לבד. עיניי מתמלאות בדמעות.

השיער שלה בגוון חסר ייחוד של חום עכבר. אילו הייתי צריכה לנחש, הייתי אומרת שזה הצבע שהיא נולדה איתו. אין טיפונת צבע שמגוונת את הקווצות. הפנים שלה נקיות לגמרי מאיפור. היא רזה בערך בחמישה קילוגרמים ויש עיגולים כהים סביב עיניה.

אבל היא כאן.

"באת," הקול שלי נשבר. "את כאן."

"ברור שאני כאן," היא אומרת, עם שריד של החיות שאפיינה אותה פעם. "זו בת הסנדקות שלי. איזו מין סנדקית אהיה אם לא אתייצב?"

דמעות ממלאות את עיניי וזולגות לאט על פניי כשאני מתבוננת בחברתי הטובה.

היא מתבוננת בי בחזרה ועיניה לחות מדמעות שלא זלגו.

"מצטערת," אני אומרת באופן מטופש. "ההורמונים אחרי הלידה הם לא בדיחה. בכיתי היום בגלל כל דבר."

היא מהנהנת, מנסה לחייך. "פרה בכיינית."

"כלבה חסרת רגש," אני לוחשת ובוכה עוד יותר.

החיוך שלה מתרחב כחוט השערה.

"את..." אני לוקחת נשימה, מנסה להתעשת. "את רוצה להחזיק אותה?"

"כן, אני... כן." הארפר חוצה את החדר בצעדים איטיים.

אני מרימה את התינוקת ומניחה אותה בעדינות בזרועותיה של הארפר. וואייט זז אל הצד השני של העריסה, כך ששלושתנו מקיפים את הילדה שרק נולדה מכל הכיוונים. מעגל של אהבה שמקיף את החיים הקטנים האלה.

אני מעבירה את מבטי מהאיש שאני מעריצה אל חברתי הטובה וממנה אל הדיקטטורית הקטנה, ואני מתמלאת בתחושת שמחה בלתי ניתנת להדחקה, באהבה שלא תיאמן, עד כדי כך שנדמה לי שאתפוצץ מההרגשה הזו.

"איך קוראים לה?" שואלת הארפר כעבור זמן מה ומרימה אליי את מבטה.

אני מביטה בעיניה זמן רב לפני שאני עונה.

"קנט. קוראים לה קנט."

סוף

תודות

מילים הן דבר מוזר.

נדמה שהכמות הזמינה שלהן תמיד קטנה מדי. לפחות כשמדובר בתודות לכם, הקוראים שלי, על כך ששיניתם את חיי.

אני בת מזל במידה שלא תיאמן מפני שאני קמה כל בוקר ומבלה את יומי (אחרי שאני שותה לפחות שני ספלי קפה) בעשיית הדבר שאני אוהבת יותר מכול. אני יוצרת דמויות. דמויות מוזרות, פגומות, מטורפות, מסקרנות, מעוררות אהבה, מעוררות שנאה, נוראיות ונפלאות.

כתיבת ספרות היא באמת עבודת החלומות שלי.

תודה לכם על שמימשתם עבורי את החלום הזה. תודה על הביקורות. תודה שאתם מספרים לחברים. תודה על שאתם מגיעים לאירועי חתימה על הספרים. תודה על יצירת סרטונים וקדימונים. תודה רבה על הפוסטים בבלוגים ועל המסרים האישיים שנוגעים ללִיבי. תודה על כל הדברים הקטנים שאתם עושים ומאירים את יומי.

אני שמה לב לכולם.

אני מעריכה אותם יותר מכפי שמילים יכולות להביע.

לחברים ולמשפחה שלי — אני מבינה שלא קל להיות חברים של סופרת. אנחנו מפלצות דעתניות, תזזיתיות שפועלות על קפה. תודה על כך שאתם בכל זאת מקבלים אותי.

לבחורות בקבוצת הקוראות שלי, *Johnson Junkies* — אתן, גבירותיי, מעוררות בי תמיד חיוך, גם בימים קשים! תודה לכן על ההתלהבות, על התמיכה ועל הנדיבות שלכן.

לכלב שלי סקאוט — אולי אתה לא מפורסם באינסטגרם, אבל אתה מפורסם בעיניי. אני אוהבת אותך. מי ילד טוב? אתה.

ואחרונה חביבה, לקתרין פיירסטון — אני יודעת שאת פרי דמיוני. תודה בכל מקרה. תודה על שלימדת אותי שזה בסדר להמציא את עצמך מחדש. שזה בסדר לצמוח. שזה לא הסוף גם כשאיזשהו בחור שורף אותך ונשארים ממך רק היסודות הבסיסיים ביותר... כל עוד את קמה, מנערת את האפר ועפה לעבר הגרסה העתידית, הטובה, החזקה והמאושרת יותר של עצמך.

אני בחורה שעשויה אפר וגחלים.

ועכשיו... אקום.

עוף חול, שנולד מחדש ונהפך למשהו טוב יותר. אולי קצת יותר עצוב אבל בהחלט חזק יותר.

קאט פיירסטון, הבחורה שיום אחד תגיע.

אודות המחברת

ג'ולי ג'ונסון היא ילידת בוסטון, בת עשרים ומשהו, שסובלת באופן קיצוני מתסמונת פיטר פן. כשהיא לא כותבת, אפשר למצוא אותה כשהיא מוסיפה חותמות לדרכון שלה, שותה יותר מדי קפה, שואפת להספיק את כל רשימת הצפייה ב"נטפליקס" ומצלמת תמונות של הכלב שלה לאינסטגרם.

היא פרסמה את רומן הבכורה שלה, LIKE GRAVITY, ב־2013, ממש לפני שנת הלימודים האחרונה שלה בקולג', ומאז לא הביטה לאחור. מאז, היא פרסמה עוד שישה רומנים, כולל הסדרה BOSTON LOVE STORY שספריה הפכו לרבי מכר. הספרים שלה הופיעו ברשימות רבי המכר של קינדל, B&N ו־iTunes ברחבי תבל וכן ברשימות רבי המכר של AdWeek, Publishers Weekly, ו־USA Today.

ג'ולי סיימה בהצטיינות את לימודיה באוניברסיטת דלאוור בדצמבר 2013, סמסטר אחד לפני המועד, עם שני תארי BA בהצטיינות, בפסיכולוגיה ובתקשורת המונים. כעת היא מקווה לדחות ככל האפשר את המפגש עם המציאות באמצעות כתיבה במשרה מלאה.